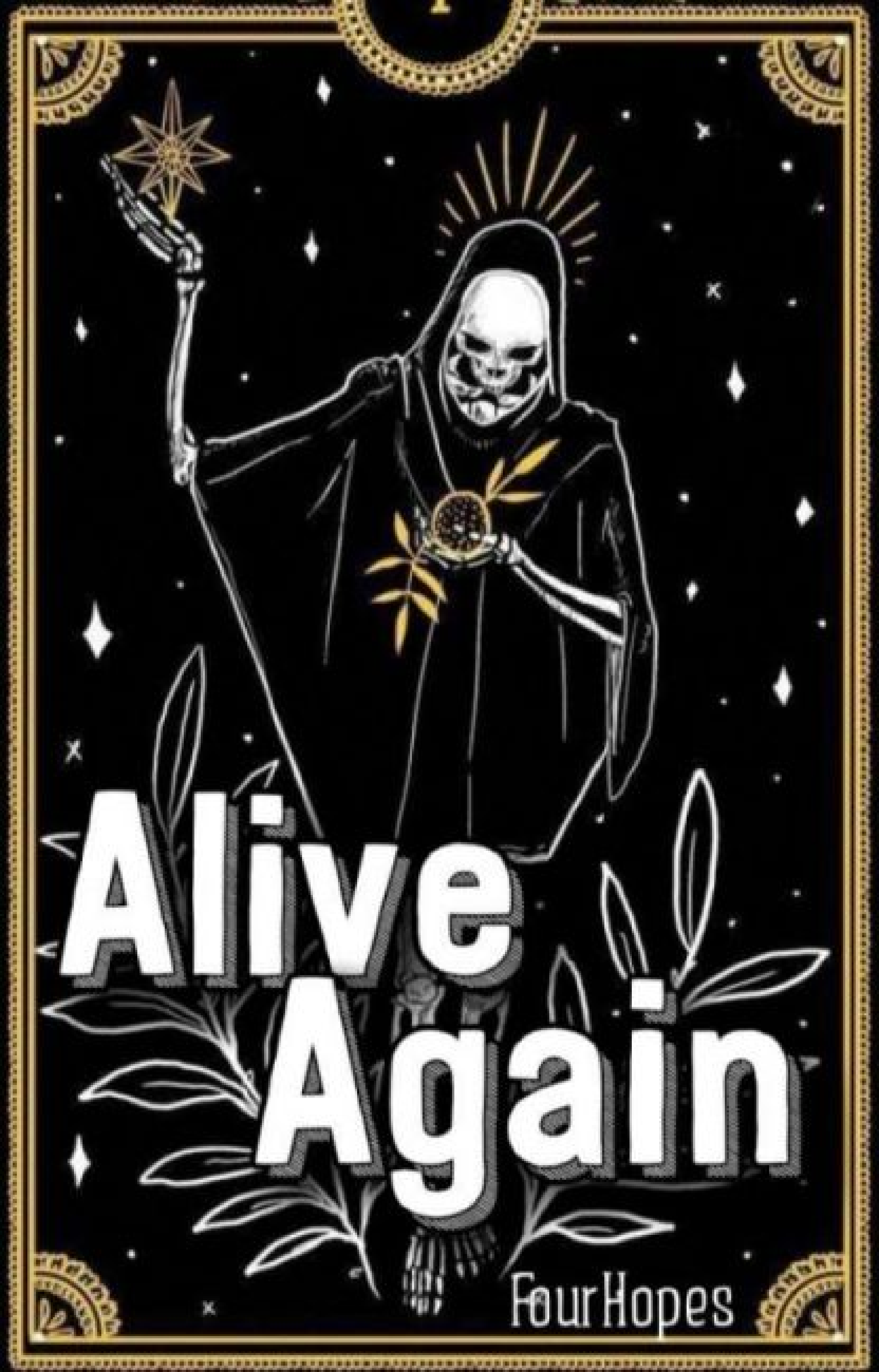

Alive
Again
FourHopes

1. Bölüm

Siyah gözleri büyük bir sakinlikle gölün yüzeyinde gezindi. İçinde çok hafif bir mutluluk ve büyük bir huzur vardı. Tebessüm ederek üzerinde bulunduğu taşın kenarına bir adım attı ve iç çekti. Sesi kulağa mükemmel bir şarkı gibi gelen birkaç kuşu duyuyordu. Uzaktan baykuş sesi de geliyordu.

Hava ise çok güzeldi. Karagöl'ün etrafını saran sis ve soğukluk gitmiş, yerini tatlı bir esinti ve hoş bir güneş ışığı almıştı.

Sanki doğa onun yaşamasını istiyor gibiydi.

Ama Severus, artık bunu istemiyordu. Çok savaşmıştı, direnmişti, hatta hiç istemediği şeyler bile yapmıştı ama artık dayanamıyordu.

Bedenine zorla dokunan ellerin anısı, hissettiği acı hiç geçmiyordu.

O sadece 16 yaşındaydı ama bütün bunlarla başa çıkmak zorunda kalmıştı ve şimdi pes ediyordu işte.

Herkesin istediği gibi yok oluyordu. Arkasından kimse ağlamazdı, kimse üzülmezdi. Belki Regulus biraz... ama birkaç yıl sonra adını bile hatırlamayacaktı.

Çünkü bilirsiniz, sevilmeyen insanlara olan budur. Unutulurlar...

Severus aylar sonra ilk defa gerçekten gülümsedi. En kenarda durup göle arkasını döndü ve ağaçlara baktı. Bu ağaçlar onun çığlıklarına, acılarına şahit olmuştu. Sonra başını kaldırıp masmavi gökyüzüne baktı.

O öldüğünde ağlayacak bir bulut bile yoktu...

Umursamadı. Zaten olsa da onun için kimsenin, hiçbir şeyin ağlamasını istemezdi.

Gözleri küçük, kırmızı bir kuşu takip etti. Tek başına, kaybolmuş gibi görünüyordu. Gözleri kuştayken kollarını onun gibi kayıp ama özgür hissederek iki yanında açtı ve gölün kenarında bulduğu en yüksek noktadan kendini aşağıya bıraktı. Aklında belirli bir sözcük dönerken ruhunun huzurla kaplandığını hissetti.

O zayıf değildi, sadece çok savaşmış ve yorulmuştu. Biraz mutlu olmak onun da hakkıydı...

Sözcüğü son kez söylerken bedeninin sertçe suya düştüğünü hissetti.

'Mevictima.'

Canı hiç yanmadı...

//////-----//////

Sirius derin bir nefes alarak güzel havanın tadını çıkardı. Yavaş adımlarla yürüyordu. Adımları göle yönelir iken uzaktan

görünen büyük göle kısık gözlerle baktı. Orada biri mi yatıyordu?

Kimseyi rahatsız etmek ve uğraşmak istemediği için ondan uzak durmaya karar vererek adımlarını o kişinin arka tarafına çevirdi ve yavaşça yanından geçmeyi düşünerek yürümeye devam etti.

Elleri cebinde rahat rahat yürürken gözleri yana kaydı ve gördüğü şeyle adımları durdu. Beyaz ama aşırı büyük kıyafetler içinde paytak paytak yürüyen küçük bir çocuktu bu! Az önce yerde yatan da oydu!

Sirius merakla yanına adımladı. Nasıl gelmişti ki bu çocuk buraya? En fazla 6 yaşında olabilirdi ve bildiği kadarıyla okuldaki hiçbir profesörün bu kadar küçük çocuğu yoktu...

"Hey ufaklık," dedi ve yanına yaklaştı. Onu duyunca anında arkasını dönüp kocaman gözlerle bakan çocuğu görünce adımları yavaşladı. Siyah, kocaman gözleri, beyaz bir teni vardı. Orada olmaması gerek bir morluk dudağının kenarında duruyordu. Dudağı patlamıştı ve bir de sırılsıklam olmuştu.

İçinde aniden büyüyen bir sevgi dalgasıyla gülümseyerek çocuğa yaklaştı ama ufaklık hemen geriye kaçtı ve kocaman gözlerinde korkuyla Sirius'a baktı.

"Lütfen ben incitme! Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum!" dedi titreyen bir sesle.

Sirius kısa bir an donup kaldı ama hemen ardından ellerini havaya kaldırıp gülümsedi.

"Elbette seni incitmeyeceğim, sadece adını sormak istedim."

Çocuk birkaç saniye emin olmak ister gibi tereddütle baktı. Sirius'un yavaşça yere oturup gülümsemeye devam ettiğini gördüğünde ona doğru küçük bir adım attı.

"Adımı mı öğyenmek-öğrenmek istiyorsun?" dedi bir kelimeyi başta yanlış söyleyip sonra düzeltirken. Siyah kocaman gözleri Sirius'a birini anımsattı ama çıkaramadı.

"Evet bebek," dedi başını sallayarak. Zaten bebek gibi bir şeydi.

Minik tatlı tatlı gülümsedi. Sirius'un onu incitmeyeceğine çok çabuk ikna olmuştu.

"Benim adım Sev'us!"

Sirius kısa bir an duraksadı. Kalbi kısa bir an şokla hızlanırken kaşlarını çattı.

"Bir ihtimal... Severus demiş olabilir misin?"

"Evet! Sev'us Snaype! Hayır, Snape!"

Onun yanlış söyleyip düzeltmesi çok sevimliydi ama Sirius buna odaklanamayacak kadar şaşkındı.

Zihni duyduğu şeyi tekrar edip duruyordu.

SEVERUS SNAPE Mİ?

"Na-nasıl?" dedi dehşet içinde küçük çocuğa bakarken.

İyi de, bu bacak kadar çocuk nasıl kendi yaşındaki Severus Snape olabilirdi?

Gizli oğlu falandır da diyemiyordu, bu çocuğu yapması için 10 yaşında falan olması lazımdı.
Küçük Severus omuz silkti.

"Bilmem ki! Anne öyle koymuş adımı. Bir de Tobis, ay yani Tobias var! Ama onu sevmiyorum! Baba'nın adı."

Çocuk adı ile ilgili konuşurken tatlı tatlı bakıyordu. Utangaç, minicik bir şeydi. Sirius alt dudağını ısırdı. Bu çocuk nasıl Snape olabilirdi ki? O Slytherin'li çirkin herifle uzaktan yakından alakası yoktu.

En iyisinin onu Dumbledore'a götürmek olduğuna karar verdi.

"Peki Severus," dedi adını tereddüt ederek kullanırken. "Seni tanıştırmak istediğim biri var."

Severus'un siyah kaşları kalktı. "Kim?"

"Dumbledore. Profesör Albus Dumbledore."

dedi Sirius onun tanımasını bekleyerek. Çocuk tanımadı. Küçük eliyle saçını kaşıyıp iç çekti.

"Poseför iyi biri mi?"

"Profesör," dedi Sirius onun düzelterek. "ve evet tanıdığım en iyi insanlardan biridir. Bize bir konuda yardım edecek."

Severus omuz silkti. "Peki... sen güveniyorsan gidelim." dedi ama bir yabancının yanına gitmekten rahatsız olmuştu. Sirius da birkaç dakika önceye kadar yabancıydı ama Severus uzun saçlı yabancıyı sevmişti. Ona bağırmıyor veya kızgınca bakmıyordu.

Sirius ayağa kalkıp elini uzattığında Severus uslu uslu tuttu elini ve minik adımlarıyla yürümeye başladı. Sirius'un arkasında neredeyse koşuyordu ama yine de çok yavaşlardı. Gryffindor iç çekti.

"Severus, seni kucağıma alabilir miyim?" dedi çocuğa dönerek.

Severus gözlerini büyüterek baktı.

"Böylece hem sen yorulmazsın, hemde çok çabuk gidebiliriz."

Küçük çocuk yorulmuş olmalıydı ki bir süre düşündükten sonra başını sallayıp kollarını kaldırdı ve Sirius'un onu kucağına almasını istedi. Gri gözleri rahatlamayla parlayan Sirius eğildi ve ıslak olmasını umursamadan çocuğu hızla kucağına alıp sol tarafına doğru yerleştirdi. Omzuna tutunan miniğe bakıp gülümsedi ve sonra bir anda koşmaya başladı.

Küçük Severus çığlık atıp sıkıca boynuna sarılırken Sirius gülüyordu. Birkaç saniye sonra siyah saçlı çocuk da kıkır kıkır gülmeye başladı. "Düşeceğiz!"

"Düşmeyeceğiz!"

Daha hızlı koşup ağaçların arasından çıktı ve yürümeye başladı. Burada diğer öğrenciler de olmalıydı ama artık yapacak bir şey yoktu. Snape ya da başka biri fark etmez, o şu an küçük bir çocuktu ve Sirius onu öylece derin bir gölün yanında bırakmayacaktı.

Durdukları için somurtan Severus'a sırıtıp hızlı adımlarla okula ilerledi. Zaten çocuk varla yok arası bir şeydi. Sahi, kaç kiloydu? 20 var mıydı acaba...

"Sirius neresi burası?"

Sirius kaşlarını çattı. "Ee," diye geveledi ne diyeceğini bilemeyerek.

"Burası bir okul. Profesör Dumbledore da müdür."

Severus dudaklarını büzüp başını salladı. "Müdür..." diye tekrar etti Sirius'u. "Müdür beni götürecek mi?"

Sirius tereddütle sustu. Muhtemelen öyle yapacaktı. St. Mungo'ya falan götürürlerdi herhalde. Yine de üzgün üzgün bakan çocuğa bunu söyleyemedi. "Götürmese olmaz mı?" dedi Severus ve sonra Sirius'a sarıldı.

"Ben seni çok sevdim."

Sirius olayın tuhaflığına az daha gülecekti. Severus Snape şu an 5-6 yaşlarında ve kucağındaydı. Yetmezmiş gibi bir de onu sevdiğini söylüyordu. Elbette gülmedi. Bir elini çocuğun sırtına çıkarıp okşadı ve gülümsedi. "Eğer götürürse, bu senin iyiliğin için olur ve sonra geri gelirsin. Tamam mı? Ve beraber oyun oynarız."

Severus siyah gözlerini kocaman açtı. "Oyun mu oynayacağız?" dedi hayretle. "Oyuncaklarla mı?"

Sirius sırıttı. "Evet. Birkaç oyuncak bulabilirim."

Severus mutlulukla güldü. "Daha

önce hiç oyuncaklarla oynamamıştım!"

Sirius kaşlarını çattı. Ne demek daha önce hiç oyuncaklarla oynamamıştım? Onun yaşındaki bir çocuğun bir sürü oyuncağı olurdu. Belki de Muggle oyuncaklarını falan kastediyordur diye düşünerek iç çekti. "Geldik." diyerek eğildi ve küçüğün inmesine yardım etti.

"Sen burada bekle, tamam mı? Ben hemen geleceğim."

Severus huzursuzca baktı ama bir şey demedi. Sirius içeri girmeden önce son kez dönüp baktı Severus'a. Küçük çocuk yere oturmuş, duvara sinmişti ve korkuyla etrafa bakıyordu. Gryffindor, onu neyin korkuttuğunu merak etti. Büyük bir yerde yanlız kalmak onu ürkütmüş olabilirdi.

Başını iki yana sallayarak şifreyi söyledi ve içeri girdi. Anında kulağına Profesör McGonagall'ın sesi ulaştı.

"Nasıl orada değil Argus?! Çocuk Karagöl'de olmalı."

Filch'in kulak tırmalayan sesi duyuldu. "Baktım profesör ancak çocuk yoktu. Göldeki o yaratıklar cesedini yemiş olabilir." dedi umursamazca. Sirius'un tüyleri ürperdi. Snape'den mi bahsediyorlardı?

"Horace, çocuk yok mu?"

"Korkarım ki yok Albus. Zindanlardaki her yere baktım ancak Bay Snape yok. Alarmın doğru olduğuna eminsin değil mi?"

"Elbette eminim," dedi Dumbledore endişeli bir sesle. "Okul müdürü olarak bu okula ve araziye bağlıyım. Öğrencilerimden biri intihar ettiğinde bunu fark edebilirim."

Sirius nefesini tuttu. Yüzü bembeyaz kesilirken gözleri de kocaman açıldı. Profesör Dumbledore'un sesi kulağında boğukça yankılandı.

Severus intihar etmişti.

Sirius ne yapacağını bilemeyerek öylece kalakaldı. Ne hissedeceğini bile bilmiyordu. Neyse ki onun bir hamle yapmasına gerek kalmadan profesör Dumbledore varlığını fark etti. "Bay Black, bir sorun mu var?"

"Aslında evet efendim," dedi Sirius tek düze bir sesle. Hala şoktaydı. "Severus Snape'in nerede olduğunu biliyorum."

Zaten ayakta olan Dumbledore ve McGonagall anında ona yaklaşırken koltukta oturan Slughorn da ayaklandı. "Bay Black emin misiniz o olduğuna?"

"Evet, profesör McGonagall. Onu Karagöl'ün yakınında buldum."

Dumbledore'un mavi gözleri umutla parladı. "Ve o... Hayatta mı?"

Sirius hızla başını salladığında McGonagall ellerini yüzüne kapattı. Sirius boğuk bir şekilde orta yaşlı kadının tanrılara şükür ettiğini duyuyordu.

"Şimdi nerede?"

"Kapıda-" kapıya yönelen Dumbledore'u durdurmak için aceleyle araya girdi. "Ama o farklı!"

"Nasıl farklı?" diye sordu Slughorn aceleyle.

"O küçük."

"Ne?"

Dumbledore onları dinlemeden kapıyı açtığında Sirius'un bıraktığı yerden bir santim bile kıpırdamamış olan çocuk, uzun sakallı büyücüye gözlerini kocaman açarak baktı. Hayret dolu bir nefes alıp konuştu.

"Sen Noel Baba mısın?"

2. Bölüm

"Sen Noel Baba mısın?"

Sirius kendini tutamayıp kahkaha attığında profesör McGonagall'ın sert bakışlarına maruz kalıp boğazını temizledi ve ciddileşti. Küçük Severus ona şaşkın şaşkın bakıp Noel Ba- aman yani Profesör Dumbledore'a döndü. Ciddi ciddi cevap bekliyordu. Sirius kendini durduramadan sırıttı.

"Hayır, Severus. Ne yazık ki ben Noel Baba değilim. Buranın, yani Hogwarts'ın müdürü Profesör Dumbledore'um."

Severus'un gözleri kocaman açıldı. "Poseför müsün?"

McGonagall kısık sesle gülüp hemen ciddileşirken Sirius ufaklığı düzeltti.

"Profesör."

"Evet, Severus. Bir profesörüm."

Severus alttan alttan baktı. "Beni geri mi göndereceksin?"

Dumbledore merakla baktı. "Nereye?"

"Eve," dedi Severus üzgün üzgün.

"Anneyi özledim."

Dumbledore ilk defa suskun kaldı. Şimdi küçük bir çocuğa aslında 16 yaşında olduğunu, intihar edip bir şekilde küçülmüş olarak ortaya çıktığını ve annesinin de bir süre önce öldüğünü söyleyemezdi. Sirius onun arada kaldığını fark ederek öne atıldı ve hala ıslak olan çocuğu kucağına aldı.

"Eve gitmek istiyor musun Severus?"

Severus anında Sirius'un boynuna sarılıp başını iki yana salladı. "Anneyi özledim ama gitmek istemiyorum."

Çocuğun üstüne gitmek istemeyen profesörler içeriye girmeye karar verdiler. Meraklı gözlerden uzak bir yerde olmaları daha iyiydi.

Sirius onun sırtını okşayıp profesör Dumbledore'a baktı.

"Efendim, o ıslak. Üzerini kurutmamın onu korkutabileceğini düşündüğüm için böyle bıraktım ama bu gidişle hasta olacak."

Mavi gözler parladı. "İyi yapmışsınız Bay Black!" dedi ve küçüğe döndü. "Severus, sana göstermek istediğim bir kuş var!"

Severus anında merakla ona döndü. "Kuş mu? Tweety gibi mi?"

Dumbledore sevgiyle gülümsedi. "Ah, hayır oğlum. Tweety'den daha farklı bir kuş."

Severus heyecanla Sirius'a döndü.

"Siyus, kuş! Kuşlayı seviyorum!" dedi ve sonra kaşlarını çattı.

"Kırmızı, küçük kuş da burada mı?"

Dumbledore merakla baktı. "Hangi kırmızı küçük kuş?"

Severus dalmış gibi, görmeyen gözlerle ona baktı. "Gökyüzünde uçan küçük bir kuş vardı. Özgürdü."

Sirius içten içe endişeli de olsa küçük çocuğu kendine getirme amacıyla bir kez kucağında zıplattı ve korkarak bağırmasına sebep oldu. Tekrar yaptığında, kıkırdadı. Profesörlerin arkasından giden Sirius, Severus'u sağlam bir şekilde tuttu. Düşerse bir yerleri kırılabilirdi.

Odaya geçtiklerinde Dumbledore onu Fawkes'ın önüne getirdi ve Sirius da çocuğu yere bıraktı. Minik Severus şok içinde ellerini ağzına kapatıp Anka Kuşu'na baktı.

"Kırmızı kuş! Ben onu gördüm! Gökyüzünde uçuyordu!"

Belli ki yeniden doğmuş olan Fawkes, henüz yavruydu. Kanatlarını gerip uçtu ve Severus'un kafasına kondu.

"Sirius-" diye fısıldadı Severus kocaman gözlerle.

"Kafama kondu, görüyor musun?"

Sirius yine sevgi patlamasıyla gülümsedi. "Evet," diye fısıldadı Gryffindor. "Seni sevmiş."

"Sevmiş mi?" diye sordu Dumbledore'dan da onay isteyerek. Yaşlı büyücü gülümsedi.

"Onun adı Fawkes. Çok nadir olan bir Anka Kuşu'dur. Genelde kimsenin kafasına konmaz. Yani evet, seni kesinlikle sevmiş."

Sirius merakla çocuğa baktı.

"Sen onu nerede gördün ki?"

Çocuğun yüzü asıldı. Hatırlamaya çalışıyormuş gibi baktı.

"Gölün üzerinde bir kaya var. Çok yüksek bir kaya... Oranın üstünde uçuyordu."

"Sen orada ne yapıyordun?" diye sordu Slughorn. Sirius içine düşen kuşkuyla derin bir nefes aldı. Ya... ya intihar ederken görmüşse? Sonuçta büyücü olarak yaşadığı yılları hatırlamıyordu ama belki son anlarından bir şey hatırlıyordur.

"Bilmem ki!" diyip gülümsedi bir anda. Fawkes kafasından uçup önüne geçti ve Severus ürkekçe onu sevmeye başladı. Yetişkinlerin bakışları altında, onları fark etmeden kuşla oynamaya öyle dalmıştı ki iki profesörün asasını ona doğru kaldırdığını fark etmedi.

Profesör McGonagall üzerini kuruturken Dumbledore da bedeninde derin bir hasar var mı diye bakıyordu.

Sirius merakla onlara baktı. Dumbledore'un yüzünde pek de hoşnut olmayan bir ifade vardı ama çok da dehşete düşmediğine göre kötü bir şey yoktu. Nedensizce rahatlayarak kuşla konuşan

çocuğa bir bakış atıp konuşmak için uzaklaşan profesörlere yaklaştı.

"Öldüğüne emindim ama küçük hasarlar dışında hiçbir şeyi yok." dedi Dumbledore düşünceli bir şekilde.

"Birden fazla morluk, yetersiz beslenme ve zatürre başlangıcı var."

McGonagall elini ağzına kapattı şokla. "Godric aşkına! Yoksa-"

"Evet Minerva, ne yazık ki bana da şiddet görmüş ve yeterli bir şekilde bakılmamış bir çocuk gibi geldi."

Sirius'un kalbi tekledi. Morluklar intihar ederken oluşmuş yaralar da olabilirdi ama yetersiz beslenme ve zatürre başlangıcı? Bunlar cidden bedeninin zamanda geriye dönmüş gibi aynı şekilde geldiği anlamına mı geliyordu?

Merlin, Snape'in ne tür bir çocukluğu olmuştu?

O sırada Slughorn başını iki yana salladı kederle.

"Anlamalıydım. Bana birkaç kez geldi ama meşgul olduğumu söyleyip geçiştirdim. V-ve bir keresinde de onu dinledim ama ailesine öfkeli bir ergen gibi abartılı davrandığını düşünmüştüm!" dedi ve bir eliyle kravatını gevşetti.

"İnanamıyorum! Resmen onu istismara uğradığı bir yere yolladım!"

Dumbledore ona üzgünce baktı. "Profesörler olarak hepimiz suçluyuz Horace, kendine yüklenme. Şimdi acilen ne yapacağımızı düşünmeliyiz." dedi ve Biçim Değiştirme profesörüne döndü.

"Minerva, ben onu St. Mungo'ya götüreceğim. Sende bir şeyler bulabilir misin diye araştırma yap. Ama önce küçük Bay Snape ile tekrar konuşmalıyım. Siz de ayrılıp biraz dinlenin."

İki profesör de onaylayıp Severus'a son kez bakarak odadan çıktığında profesör Dumbledore koltuğuna oturdu ve Sirius'a baktı. "Bay Black, lütfen bay Snape'i getirir misiniz?"
Sirius başını sallayıp Severus'a döndü ve gördüğü görüntüye kocaman gülümsedi.

Severus, kuşun başına bir öpücük konduruyordu ve kocaman gülümsüyordu. Tam şu an bir fotoğrafını çekmeyi çok isterdi. Anı bozmak istemese bile çocuğa yaklaştı ve yanında diz çöktü.

"Severus, seninle konuşmamız gereken bir şey var. Lütfen benimle gelir misin?"

Severus üzgün üzgün baktı. "Peki Sirius," dedi hemen uslu uslu. Sonra Fawkes'a bakıp yavaşça ayağa kalkan Sirius'a yaklaştı.

"Kuş gidecek mi?"

Sirius göz kırptı. "Kuş hep burada." Öyleydi de gerçekten. Dumbledore'un kuşuydu neticede. Sonunda oturduklarında Dumbledore, Severus'la sohbet etmeye başladı. Alttan alttan sorguluyordu onu. Severus ise bazı şeylere hiç cevap vermiyor, omuz silkiyor, bazı şeylere ise utangaç bir heyecanla cevap veriyordu.

Sirius tamamen şaşkındı. Bütün gece uyumadan düşüneceği kesindi. Olayın garipliği bir yana Snape'in intihar etmesinin sebebini de düşünecekti. Onun yüzünden birkaç kez hastane kanadına gitmek zorunda bile kalmıştı, Snape güçlü bir büyücüydü.

Bir kez bile ağladığını görmemişti.

Her şeye rağmen gözlerinde o meydan okuyan bakışla dururdu ama ne olmuştu da intihar etmişti?

Gözleri küçük çocuğa kaydı. Elleri birbirine kenetlenmiş, ayakları aşağıda hızlı hızlı sallanıyordu. Gergin olduğu çok belliydi ama yine de sakince Profesör Dumbledore'a cevap veriyordu.

"Hatırladığın herhangi garip bir şey var mı oğlum?"

Severus sustu. Başını yere eğip sessizce düşündü ve sonra mırıldandı.
"Sadece Mevictima diye bir kelimeyi söylediğimi hatırlıyorum. Sonra gölün yayınd- yanında uyandım." dedi sessizce. Sirius Dumbledore'un kelimeyi bir kenara not ettiğini gördü. Kelimenin ne olduğunu düşünürken müdür devam etti.

"Peki Severus, biliyorsun ki bazı sorularımız var. Senin de öyle olmalı." diyerek asıl konuya giriş yaptı.

"Büyüye inanıyor musun oğlum?"

Severus korkuyla baktı. "Bundan bahsetmem yasak." dedi anında. Sirius kaşlarını çattı, ne demek yasak?

"Kim yasakladı Severus?"

"Anne yasakladı. Dedi ki bundan hiç bahsetmemeliymişim. Baba duyarsa-" bir anda susup cümlesini yarıda kesti ama Sirius'un devamı hakkında pek çok karanlık teorisi vardı.
Annesi, sihir konusunda babasından mı korkuyordu? Belli ki Severus da babasından korkuyordu.

"Peki... Belli ki annen doğru olduğunu düşündüğü bir şey yapmış. Ancak, oğlum, büyü gerçektir. Kim saklamaya çalışırsa çalışsın, damarlarında akmaya devam eder. Ruhunun bir parçasıdır.

Sihir senin bir parçan. Tıpkı bizde olduğu gibi."

"Ne?" dedi Severus kocaman gözlerle. Dumbledore gülümseyerek asasını çıkardı ve tam önlerinde bulunan bir tüy kalemi minyatür bir kuşa çevirdi. Severus heyecanla kuşu aldı.

"Kuş!" dedi şaşkınca. Elindeki renkli kuşu meraklı gözlerle inceliyordu.

"Bu sihir mi? Ben bunu hiç yapmadım."

Dumbledore güldü. "Bu okul bir sihir okulu ve 11 yaşına gelen her büyücü ve cadı burada eğitim alır. Eğitim alırken bunu yapmayı da öğreneceksin." dedi ve kocaman siyah gözlere bakarak devam etti.

"Sen ne yapabiliyorsun?"

Onun yaşındaki çoğu çocuk sadece tesadüfi büyü yapabilir, büyüsünü istediği gibi şekillendiremezdi. Yani Sirius küçükken bunu çok nadir yapabilmişti.

Ama Severus kendine güvenen bir şekilde kenarda duran vazoya uzandı ve içindeki papatyayı eline aldı. Birkaç saniye sonra kaşlarını çattı, Sirius ona kendisini zorlamamasını söylemek üzereydi ama papatya bir anda havalandı ve zikzaklar çizerek uçmaya başladı. Hepsinin gözünü diktiği çiçek bir yerden sonra tekledi ve yavaşça alçalarak Severus'a döndü.

"Bunu yapabilirim, bazen kaçarken kendimi çok daha uzak ve güvenli bir yere götürebilirim. Ve bir keresinde beni dövmeye çalışan bir çocuğu bayıltmıştım ama tamamen yanlışlıkla oldu!"

Dumbledore başını salladı. "Biz buna tesadüfi sihir deriz. Bazı çocuklar, sihirlerine normalinden daha çok hakim olabilir veya daha geniş bir sihirli çekirdeğe sahiptir. Yani yaptıkların bizim dünyamızda gayet normal karşılanıyor."

Severus altı dudağını ısırdı. "Peki bende gelebilecek miyim bu okula?"

"Elbette! Bay Black de burada okuyor."

Sirius tam başını sallayıp onaylayacakken yüzü asılan Severus'la durdu.

"Ama ben 6 yaşındayım. Okula gelene kadar Sirius gider ki..." dedi üzgün üzgün. Siyah büyük gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ben şimdi gelemez miyim?"

Dumbledore duraksadı. "Öğrenci olmak için çok gençsin ama elbette Bay Black'den ayrılmak istemiyorsan bir süre burada kalabilirsin."

Sirius onun intihar edip küçülerek geri dönen öğrencisini öylece bırakmayacağını bilse bile onaylandığında rahatlayarak iç çekti. Nedensizce bu ufaklık bir anda kalbine girmişti. Severus hızlıca başını sallarken ayaklarının hareketi de hızlandı.

"Sirius, senin kalabilir miyim?" dedi ve nereyi yanlış söylediğini düşünmek için durdu. "Seninle!"

Sirius başını salladı. "Tabii ki kalabilirsin ufaklık."

Tam yanında duran Severus utanarak koluna sarıldı ve hafifçe başını sürttü. Kalbi tam anlamıyla yumuş yumuş olan Sirius saçlarını okşayıp gülümsedi.

"Ancak önce yapmamız gereken bir şey var," dedi Dumbledore ve hızlıca St. Mungo'dan bahsetti. Eğer Sirius'la, Hogwarts'ta kalmak istiyorsa oraya gitmesi gerektiğini, kısa bir sağlık incelemesinin ardından geri döneceğini anlattı.

Severus gitmek istemiyordu. Gözleri korkuyla doluydu. Sirius onu anlayabiliyordu. Şu an tanıdığı ve az da olsa güvendiği tek kişi kendisiydi ama birazdan yalnız başına başka bir yere gidecekti. Annesi ve babası da yoktu. Uzanıp onu ikna etmek için elini tuttu.

"Severus merak etme, profesör Dumbledore incinmene izin vermez. Ve geri döndüğünde ben burada olacağım. Oyun oynayacağız ve sonra çikolatalı dondurma yiyeceğiz."

Severus'un gözleri parladı. "Dondurma?"

"Evet dondurma. Hemde en büyüğünden."

Severus kocaman gülümsedi. "Tamam o zaman, gidelim." dedi heyecanla.

İşte bir çocuğu kandırmak bu kadar kolaydı. Bir çikolatalı dondurmaya bütün endişesi gitmişti.

Dumbledore gülümsedi.

"O zaman hemen gidelim ve en kısa sürede geri dönelim." dedi Severus'a ve sonra Sirius'a döndü.

"Bay Black, sizde konuşulanları profesör McGonagall'a iletin ve buraya gelmesini söyleyin. Sonra yatakhanenize dönebilirsiniz."

Sirius'un gülüşü soldu. Severus'a asla zarar görmeyeceğini söylemişti ama emin değildi. Sadece müdürün onu incitmeyeceğine güvenebilirdi.

Tam şu an sormak, bir güvence almak istiyordu ama Severus'u ürkütecek hiçbir şey yapmaması gerektiğinin bilincindeydi.

Yavaşça ayağa kalkıp Severus'a döndü ve saçlarını okşadı.

"Merak etme Severus, çok yakında geri döneceksin."

Umarım...

//////----///////

Sirius sıkıntıyla baktığı ateşten gözlerini ayırmadı. Yüzünde sıkıntılı, neredeyse korkulu bir ifade vardı ama içi daha kötüydü. Meraklı ve endişeliydi. Aklı sürekli Severus'daydı ve neden intihar ettiğini düşünmeden edemiyordu. Ayrıca **Mevictima** da ne demekti?

"... -ti. Pati! Patiayak duymuyor musun?"

dedi James karşı koltuktan. Uzanıp Sirius'un ayağına bir tekme geçirdi.

"Bugünkü randevunu da öylece ortada bırakmışsın. Kız çok öfkeliydi, gördüğü yerde seni hadım edecek."

Sirius iç çekerek omuz silkti. 2 haftadır peşinde koştuğu o esmer kız zerre umurunda değildi şu an. "Boşver."

Remus yandan başını eğdi. "Sirius sorun ne?"

Sirius içinde daha fazla tutamayacağının bilincinde, eğilerek etrafa baktı ve herkesin akşam yemeği için gittiğini fark etti. Masanın üzerindeki yiyecekler mutfaktan aldıkları yiyeceklerdi.

Önlem olsun diye etrafa bir susturma tılsımı yaptı ve bugün yaşadığı her şeyi bir çırpıda anlattı.

15 dakika sonra James yüzünde tuhaf bir ifade ile gözlüklerinin altından ona baktı.

"Bunların hepsi başlı başına garip ama bence en garip olanı senin Snape'i seviyor olman."

Sirius yanında duran yastığı suratının tam ortasına fırlattı. "Snape'i sevdiğim falan yok! Küçücük çocuktu diyorum sana, ne yapsaydım? Kaba mı davransaydım?"

James yastığı geri attı. "Öyle demedim, sadece onu sevmişsin işte. Tuhaf."

"Onu görsen sende severdin. Ufacık bir şey. Resmen küçük boy insan. Pıtır pıtır yürüyor." dedi sırıtarak.

Diğerleri ona gülerken Remus ayağa kalktı.

"Snape'e olan her şey çok garip, evet ama profesör Dumbledore bir yolunu ve nedenini bulacaktır. Yine de kütüphanede bir şeyler bulup bulamayacağımıza bakabiliriz."

Sirius ona hak vererek ayaklanmıştı ki hem James hem de Peter kendilerini koltuğa attılar.

"Bizi burada bırakın, siz gidin!" dedi James dramatik bir sesle. Bir elini de göğsüne bastırmıştı. Peter ise uyuma numarası yapıyordu. Remus iç çekerek onları görmezden geldiğinde Sirius gözlerini kıstı.

"Hainler," dedi titreyen bir sesle. Gözleri kapalı Peter kıkırdarken James de güldü. Remus ise hemen yanında 'Drama Kraliçesi' hakkında bir şeyler mırıldandı. Sonunda ortak salondan çıkıp sessizce kütüphaneye yürüdüklerinde Remus düşünceli bir şekilde baktı.

"Sence neden intihar etti? Yani... neden?" dedi doğru kelimeyi bulamıyor gibi. Sirius omuz silkti.

"Sanırım bir insanın neler yaşadığını o anlatmadan asla, tamamen bilemeyiz."

"Bu olgunca bir cümleydi Sirius," dedi Remus sırıtarak. "Hiç senlik değil."

Uzun saçlı olan güldü. Olgun olmak cidden onun işi değildi.

Kütüphaneye vardıklarında Sirius vazgeçmeye karar verdi. O kadar kitabı gördükten sonra geriye doğru birkaç adım atmıştı ki Remus bileğinden tutup çekti ve onu rafların arasına fırlattı.

Bu cehennemden asla çıkamayacaktı.

3. Bölüm

Remus bile pes etmek üzereydi... O lanet kelime hakkında hiçbir şey, hiç ama hiçbir şey yoktu! Sirius artık pes etmiş, hatta yılmış bir şekilde başını masaya koymuş, önündeki kitaplığın üçüncü rafına dizilmiş kitapları sayıyordu.

Üçten sıkılıp dörde geçti ve mükemmel bir mor renginde olan bir kitaba gözleri takıldı. Resmen diğer kitapların arasında parlıyordu.

Ne olduğunu merak ederek ayağa kalktı ve kitabı hızlı hızlı okuyan arkadaşına baktı. Elinde İskandinav Mitolojisindeki önemli terimlerin yazdığı bir kitap vardı.

Bir an sonra Aylak, bıkkınlıkla kitabı kapattı ve hemen yanlarında duran kitap yığınının üzerine bırakıverdi.

Sirius yavaşça kitaplığa yürürken başka bir kitabı alıyordu. Sirius iç çekerek uzandı ve resmen elini üzerine doğru çeken, o mükemmel renkteki kitabı aldı. Dokusu bile mükemmeldi.

Yavaşça yerine oturup ilk sayfayı açtı. Değişik semboller, bir çeşit yıldız haritası ve en üstte iç içe geçmiş gibi görünen 3 ay vardı.

Hafifçe eskimiş sayfayı çevirdi ve sonraki sayfayı okumaya başladı.

Kitap, büyünün annesi Tanrıça Hekate hakkındaydı. Yaptığı bazı şeyler, nasıl saygı duyulan, Zeus'un bile saygı duyduğu bir tanrıça olduğundan bahsediyordu. Yıkım ile özdeşleşen bir titan olan Perses ve bir Nymph olan Asteria'dan doğan bir Tanrıça olmasına rağmen Titan'lara karşı olan savaşta Tanrılara yardım etmiş ve Titan kökenini reddederek kendine Tanrılar arasında bir yer bulmuştu.

Aynı zamanda Hades ve Persephone olayında Demeter'e elinde bir meşale ile yardım etmiş ve o zamandan sonra da Hekate'e *"karanlığı aydınlatan", "bilgeliği getiren"* gibi sıfatlarla hitap edilmiş ve kendisine Hades'in krallığına sınırsız defa inme hakkı tanınmış.

Tanrıça Hekate adına yüzlerce tapınak kurulmuş, insanlar Hekate'e saygılarını ve bağlılıklarını sunmuşlardı.

21. sayfaya geçtiğinde Hekate'e kurban verilmesinden bahsediyordu. İnsanlar bu Tanrıça'ya pek çok kurban vermişti. Basit bitkiler, kendi yedikleri yemekler veya belirli dönemlerde bir topluluğun toplanarak hasta bir hayvanı ona kurban etmesi bir zamanlar alışılagelmiş bir şeymiş.

Sirius merakla diğer sayfalarda kurban verme ritüellerini okudu. Sayfası biraz daha koyu renkli yazılarla işlenmiş, sembollerle süslenmiş 30. sayfaya geçtiğinde bir insanın Tanrıça'ya kendisini kurban etmesinden bahsettiğini gördü.

Sirius asla böyle bir şey yapmazdı. Kendini kurban etmek!

Gözleri ritüelin adımlarını takip etti. Öncelikle beden temiz olmalıydı. Kişinin bedenine, daha çok karnına, omuzlarına ve dirseklerinin dört parmak kadar altına çizmesi gereken semboller vardı. Siyah bir şey kullanılmasının daha iyi olacağını da not düşmüşlerdi.

Sirius iç çekerek sandalyesini geri çekti ve ayaklarını masanın üzerine koydu.

Ritüelin devamında semboller çizildikten hemen sonra tamamen beyaz giyilmesi yazıyordu.

Ve en son kişi kendini kurban verirken aynı kelimeyi tekrar etmeliydi. Mevictima...

MEVİCTİMA!

Sirius nefesini tutarak şokla ayaklarını masadan indirdi ve kitabı masaya koyup üzerine eğildi. Kelimenin tam olarak aradıkları şey olmasının şokunu yaşıyordu. Kitapta yazan kelimenin altı koyu lacivert bir mürekkep ile çizilmişti, yani kitabı okuyan biri çizmişti!

Sirius oldukça hızlı atan kalbini görmezden gelip devamını okudu.

Kişinin canının yanmayacağı, gönüllü olarak verdiği canı sayesinde Hekate'in ruhunu kutsayacağı ve ödül olarak değer verdiği insanlara bir çeşit koruma sağlayacağı yazıyordu.
Aynı zamanda bedeninin bedelini ödemek için Hekate kötü durumda olan bir kişiyi ve kötü durumda olan kurak bir alanı iyileştirir, bereket verirdi.

Sirius derin bir nefes aldı. "Aylak..." Başını kaldırıp Remus'ın bal köpüğü rengindeki gözlerine baktı. "Snape kendini kurban etti."

"Ne?" dedi şaşkınlıkla elindeki kitabı masaya bırakan Remus. "Bu da nereden çıktı?"

Sirius titreyen eliyle kitabı tutup önüne koydu. "Kendini Hekate'e kurban olarak verdi."

Remus sayfayı baştan sona okudu ve her satırda rengi daha da attı. "Mevictima..." Fısıldayarak gözlerini kırpıştırdı.

"Ama nasıl? Tanrılar kurban edilen hiçbir şeyi geri vermezler. Snape nasıl geri gelebilir?"

"Küçülmüş olarak," diye ekledi Sirius.

İki arkadaş sessizce düşünürken Remus bir anda ayağa kalktı.

"Madam Pince'e soralım, hadi!"

Sirius çabucak ayağa kalkıp arkadaşının peşine düştü. Acayip gerilmişti ama Severus'a ne olduğunu bulabildiği için de gururlu hissediyordu. Ten rengi resmen parşömen rengi olan, orta boylu katı kadının karşısına geldiklerinde Remus elindeki kitaba baktı.

"Madam, bize 'Her Şeyin Annesi' kitabını en son kimin aldığını söyleyebilir misiniz?"

Madam Pince sert bir şekilde baktı. "Peki, bunu neden yapayım? Bir sorun mu var çocuklar?"

Remus gergince yutkunduğunda Sirius kadının kendisine bakan gözlerinden kaçınmak için yan taraftaki kitap yığınına bakar gibi yaptı.

"Sanırım kitabın bir sayfasında olmaması gereken birkaç çizik vardı, bu korkunç şeyi kimin yaptığını öğrenmek istiyoruz."

Kadın pek inanmamış gibiydi ama kitapta olan bir hasarı duyduğunda aceleyle önündeki parşömenleri karıştırmaya başladı. Bir anda durdu ve kaşları çatıldı. "O kitap yasaklı bölüme ait!" diye tısladı öfkeyle.

"Ve alan kişi de... Severus Snape! Pekala, müdür ile bu konuyu kesinlikle konuşacağım! Kitabı buraya bırakın!"

Remus kitabı biraz daha araştırmak istediğini belli eden bir şekilde baktı. "Madam, biraz bende kalamaz mı? Söz veriyorum kitaptaki hasarı düzeltip birkaç gün sonra size getireceğim."

Madam kararsız kaldı birkaç dakika boyunca itiraz etti ama Remus insanları nasıl ikna edeceğini biliyordu. Sirius Madam'ın bıkkın bir nefes verip ikisini de kovmasını sırıtarak izledi ve Remus'la beraber koşar adım kütüphaneden çıktı.

"Yani... Snape kitabı okudu ritüeli öğrendi ve intihar ederken canını Tanrıça Hekate'e kurban olarak verdi," dedi Remus iç çekerek. Aynı zamanda kitabı çantasına yerleştiriyordu. Sirius başını sallayarak ona katıldı.

"Pek çok sorumuz var ama en azından elimizde bir bilgi var," diyerek sessizce yürümeye başladı. Aklı Severus'taydı. Küçük çocuğun ne halde olduğunu düşünüyordu. Yalnız hissediyor muydu? Korkmuş muydu? Orada canını yakıyorlar mıydı?

Sirius oldukça şaşırarak, çok endişeli olduğunu fark etti.

Ve Severus'u görmek istediğini...

//////----///////

O gece zar zor uyudu ve ertesi sabah heyecanla herkesten önce kalktı. Öyle ki daha güneş bile yeni doğuyordu. Sabırsızlıkla kahvaltının gelmesini beklerken okul formalarını giyip kırmızı-sarı kravatını boynuna astı.

Ama kahvaltı büyük bir hayal kırıklığıydı. Dumbledore orada değildi, ki normalde okulda olduğu her sabah kahvaltıya gelirdi. Yemeği zar zor yiyip profesör McGonagall'ı buldu ve ona ne olduğunu sordu, Severus'un nerede olduğunu...

McGonagall bilmiyordu, Dumbledore'dan haber alamamıştı.

Sirius akşamı zor gördü. Neredeyse müdürün odasına gözü yapışmıştı. Derslere odaklanmak ve arkadaşlarıyla konuşmak zordu. Bir an önce küçük çocuğu görmek ve Dumbledore'a kurban etme olayını anlatmak istiyordu.

Ama o gün Severus okula hiç gelmedi.

Sonraki gün Sirius endişeden delirmek üzereydi. En yakın arkadaşları onun kötü bir ruh halinde olduğunu anlamış, çok üzerine gelmemeye karar vermişti. Bu arada birkaç kişi Snape'in nerede olduğunu merak etmişti. Özellikle Lily Evans.

Ne kadar kavga etmiş ve görüşmüyor bile olsalar ona değer verdiği ortadaydı. Ama Çapulcular ona ne olduğunu söyleyemedi çünkü profesörler şimdilik saklamalarını istemişti.
Sirius içten içe eğer geri dönmemiş, ölmüş olsaydı Lily'nin nasıl hissedeceğini merak etti.

Snape'i affetmediği için pişman olur muydu? Çünkü Sirius biliyordu ki Slytherin cidden affedilmek için çok uğraşmıştı ama Lily o kadar saçma derecede gururluydu ki ona bakmamıştı bile.

Gün içinde Sirius, Severus için birkaç oyuncak buldu. Hogsmeade'e görünmezlik pelerini altına küçük bir yolculuk sonucu sandığının içinde 4 farklı oyuncak, bir de çocuklar için olan renkli bir büyücü satrancı vardı.

Sirius o gece yatağında uzanırken boş, beyaz tavanda Snape'in yüzünü gördü. Lily'e bakarken acı, üzgünlük ve pişmanlıkla kıvranan yüzünü... James onu Gryffindor ortak salonunun önünde kaba sözlerle kovarken ve Sirius onunla dalga geçerken yerinde nasıl küçüldüğünü hatırladı.

Lily onun tek arkadaşıydı.

Sirius içinin acıyla sıkıştığını hissetti. Halbuki daha önce onun için hiç böyle bir şey hissetmemiş, yaptığı şakalar üzerine ikinci bir kez düşünmemişti...

Sonraki gün neredeyse delirmenin eşiğindeydi. Dumbledore yine yoktu ve Sirius, Severus'a ne olduğunu düşünmekten kahvaltı yapamıyordu. Acaba bir anda büyümüş müydü, şifacılar onu iyileştirmiş miydi? Yoksa Hekate bir yanlışlık falan yapmış ve bunu fark edip onu almış mıydı?

Elindeki çatalı önündeki peynire batırdı ve sağa sola sürükledi. Herkes sanki Severus hiç ortadan kaybolmamış gibi hayatına devam ediyordu. Gözleri Slytherin masasına kaydı ve dikkatle inceledi.

Hepsi normal bir şekilde sohbet ediyordu. Kanının öfkeyle kaynadığını hissetti. Hiç mi biri fark etmemişti yokluğunu?! O kadar mı umursamazlardı?

Fark etmeden sıktığı çatal elini acıttığında fırlatır gibi bıraktı ve karşısında dip dibe sohbet eden Lily ile James'in irkilerek ona dönmesine sebep oldu. Remus kurban edilme olayını bilen ve artık tıpkı kendisi gibi endişelenmeye başlayan diğer tek kişi olduğu için onu anlayarak omzuna elini koydu ve hafifçe sıktı.

Onu rahatlaması gerekiyorsa pek işe yaramıyordu ama onu az da olsa anlayan birinin olması iyiydi. Gri gözleri önüne sabitlenirken iç çekti.

Öğle arasında Çapulcular artı Lily bahçede diğer öğrenciler gibi güneşin tadını çıkarırken okul kapısının önünde Dumbledore göründü. Onu gören herkes yavaş yavaş sessizleşip birkaç gündür ortalıkta olmayan müdüre bakarken Sirius yerinde doğrulup adamın etrafına baktı. Severus yoktu... Neden yoktu? Neredeydi?

Panik atak geçirmesine saniyeler kala müdürün dizinin oralarda olan beyaz, küçük bir el gördü. Hemen ardından siyah parlak saçlarla çevrili küçük bir kafa ortaya çıktı ve ürkek bir şekilde etrafa bakındı. Korkmuş görünüyordu.

Sirius neredeyse yere çöküp Tanrılara şükredecekti. O kadar rahatlamıştı ki küçük bir kıkırtı kaçırdı ve bahçedeki sessizliği bir anda böldü. Hemen yanındaki Remus da rahatlayarak derin bir nefes aldı. Gri gözlü Gryffindor güldüğü için kendisine dönen siyah bir çift göze baktı. Severus'un gözleri kocaman açıldı ve hemen ardından sırıttı.

"Sirius!" dedi ve müdürün arkasından çıkıp koşmaya başladı. Etrafta yükselen konuşmaları umursamayan Sirius ayağa fırlayıp uzandı ve kollarına atlayan miniği kucağına aldı. Yumuşak yanağına bir öpücük kondurup bebek gibi kokan kokusunu içine çekti.

"Sev, buradasın," dedi geri oturup onu göğsüne yaslarken.

"Merlin aşkına!"

Severus sırıttı. Sirius onun ön dişlerinden birinin eksildiğini fark etti. "Siyus! Kocaman bir yeye gittim! Orada doktorlar vardı! Bir sürü! Sonra- sonra uçuşan şişeler vardı!" dedi heyecanla kıpırdanırken. Ayakları hızlı hızlı sallanıyordu.

Sirius onun St. Mungo'dan bahsettiğini anında anladı.

"Bir de dişim düştü, bak!"

Sirius onun kocaman sırıtmasına kahkaha attı. Yanındaki Remus da gülüyordu. Severus bilmiş bilmiş devam etti. "Al dedi ki büyüyormuşum!"

"Al kim?"

"Albus!"

Sirius şokla baktı. Profesör Dumbledore'a adıyla hitap etmeyi düşünemiyordu bile ama küçücük Severus ona Al diyordu. Albus da değil, Al. Sevgiyle saçını okşadığında Severus anında göğsüne yasladı başını.

"Seni özedim," diyip duraksadı ve hemen ardından heceleyerek devam etti "Öz.le.dim,"

Sirius ona tebessüm edip fısıldadı. "Bende seni bebek."

"Ben bebek değilim Sirius, büyüdüm! Dişim düştü!"

Sirius kocaman bir kahkaha attı. "Evet bebek, büyümüşsün."

Severus büyük bir çocuk olduğunu kanıtlamaya çalışırken Sirius, profesör Dumbledore'a baktı. Müdür, başını sallayıp hafifçe içeriyi gösterdiğinde Sirius ona onay verdi ve kucağındaki Severus'la beraber ayağa kalktı.

"Aylak, benimle gel." dedi sessizce ve Severus'un siyah saçlarını okşadı. Lily'nin zümrüt yeşili gözleriyle karşılaşmamak için o tarafa bakmadı ama genç kızın oldukça şokta olduğuna bin galleonuna iddiaya girebilirdi...

"Tamam Pati," diye mırıldandı Remus. Sirius okula yürürken çantasını aldı.

Üçü de içeri girip okul koridorlarında ilerlerken Severus, Sirius'un omzunun üzerinden Remus'a baktı, göz göze geldiklerinde utanıp Sirius'a saklandı. Sonra yavaşça başını yine çıkardı ve Remus'a baktı.

"Gözlerin çok güzel," diye fısıldadı utanarak. Sonra kıpkırmızı yanaklarını ve yüzünün büyük bir kısmını elleriyle örttü. Sirius kaşlarının çatıldığını hissetti. Onun gözleri güzel değil miydi? Bir kere griydi gözleri! Kaç kişide böyle gözler olabilirdi ki?

Remus kıkırdadı. "Teşekkür ederim. Benim adım Remus. Remus Lupin ama arkadaşlarım bana Aylak der."

Severus ona alttan alttan gülümserken Sirius kaşlarını daha çok çatıp ona baktı ama ufaklığın gözü sadece Remus'ı görüyordu.

"Bende Sev'us Snape!" dedi heyecanla. Yanlış söylediği adını düzeltmeyi bile unuttu. Hatta Sirius onun ayaklarını hafif hafif salladığını hissetti. Artık kaşları yüzünün ortasına bile inmiş olabilirdi!

Neden bu kadar kızdığını bile anlamadan adımlarını hızlandırdı.

"Sirius dursana, ejderha mı kovalıyor?" dedi Remus arkadan ona yetişmeye çalışırken. Sirius yavaşladı ve müdürün odasının önünde durdu.

İçeriye girip karşılıklı oturduklarında iç çekti.

Dumbledore'un gelmesini beklerken Severus yanındaki koltuktan inip minik adımlarla Remus'a ilerledi ve önünde durup ona baktı.

Sonra sessizce kollarını uzatıp bekledi. Sirius'a yaptığı gibi...

Remus'ın kucağında mı olmak istiyordu? Derin bir nefes alıp dişlerini sıktı. Yani o varken neden Remus'a gidiyordu ki?

Hani seviyordu bu çocuk onu? Ne diye Remus aşığı olmuştu bir anda?

Remus sevgiyle gülümseyip eğildi ve onu kucağına aldı. "Sev, sen çok tatlısın," dedi kocaman gülümseyip. Aylak asla çocuklara dayanamazdı ama kurt adam olduğu için de yaklaşmazdı. Sirius bunu bildiği için kısa bir an üzüldü ama sonra Severus utanıp yüzünü kapatırken Remus'a yaslandı ve Sirius'un kaşları tekrar çatıldı.

"Teşekkür edeyim- yani ederim."

Sirius hızlıca çocuğun üzerini süzdü. Beyaz kıyafetler, ki artık neden giydiğini biliyordu, gitmişti. Onun yerine lacivert kot pantolon ve uzun kollu siyah bir kazak vardı. Ayağında da rahat olduğuna emin olduğu, yanında hareket eden snitch ve süpürgelerin olduğu bir ayakkabı vardı.

Remus gözlerinden kalp çıkararak çocuğun saçını okşadı ve Sirius'a bakıp dudaklarını oynattı. "Çok tatlı!"

Aynı anda içeri Dumbledore girip sandalyesine oturdu ve gençlere baktı.

"Severus, neden Bay Black ile oturmuyorsun?" dedi şaşırmış gibi.

"Buraya gelene kadar onu görmek için üç kere ağlama krizi geçirdin."

Severus, Remus'a sarılıp masumca dudaklarını büzdü. "Elena dedi ki, sürekli birinin yanında olursam benden sıkılırlarmış. Biraz Remus'la kalayım, sonra Sirius'la otururum."

Sirius derin bir rahatlama hissetti. Artık onu istemiyor sanmıştı. Ayrıca Elena her kimse salak mıydı yahu? El kadar çocuğa söylenir miydi bu? Ayrıca Severus'un onu görmek için ağlama krizi geçirmesi de istemsizce göğsünün kabarmasına sebep oldu.

"Hem ben Remus'ı sevdim," dedi yine utanan Severus. Sirius iç çekti. Artık nedensizce kızmıyordu...

Dumbledore ona gülümseyip masanın üstündeki şekerlerden uzattı. Limon Damlası, profesör Dumbledore'un son zamanlarda sık sık yediği şeker...

Sirius ekşi şeyi görünce yüzünü buruşturmamak için kendini tutmaya çalıştı. Severus ise, nasıl bir şey yiyeceğini bilmeden uzanıp aldı ve ağzına attı.

Üç kişinin de dikkatle baktığı çocuğun yüzü bir anda buruştu ama yemeye devam etti.

Sonra uzanıp başka bir tane aldı. Hem yüzünü buruşturuyor hem de daha çok yiyordu. Sirius ona sırıttı.

Belli ki pek az kişinin sevdiği o şekeri sevmesiyle mutlu olan Dumbledore güldü. "Peki, Severus, Fawkes ile oynamaya ne dersin?"

Severus'un gözleri kocaman açıldı şekeri bırakıp Remus'ın kucağından aşağı atladı ve kırmızı kuşa koştu. Kuş uçup uzaklaşırken Severus da onu takip ediyordu.

"Bay Black, Bay Lupin, görüyorum ki Severus'un durumu ile yakından ilgilisiniz." dedi ciddilikle.

Sirius yutkunarak başını salladı. "Onu ilk bulan bendim profesör, iyi durumda olmasını isterim."

"Ayrıca," diye araya girdi Remus. "Severus'un int- yani bu olaylardan önce aldığı bir kitabı bulduk. Hatırladığı o kelime, kitapta geçiyor."

Sirius, Remus'ın hızlıca kitabı çıkarıp gereken sayfayı açmasını izledi. Dumbledore'un gök mavisi gözleri okuduğu her kelimeyle daha da karardı sanki. "Yardımınız için sağolun çocuklar, gerçekten bu büyük bir ilerleme. Şimdi arkadaşlarınıza dönebilirsiniz."

Sirius yerinde dikleşti. "Ya Severus? Ne buldunuz?"

"Bedeninde bazı küçük çapta hasarlar vardı. Onun dışında büyüsü olması gerektiğinden çok, çok daha fazla. 16 yaşında henüz reşit olmamış bir bireyin sahip olduğu bir sihirli çekirdeğe sahip. Bu da demektir ki bir şekilde Severus büyüyecek. Ya yavaşça ya da çok hızlı. Bazı testler yapıldı, sonuçlarını hala bekliyoruz. Ancak şu anki durumu gayet sağlıklı, birkaç gün besin iksiri alması onu toparlayacaktır. Endişelenmeyin, o artık güvende. Şimdi dönün, sanıyorum ki sıradaki dersiniz yarım saat içinde başlayacak."

Ama Sirius hiçbir yere gitmiyordu. "O benimle kalacak, değil mi?" dedi gergin bir şekilde. Severus'a söz vermişlerdi!

"Severus sırayla öğretmenler tarafından bakılacak ve geceyi de Minerva'nın yanında geçirecek. Tekrar düzelene kadar bu şekilde Hogwarts'ta kalacak. Zaten akşam duyuru yapıp açıklayacağım."

Sirius kaşlarını çattı. "Ona söz verdim ve sizde onayladınız. Severus benimle kalacaktı!" Artan bir sinirle müdüre bakmaya devam etti. Severus'u öylece bırakıp hayatına devam mı edecekti yani? Yaşı 30 üstü profesörler onunla ilgilensin diye mi?

"Öyleydi ancak birkaç hafta önce Severus'a olan davranışlarınız göz önünde bulundurulursa onu size bırakmaktaki isteksizliğimi anlayabilirsiniz. Özellikle siz ve Bay Potter için söylüyorum bunu Bay Black."

Sirius yutkundu. Hayır, hayır, şu an resmen Severus'u kaybediyordu.

"Bakın profesör, geçmişte aptal bir zorba gibi davranmış olabilirim ama Severus her zaman kendisini korudu ve bize karşılık verdi. Şimdi yapamayacak durumdayken onu incitecek değilim. Üstelik... Ona değer veriyorum." dedi itiraf etmekte zorlanarak.

Dumbledore ona düşünceli bir şekilde baktı. "Gün içinde sık sık Severus ile görüşeceğim için ona karşı olan her davranışınızdan haberdar olacağım Bay Black ve size yemin ederim ki herhangi bir şakanızın ucu ona dokunur da incinirse hepinizi okuldan kovarım." dedi katı bir şekilde.

Sirius yutkundu. Severus'a kötü davranacak değildi ama ilk defa profesör Dumbledore tarafından okuldan atılmakla tehdit ediliyordu.

"Kabul ediyorum. Severus benimle kalacak."

Dumbledore başını salladı. "Artık ayrılabilirsiniz. İsterseniz Severus'u da alabilirsiniz. Tüm profesörler haberdar edildi, eğer derse girerse sorun olmayacak."

Sirius gülümseyerek ayağa kalktı ve Severus'a ilerledi. "Hey Sev," dedi gülümseyerek. "Hala benimle kalmak istiyorsun, değil mi?"

Severus Fawkes'ı bırakıp kollarını Sirius'a sardı. "Evet!"

Sirius gülümseyerek eğildi ve onu kucağına aldı. Onun Snape olması, bir gün büyüyüp tekrar kendisinden nefret etmesi hiç önemli değildi o an.
Çünkü biliyordu ki, artık Snape'ten eskisi kadar nefret edemiyordu.

Ve siyah gözlerine baktığı çocuğa içten bir şekilde, sessizce yemin etti; intihar etmesine ne sebep

olduysa, bir daha yaşamamasını sağlayacak, onu koruyacaktı.

4. Bölüm

Severus, Sirius'un kucağında, avucuna doldurduğu Limon Damlalarını tek tek yerken dikkatle okulu izliyor ve güzel bir şey gördüğünde yerinde doğrulup heyecanla ayaklarını sallıyordu.

Sirius onun heyecanlandığında ayaklarını sallama huyuna içten içe ölüyordu. Bir insan bu kadar mı sevimli olurdu be?

Kucağındaki bebe- yani çocuk başını çevirip Sirius'un yanında yürüyen Remus'a bakıp gülümsedi. Remus da uzanıp işret parmağıyla hafifçe burnuna vurdu. Ufaklık kıkırdayarak Sirius'un boynuna gömülürken Sirius sevgiyle kocaman sırıtıyordu. Kalbi fazla sevimliliğe maruz kalmaktan patlayacaktı, az kalmıştı!

Gryffindor ortak salonunun önüne geldiklerinde Severus'u, Remus'a verdi. "Ben gidip James'i uyarayım."

Remus endişeyle kucağındaki çocuğa baktı. James'in ne tepki vereceği belli olmazdı ve küçücük çocuğa aptalca bir kin tutup kalbini kırmasını istemiyordu. Sirius onu anladı çünkü o da öyle hissediyordu.

Sıkıntıyla içeri girdi...

"Neden burada kalıyor? Velet bir Sümsükus'u çekmek istemiyorum!"

Sirius öfkeyle parlayan gri gözlerini James'e dikti ve yoğun öfke karşısında duraksamasına sebep oldu. Sonra da bir anda ayağa fırladı.

"Bu kadar yeter! 15 dakikadır mızmızlanmanı çekiyorum! Ne Gryffindor ortak salonu ne de yatakhaneler sana ait değil! Ben şimdi gidip Severus'u buraya getiriyorum ve sende çeneni kapatıp onunla konuşmuyorsun! Bıktım artık!" dedi öfkeyle ve kapıya ilerledi.

James'in saçma sapan inadından da nefretinden de bıkmıştı!

Kapıyı açıp içeri girmeleri için açık tuttu ve Remus girer girmez kucağındaki çocuğu alıp alnından öptü. Siniri yavaşça dinerken onu yere bıraktı. "Hadi Sev, gez etrafı. Sonra da uyumaya gideriz."

Ortak salonda bulunan birkaç kişi merakla çocuğa bakarken James de şöminenin önündeki koltukta somurtarak başka tarafa bakıyordu.
İnatçı keçi...

Sirius onun karşısına oturup Severus'un ürkekçe etrafta gezinmesini izledi. Bazen bir şey görüyor ve gözleri kocaman açılıyordu. Ama yaramaz bir çocuk gibi her şeye elini atmak yerine uzaktan uzaktan incelemekle yetiniyordu.

Sonra Severus döndü ve yanlarına yaklaştı. Sirius onun, James'e yakın olmasından huzursuz olarak ayağa kalkacaktı ki siyah gözlü çocuk, Çatalak'a yanaştı. Her zamanki sevimli, çekingen gülümsemesiyle hala ateşe bakan James'e seslendi.

"Merhaba," dedi ve ellerini arkadan birleştirerek yerinde kıpırdandı.

"Ben Sev'us Snape! Sen kimsin?"

Birkaç saniye ateşe bakan arkadaşının gözlerindeki kararsızlığı fark etti, sonra yavaşça Severus'a

döndü ve şaşkınlıkla baktı.

"Be-bende James Potter," dedi ve gözlerini küçük çocuğun üzerinde gezdirdi.

"Çok küçüksün."

Severus kaşlarını çattı. "Ben büyüdüm!" dedi kızgınca ve sonra sırıtıp dişlerini gösterdi. Onun ne yapacağını bilen Sirius güldü.
"Bak, dişim düştü benim!"

Sonra James ilk defa Severus'a güldü. Alaycı veya öfkeli bir gülüş değildi. Sirius onun, Severus'la iyi anlaşmasını umdu.

/////----//////

James'in sürekli homurdandığı ve somurttuğu bir akşamdan sonra herkes yataklarına geçerken Sirius da Severus'u yanına yatırıp yatağa girdi. Yatağın Severus'un yattığı kısmında, yerde yumuşak, büyük yastıklar duruyordu. Gece düşerse diye.

Sirius özellikle James'in tarafına yatmıştı, böylece Sev de Remus'a yakın tarafta yatacaktı.

Uyumadan önce bir süre yanındaki miniği izledi. Ellerinden biri başının altında, diğeri de Sirius'un gömleğindeydi. Uyuyor olmasına rağmen sıkı bir şekilde tutuyordu. Pembe dudakları büzüşmüş, gözleri arada bir titreşirken biraz huzursuz, daha çok tedirgin görünen bir uykudaydı. Sirius uzanıp gülümseyerek saçını okşadı ve gözlerini kapatıp akşam yemeğindeki olayı düşündü.

Dumbledore bazıları arasında çoktan yayılan dedikoduyu ve teorileri biliyor gibi, kimseyi bekletmeden akşam yemeğinin hemen öncesinde, altın baykuş kürsüsünün önünde önemli duyuruyu yapmaya başladı.

7. sınıflardan bir Slytherin öğrencisi olan Severus Snape'in bir iksir kazası sonucu talihsiz bir şekilde küçük, 6 yaşındaki bedenine döndüğünü ve zihinsel olarak da bundan 10 yıl önceki anılara sahip olduğunu açıkladı.

Sonra alttan alttan ettiği tehdit de çok iyiydi...

Severus'la uğraşacak, dalga geçmeye kalkacak veya onu herhangi bir şekilde rahatsız edecek olan olursa gerekli cezayı kesinlikle alacaktı.

Çünkü bilirsiniz, o sadece bir çocuktu...

Sonra Slytherin masasından fırlayan kaslı, iri yarı bir sarışın Sirius'un olduğu yere doğru hızla yürümeye başlamıştı. O sırada tavandaki büyülü gökyüzüne bakan Severus, tamamen ortamdan uzak, kendi küçük dünyasındaydı ve Sirius'a sımsıkı tutunmuştu.

Sarışın hızlıca Severus'u kucağından çekip öfkeyle müdüre döndü ve Severus'un neden onlarla olduğu hakkında hesap sordu. Sonuçta onlar yıllarca Severus'tan hoşlanmadığı çok belli olan bir gruptu.

Haklı olması çok can sıkıcıydı.

Müdür böyle bir şey beklemediği için duraksarken Sirius ayaklanıp Severus'u almaya çalışmıştı.

Bir anda hem müdür, hem sarı kafa, hem de öğrenciler konuşurken ürken Severus, sarı kafadan uzaklaşmaya çalışırken ağlamaya başlamış, kıpkırmızı yüzüyle neredeyse yalvarır bakışlarla

Sirius'a uzanmıştı.

Sirius tam o an, daha önce hayatında hiç hissetmediği bir şey hissetmişti.

Onu koruma isteği, iyi olması için her şeyi yapabilecek olma dürtüsü...

Baba olmak buna benzer bir şey miydi? Elbette aynısı ile boy ölçüşemezdi ama Sirius, o andan itibaren Severus için her şeyi yapabilecek duruma gelmişti.

O acıklı, yaşlarla dolu bakışları...

Sirius sonra hayatında attığı en sert yumruğu profesörlerin gözü önünde sarı kafalı piçe atmış ve o sendelerken Severus'u kucağına almıştı.

İşin sonunda ortak salona döndüklerinde Sirius bebeğin göz yaşlarını silmiş, sırtını okşayıp onu göğsüne yaslayarak sakinleştirmişti.

Akşamın geri kalanında Sirius'un aldığı oyuncaklarla oynamıştı. Birkaç iyi niyetli Gryffindor da oyuna katılınca küçük Sev bir sürü kişinin kalbini çalmış oldu.

Sirius ise o kadar endişelenmiş ve sinirlenmişti ki oyuna çok odaklanamamıştı.

Şimdi ise bebek yanında uyuyordu. Gri gözlü genç adam gülümseyerek uzandı ve elini tutarak uykuya daldı.

/////----/////

Ertesi sabah güneşin yüzüne vurmasıyla uyandı. Hafta sonu olduğu ve dersler olmadığı için rahatça öğlene kadar uyurdu genelde.

Kısa bir an etrafı sorgulayıp iç çekti ve yanında uyuyan Severus'a dönd-

SEVERUS?!

Dehşetle kalbi çarparken hışımla yataktan fırladı ve etrafa bakındı. Hatta yatağın altına bile ama yoktu! Kim almıştı onu?! Nefes nefese, pijamalarına bile aldırmadan bomboş yatakhaneden fırladı ve aşağı, seslerin geldiği yere indi. Gördüğü şeyle hem rahatladı hem de hayatında hiç bir şeye şaşırmadığı kadar çok şaşırdı.

James, yani dün tüm gün Severus yüzünden homurdanıp duran ve en yakın arkadaşı olan kişi, elinde tuttuğu bir snitchi serbest bıraktı ve peşinden koşturan Severus'a gülmeye başladı. Severus kendinden epey yüksekte olan sarı, uçan topu yakalayamadığı için hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürdüğünde James hemen arkasında asasını çıkardı, snitchi hareketsiz bıraktı ve Severus'u kucağına aldı. Çocuk şaşkınca çığlık atarken James gülüyordu.

"Hadi yakala!"

Severus hızlıca ileri uzandı ve snitchi yakaladı. "Yakaladım! Bak yakaladım!"

James ona gülerken çocuğu göğsüne çekti ve yanağından öptü. "Aferin sana."

Severus snitchi tutup gülerken James onun saçlarını düzeltti ve yanağından bir makas aldı.

Pekala... Ağzı artık beş karış açık olan Sirius şokla baktı. Severus iyiydi ve James ile çok iyi anlaşıyordu. Merlin! Kıyamet mi kopacaktı? Tanrılar lanet bir göktaşı tepelerine inmeden önce onlara son bir sürpriz yapmaya mı karar vermişti?

Sirius, Severus iyice James'e sırnaşırken kaşlarını çattı. Tamam... iyi anlaşmaları harika bir şeydi, değil mi?

//////---//////

HARİKA. FALAN. DEĞİLDİ!

HİÇ DEĞİL!

SİRİUS DELİRMEK ÜZEREYDİ!

YA DA KRİZ GEÇİRMEK!

Öğle yemeği vakti gelmişti ve Severus aceleci bir sarılma dışında Sirius'a doğru düzgün bakmamış gibiydi. Hatta bir ara sevdiği Remus ile de zar zor konuşmuştu. Tüm dikkati James'teydi! James! JAMES POTTER!

Kahvaltıda James'in ona yemek yedirmesine izin vermiş, sonra bahçede onunla oynamıştı. Snitch yakalamak, Karagöl'de yüzen canlılara bakmak ve okulu gezmek gibi, Sirius ve Severus'un yapması gereken her şeyi yapmışlardı.

Ve eklemeden olmaz, bütün günü de ya James'in sırtında ya da kucağında geçirmişti.

Üç saat sonra, yani Remus, Peter, Marlene, Alice, James ve Severus ağaçtaki bir kediyle uğraşırken siniri son buldu.

Sirius ve o... bir nevi arkadaşlardı değil mi? Yani gri gözlü Gryffindor onun için mutlu olmalıydı. Bir sürü arkadaşı, koruyucusu olmuştu.

Gözleri James ile kesiştiğinde arkadaşı sırıttı ve nispet yapar gibi kucağındaki Severus'un başına bir öpücük kondurdu. Sirius en yakın arkadaşını öldürse kaç yıl yatardı?

Beş dakika sonra, Sirius uzanmış mavi gökyüzünü izlerken bir çığlık ve endişeli sesler duyarak yerinde sıçradı. Severus küçük bir insan kalabalığının ortasında kanayan dizini tutarak ağlıyordu.

Endişe içindeki Sirius koşarak onlara giderken Severus'un sesini duydu.

"Si-Sirius," diye ağlıyordu içli içli. Yanına çöken James'in ona dokunmasına izin vermeden Sirius'a uzandı. "Sirius!"

Sirius kalbi ağrıyarak yere çöktü ve çocuğu kucağına oturttu. "Sev, tamam ağlama. Sev, bebeğim neren acıyor?"

Severus dizini ve dirseğini gösterirken göz yaşları beyaz yanaklarını ıslatıyordu.

"A-acıyor!"

Sirius panikle gözyaşlarını sildi. "Tamam, tamam bir şey yok. Sorun yok, tamam mı? İyisin. Sadece birkaç çizik, hemen geçecek."

Severus gömleğini sıkı sıkıya tutarken Sirius alnından öptü ve asasını çıkardı. Böyle ufak tefek sıyrıklar için birkaç büyü biliyordu. Sık sık bir yerlerini yaralardı.

Yara kapanıp geriye beyaz tenini ve kan lekesini bırakırken Sirius uzanıp alnına bir öpücük kondurdu. Sonra aynı şeyi dirseğine de uyguladı.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirlerdi? El kadar çocuğa mı bakamamışlardı?! İçinde arkadaşlarına karşı büyüyen kızgınlığı bastırıp kucağında Severus'la ayağa kalktı ve diğerlerine açıklama yapma gereği duymadan okula yürümeye başladı.

"Sirius," dedi burnunu çeken minik. "Uykum geldi."

Tabii ya, o daha küçük bir çocuktu. Elbette o kadar hareketli şey yaptıktan sonra uykusu gelecekti.

"Tamam, uyumaya gidelim o zaman," dedi Sirius ama kaşlarını çatmıştı. Hmm... Gün içinde uyuması uyku düzenini etkiler miydi? Sağlıksız mıydı? Uyumadan önce yemek yemeli miydi?

Sirius çocuk bakmaya dair olan bilgilerinin oldukça sınırlı olduğunun farkında olarak gerildi. Merlin, Sev banyo da yapmalıydı. Nasıl olacaktı? 6 yaşındaki bir çocuk kendi başına yıkanabilir miydi ki?

Sirius şimdilik endişesini bastırdı. Remus her zamanki gibi bir yolunu bulurdu herhalde...

Birlikte birkaç meraklı göz eşliğinde koridorları geçip merdivenlere ilerlediler ama orada pek de istenmeyen bir sarışın bekliyordu. Sirius adını bile bilmiyordu ama o tuhaf Slytherin resmen Severus üzerinde hak ilan eder gibi davranmıştı.

Büyük Severus'u bilemezdi ama küçük olan kesinlikle sarı kafayı yakınında istemiyordu. Onu gördüğü gibi korkuyla Sirius'a yapıştı.

"Severus," dedi mavi gözlerini Severus'a sabitleyerek. Yavaş adımlarla yanlarına yaklaştı, önlerinde olduğu için Sirius istemsizce durmak zorunda kaldı.

"Sen kimsin?" dedi Severus meraklı bir şekilde. Ama aynı zamanda korktuğu için Sirius'a sımsıkı tutunmuştu. Sanki bu sarı piç onu tekrar alabilirmiş gibi... Sirius o hatayı bir kez yapardı.

"Adım Dominic Cromwell. Senin sevg- sevdiğin eski bir arkadaşınım."

Sirius onun karizmatik sırıtışı karşısında yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Adını birkaç kez duyduğunu fark etti. Aynı yıl olduklarından birkaç kez aynı derslerde karşılaşmışlardı. Sirius onu pek hatırlamıyordu çünkü onu hiç umursamamıştı.

"Ama ben seni hatıylamıyorum," dedi Severus dümdüz bir şekilde.

"Elbette hatırlamıyorsun," dedi Cromwell gülümseyerek. "Uzun zaman geçti ama biz çok iyi anlaşırdık. Eğer izin verirsen seninle tekrar arkadaş olmak isterim."

Severus tereddütle baktı ve sonra Sirius'a döndü. İzin istiyor gibiydi. Sirius'tan izin istiyordu!

Hayır, Merlin, bu Slytherin'den hiç mi hiç hoşlanmamıştı ama Severus'u engellemek de istemiyordu. Bu yüzden gülümsedi. Severus da gülümseyerek sarışına döndü.
"Oluy," dedi uzatarak. Cromwell gülümseyerek uzandı ve saçlarını okşadı.

"Peki, ben sizi tutmayayım. Sonra görüşürüz Sev."

Sev'miş! Pardon sen kimsin de ona Sev diyorsun?

Sirius kaşlarını çatarak Severus'u biraz daha yukarı çekti ve Slytherin'in yanından geçerek merdivenlere ilerledi.

Şimdi Severus'u uyutma zamanıydı.

/////--/////

Severus uyuduktan 15 dakika sonra Çapulcular teker teker içeri girip sessizce oturdular. Sirius da onları bir güzel azarladı, kendini biraz Remus gibi hissetti ama azarlanan kişi olmak yerine azarlayan kişi olmak daha iyi hissettiriyordu.

Birlikte oturup öylece bir şey olmasını beklerken James konuştu.

"Çocuklar," dedi tereddütle. "Lily ile sohbet ederken, tamamen tesadüfen bir şey duydum."

"Ne duydun?" dedi elindeki kitapla yatağında rahat rahat uzanan Remus.

"Snape intihar etmeden önce sürekli bir defteri yanında gezdiriyormuş. Lily bile görmemiş tam olarak ne olduğunu ama düşünüyorum da... Ya günlüğü falansa? Belki neden intihar ettiğini veya neden bir çocuk olarak geri döndüğünü öğrenebiliriz."

Sirius heyecanla kalbinin hızlandığını fark ederek sırtını yasladığı yatağından uzaklaşıp öne eğildi ve ellerini birleştirdi. Yerdeki yumuşak, biraz içecek dökülmüş bordo halının üzerinde bağdaş kuruyordu.

"Ama nerededir ki?"

James ona aptala bakar gibi baktı. "Yatakhanesinde," dedi açık olan bir şeyi belirtir gibi. "Nerede olabilir Pati?"

Sirius iç çekip karşılık verme gereği bile görmedi. "Ama... Bu onun özeline girmek olmaz mı?" Sorusundaki hassasiyet hepsinin susup ona bakmasına sebep oldu. Remus kitabı bıraktı, James'in elindeki snitch havaya uçtu ve Peter'ın uzun şekerlemesi kucağına düştü.

Sirius bile şaşırdı. Genelde birinin günlüğünü okumazdı ama okuması gerektiğinde de çekinmeyecek bir kişiliği vardı. Aziz değildi sonuçta.

Ve söz konusu Snape ise bunu seve seve yapar, sonra da bir güzel dalga geçerdi.

Ama işte... Bir tedirgin olmuş, tereddüt etmişti.

"Şey," dedi Peter omuz silkerek. "Bunu onun iyiliği için yapıyoruz dostum. Ama eğer içini rahatlatacaksa sadece sen okuyabilirsin. Biz bakmayız ve önemli gördüğün bir yeri bizimle paylaşırsın. Biz de çözüm ararız."

Sirius onun mantıklı konuşmasına iç çekti. "Peki, tamam. O zaman bu akşam Severus uyurken gidelim. Birimiz burada onun başında bekler ve geri kalanlar da yılan inine girer."

Peter iç çekti. "Ben en başta geliyorum zaten," dedi yılmış bir şekilde.

İlk başta arkadaşları gibi büyük bir şey olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı ama zamanla fare olmanın ne kadar avantajlı olduğunu keşfetmişti. Gizlice bir yerlere girmek, birini -özellikle profesörleri- kontrol etmek ve pek çok şey için fare olmak epey kullanışlıydı.

"Bende geliyorum," dedi en zekileri olan Remus.

James ise somurtarak geriye yaslandı. "Tüm macerayı siz yaşayın, bende bakıcılık yapayım!"

Sirius ona burun kıvırdı. "Mızmızlanma. Hem Severus'u seviyormuş gibiydin."

James yanından geçen Snitch'i havalı bir şekilde yakalayıp sırıttı. Daha dudakları yeni kıvrılmıştı

ki Sirius hoşuna gitmeyeceğini anladı.

"Daha çok o beni sevdi, Pati. Bütün gün kucağımdan inmedi." diye alay etti ama sesinde ufak bir sevgi parıltısı olduğu açıktı.

Sirius dişlerini sıktı.

"Evet ve düştüğünde de ona dokunmana izin vermeden 'Sirius!' diye ağladı, değil mi?"

Remus tam ortalarına doğru bir yastık fırlattı ve çerez kasesinden birkaç şeyin fırlamasına sebep oldu.

"Siz ikiniz, kesin sesinizi çocuk uyanacak!"

Sirius burun kıvırdı. James'le her şeyi paylaşıyor olabilirdi ama Severus, belli ki, buna dahil değildi.

/////---/////

İçeri nasıl gireceklerini bulmak bütün günlerini aldı. James ve Sirius, Severus'u oyalarken Peter vaktini fare formunda zindanlarda gezip, Slytherin'leri takip ederek geçirdi.
Eh, şifreyi de öğrendi. Aslında girişi daha önce de bulmuşlardı ama oraya tekrar gitmedikleri için hepsi unutmuştu.

Sirius ve Remus, Severus'a saçma ama belli ki oldukça hoşuna giden birkaç masal okuyarak uyuttuktan sonra onu James'e bırakıp -ki Sirius bunu yaparken tam 16 dakika boyunca onu uyarmıştı- görünmezlik pelerini ve haritayı da alarak çıktılar.

İçeri girmek komik bir şekilde kolay oldu. Duvar iki yana sessizce açıldı ve bir Slytherin'in arkasından içeriye sıvıştılar. Peter önden Kılkuyruk olarak giderken Remus ve Sirius da pelerinin altında sessizce onun arkasından gidiyordu.

Sirius ortak salona yüzünü buruşturdu. Karanlık ve havasızdı. Deri koltuklar o kadar da rahat görünmüyordu, her şey derli topluydu. Gözleri kardeşine kaydı. Şömineye en yakın yerde, kucağındaki kitaba boş bakışlarla bakıyordu.

Büyük Black'in kaşları çatıldı. Küçük kardeşini ne üzmüştü?

Remus onu çekiştirip duvara doğru yaslanmasını sağladığında gözleri kocaman açıldı. Az daha Rosier üzerinden geçecekti.

Yakalandıkları takdirde neler olabileceğini düşünmek bile istemedi.

Nefesini tutarak küçük boy Ölüm Yiyenin yatakhenelere gittiğini düşündüğü yere ilerlemesini izledi.

"Sirius," diye fısıldadı Remus. "Dikkatini topla."

Sirius onu başıyla onayladı ve yerinde hafifçe zıplayan küçük dostunu işaret ettiği. Aynı anda görünmezlik pelerinin altında ilerlediler ve taş basamakları çıkıp etrafa bakındılar. Kızların bölümü ortak salonun diğer tarafında olduğu için erkekler bölümü direkt olarak karşılarındaki kapının ardındaydı. Sirius uzanıp sessizce koyu kahverengi kapıyı açtı ve ikili artı fare Peter aradan süzüldü.

Şimdi uzun bir koridor vardı. Her iki tarafta da Gryffindor yatakhanelerinde olduğundan daha fazla

kapı vardı.

"Siktir," dedi Sirius haksızlığa kaşlarını çatarak. "Neden onlar tek ya da iki kişiyle falan kalırken biz 10 kişi bir odada kalıyoruz?"

Remus gözlerini devirdi. "10 kişi değiliz Sirius, 5 kişiydik ama son üç yıldır 4 kişi kalıyoruz, unuttun mu?"

"Olabilir! Yine de haksızlık!"

Bir fare ciyaklaması onları böldü. Sirius seslerinin çok çıktığını fark ederek sustu. "Peki Severus hangi odada kalıyor?"

Remus elini cebine attı ve bir Slytherin cübbesini çıkarıp Sirius'a uzattı. "Ne?" dedi Sirius anlamadan.

"Senin Animagusun bir köpek Sirius ve köpekler kokunun izini sürmekte iyidirler."

Sirius yumuşak, biraz yıpranmış kumaşı eline aldı ve gözlerini gezdirdi. "Bunun... ona ait olduğundan emin misin?"

"Elbette eminim."

Tam o sırada normale dönen Peter yerde otururken kaşlarını çattı. Onları göremiyordu ama duyabiliyor ve pelerinin altından çıkan yeşilli cübbeyi görebiliyordu. "Nasıl buldun ki onu Aylak?"

Remus iç çekti. "Benimde kendime göre yöntemlerim var," diyerek Sirius'u dürttü. "Acele et, burada ne kadar uzun süre kalırsak o kadar çok yakalanma ihtimalimiz artar."

Sirius başını sallayıp aceleyle Patiayak'a dönüştü ve yere düşen kumaşı kokladı. Kokular zaman geçtiği için zayıflamıştı ama iksir sınıfındaki tanıdık koku en yoğun olanıydı. Hafif bir kahve ve tanıdık, pahalı bir parfüm kokusu.

Kaşları çatılırken hiç hoş olmayan bir düşünce zihnine düştü.

Severus'un durumu iyi değildi. Her zaman eski kıyafetler, kırışmış kağıtlar ve yıpranmış tüy kalemler kullanırdı. Böyle kaliteli, Sirius'un bildiği bir markanın parfümünü alamazdı.
Ama... ya ona parfümü alan Cromwell ise?

Cromwell'ler kutsal 28'de olmasa bile bilindik bir aileydi. 92 yıldır, yoksa 95 miydi, her neyse yıllardır oldukça ünlü bir içki şirketini işletiyorlardı.

Annesi özellikle Cromwell'lerin yaptığı şampanyaya bayılırdı.

Sirius başını iki yana sallayıp düşüncelerinden kurtulmak için kokuya odaklandı ve bir an sonra sessizce dört ayak üstünde koşmaya başladı. Aldığı kokunun çok benzeri daha yoğun bir şekilde koridorun ortalarından geliyordu. Üzerinde 24 yazan kapı kokunun en yoğun olduğu yerdi.

Tekrar insan olup iç çekti. "Burası," dedi ve pelerini üstünden atan Remus ile eski haline dönen Peter'a baktı.

"Odası burası."

"Sen gir," dedi Remus etrafa bir bakış atarak.

"Ya siz?" dedi gri gözlerini onlarda gezdirirken.

"Biri yakınlarda olursa veya içeri girmeye çalışırsa seni uyaracağız."

"Ve sonra seni bırakıp kaçacağız," dedi Peter sırıtarak. Sarı saçlarını düzeltiyordu bir yandan da.

Sirius ona gözlerini devirip orta parmağını gösterdi ve asasını kapıya doğrulttu.

İçeri girip kapıyı kapattığında vaktinin az olduğunu bilmesine rağmen duraksadı. Nedense odasının çok derli toplu olacağını düşünmüştü ama öyle değildi.

Çalışma masası tam bir karmaşaydı. Sandalyesinin kenarında bir pantolon ve gömlek duruyordu. Yere birkaç parşömen saçılmış, soldaki duvara ise bir kitaplık koyulmuştu. Odadaki tek düzgün şey oydu. Hatta Sirius, Snape'in onları belirli bir düzene koyduğuna da emindi.

Etrafı araması gerekmiyordu. Tek bir büyü ile halledebilirdi ama önce etrafa bakınmak istedi. Kapağı açık, dağınık dolabın önünden geçerken içinin sıkıntıyla dolduğunu hissetti.
Oda sanki o her an dönebilecekmiş gibi duruyordu. Eğer ölseydi, eğer kurban etme işlemi gerçekleşseydi asla dönmeyeceğini bilmek, bir gün bu odada ona ait olan her şeyin Filch tarafından çöpe atılacağını bilmek nedensizce canını sıktı.

Sonra hala buram buram aldığı koku ciğerlerine dolarken gölün içini gösteren camın kenarında solmaya yüz tutmuş çiçeği fark etti. Daha o fark edemeden asası kalkmış ve çiçeği sulamak için bir 'aguamenti' dudaklarından çıkmıştı.

Sirius daha fazla oyalanmak ve Severus'un mahremiyetini suistimal etmemek için asasını havaya kaldırdı.
"Accio Severus Snape'in günlüğü."

Birkaç saniye hiçbir şey olmayınca kaşlarını çattı. Tam sabırsızca büyüyü tekrar edecekti ki kitaplıktaki kitapların arkasına saklanmış olan deri kaplı bir defter, önündeki kalın kitapları yere dökerek hızla üzerine doğru uçtu. Sirius onu yakalayıp nefesini tuttu.

Merlin, cidden onun günlüğünü elinde tutuyordu.

Muhtemelen yatakhanesinde okuması yakalanmamaları için çok daha iyi olurdu ama kendine engel olamadan sonlara doğru bir sayfayı açtı ve rastgele bir cümleyi okudu.

'Umarım ölümüm, hayatımdan daha değerli olur ama umursayan birinin olacağını sanmıyorum.
Beni kimse umursamayacak ve bir gün kimsenin zihninde var olmayacağım.
Hiç doğmamış gibi yok olup gideceğim.
Çünkü babamın da söylediği gibi, ben bir hiç olmaya mahkûmum.'

5. Bölüm

Sirius titreyen elleriyle pelerini tuttu. Cebinde duran günlük resmen alev almış da o bölgede derisini yakıyormuş gibiydi.

Okuduğu o acı ve aynı zamanda da pes etmişlik içeren satırlar aklından çıkmıyordu.

Babası... babası ona nasıl böyle söyleyebilirdi?! Sirius'un annesi zaten ruh hastasıydı da, babası asla öyle bir şey dememişti.

'Sen bir hayal kırıklığısın ve yüz karası' dışında yani...

Aceleci adımlarına ayak uydurmaya çalışan Remus'ı beklemeden neredeyse koşarak merdivenleri çıktı. Günlüğü okumak istemiyordu. Yatakhaneye girip Severus'un dertsiz tasasız ve huzurla uyuduğunu görmek istiyordu ama onun için bu günlüğü okuması gerektiğini biliyordu.

Aynı zamanda o günlükte tahmin ettiğinden çok daha derin yaraların yattığını biliyordu.

Sonunda ortak salona vardığında pelerinin altından çıkıp koşarak merdivenlere ilerledi ve odaya girip yatağına ilerledi. James, Severus'un yanına yatmış ağır bir uykudaydı. Yarın antrenmanı olduğu için erkenden yatmış olmalıydı.

Severus ise yan yatmıştı. Bir ayağı üzerindeki ince battaniyeden çıkmış, bir kolu da kafasının üzerine kalkmıştı. Dağınık yatıyordu ufaklık.

Sirius yanına oturup alnından öptü ve siyah saçlarını okşadı.

Hayatı, sandığından daha değerliydi.

Sirius için öyleydi...

/////----//////

Birkaç saat sonra... güneşin doğmasına birkaç saat kala Sirius sırtını Astronomi Kulesinin bahçeye bakan demirlerine yaslamış, parlayan yıldızların altında elindeki yıpranmış deftere bakıyordu.

Gri gözleri dikkatle defterde gezindi ve ilk sayfasını açtı.

Sanki birine ait olduğu belli olmasın diye bilerek isimsiz bırakılmıştı. Boş bir ilk sayfayı geçti ve Severus'un karmaşık ama zarif el yazısını gördü. Küçük boyda yazılmış, kıvrımlı ve eğik, diğer kelimelerle arasındaki boşluklar çok az olacak şekilde yazılmıştı.

Kısa bir yazıydı. Bir günlüğe başlar gibi sıradan bir 'sevgili günlük' kalıbı kullanılmamıştı.

'Bugün annem öldü. Sanırım bunun olacağını zaten biliyordum. Her eve dönüşümde onu canlı bulamayacağımdan endişeleniyordum. Beni seven tek kişi de öldü...

Ölüm raporunda darp yazıyor. Başına aldığı darbelerden ölmüş. Birkaç kapkaççının veya hırsızın, hatta belki de uyuşturucu kullanan birinin yaptığını düşünüyorlar ama ben biliyorum. Onu Tobias öldürdü. Öz babam. Ve ben önümüzdeki en az üç yaz daha annemin katili ile aynı evde yaşamak zorundayım.'

Sirius dehşetle günlüğü kapatıp bilgiyi işlemeye çalıştı.

Severus'un annesi...

Babası annesini öldürmüştü...

Onun babası!

Titreyen elleriyle o sayfayı geçti ve diğerini okudu. Genel olarak Slytherin'deki Ölüm Yiyen baskısından bahsediyordu. Sirius onun ne kadar baskı altında kaldığını görebiliyordu. Halbuki o sıralar 14-15 yaşlarında falan olmalıydı.

'Yine benimle uğraşıyorlar. Onlardan nefret ediyorum! Potter sürekli peşimde! Lily'e aşık olduğum söylentisini hangi salak çıkardı? Bazen gidip suratına, ben eşcinselim seni salak diye bağırmak istiyorum.

Ve Black! Potter'ın peşinden gidip nedeni bile olmadan üzerime gelen aptalın teki. Ayrıca Potter'dan çok daha kaba ve can yakmaktan çekinmiyor. Hah! Ailesinin karanlık ve kötü olduğunu, onlar gibi olmadığını söylüyor ama buradan bakıldığında armut tam da dibine düşmüş gibi görünüyor...

Sirius gözlerini kırpıştırdı. Elbette onun hakkında iyi şeyler yazmayacaktı ama cidden öyle biri miydi? Annesi gibi miydi?

Kalbinin kırıldığını hissetti ama kendi aptallığına daha çok kızıyordu.

Severus onu hep delirtmişti. Her zaman açıklarını arar, öfkeyle bakar ve sert lanetlerle karşılık vermekten çekinmezdi ama kişisel tecrübelerinden biliyordu ki dokunulmadığında kimseye karışmıyordu.

... Pettigrew zaten kuyrukları gibi. Her dediklerini yapar, kıs kıs güler! Lupin'i unutmamak gerek! Her zaman onların bana yaptığı şey için üzgünmüş gibi bakar ama ne saçmalıktır ki bir kez olsun onları durdurduğunu görmedim. İkiyüzlünün teki, ondan bu yüzden nefret ediyorum.'

'BLACK BENİ LANET BİR KURT ADAMIN ÜZERİNE YOLLADI! Merlin! Bana söylediği şeyi yapmamam gerektiğini biliyordum! Bunun lanet bir tuzak olduğunu anlamalıydım ama beni öldürmek isteyeceğini düşünmemiştim. Dönüşmüş bir kurt adamın üzerine gitmemi sağladı! Ya ölseydim? Yaşamaya değer bir hayatım yok ama henüz ölmek isteyecek kadar da çaresiz değilim. Ya beni dönüştürseydi? Lanetli bir hayata katlanamazdım!

Ve aman tanrım! Remus'ın kurt adam olduğuna inanamıyorum! Yetmezmiş gibi okul müdürü olacak canavar zorla bana yemin ettirdi!
Ölmek üzere olan bendim! Black ise kesinlikle okuldan atılmalıydı ama elbette o piç, hiçbir şeyi olmayan Slytherin'li bir melez yerine çok sevgili her şeye sahip olan Gryffindor'larını seçecekti!

Hepsinden nefret ediyorum. Tıpkı babam gibiler.'

Sirius dolu gözlerle alt dudağını ısırdı. Kendisine karşı olan o yoğun nefret, birkaç yıl önce yaptığı korkunç şeyi hatırlatmıştı.

Ah Merlin, ne kadar da aptaldı! Ne düşünüyordu ki?!

Bir süre kendine gelmeyi bekledi ve devam etti.

'Çoğu gece bir kurt adamın beni parçaladığı kanlı kabuslar görüyorum. Black, Potter, Pettigrew ve Müdür de hemen arkadan beni izliyor. Bu korkunç. Artık uyumaktan nefret ediyorum.'

'Lily neden böyle olduğumu soruyor. Bir ölü gibi. Ayrıca onu oldukça tehlikeli olduğunu düşündüğüm için Potter ve diğerlerinden uzak tutmak istediğimi de anladı. Nedenini bilmiyor ve yemin yüzünden hiçbir şey anlatamıyorum. Git gide bana daha çok kızıyor.'

'Slytherin'den birkaç çocuk peşimi bırakmıyor. Beni takip ediyor ve özellikle iksir yaparken izliyorlar. Potansiyelimi ölçtüklerini bilerek birkaç kez kazanı patlattım. Başımda yeterince dert var, buna lanet bir terör örgütünün katılmasını istemiyorum.'

Sirius onun Ölüm Yiyenlerden terör örgütü diye bahsetmesine sırıttı. Aynı zamanda yaşadığı ikilemi de yavaştan anlıyordu.

'Lily onlarla çok vakit geçirdiğimi söylüyor. Onlarla görüşmemi istemiyor ve sanki buna karışma hakkı varmış gibi bana kızıyor! Ama kendisi bana zorbalık eden grupla gayet iyi anlaşıyor!

Ve anlamadığı bir şey var! Slytherin, Gryffindor gibi değil. İstenmeyen olursan seni mahvederler. Uykumda öldürülme veya ölümden daha kötüsünü yaşama korkusu yüzünden onlara makul davrandığımı göremiyor. Çünkü o acı çekmenin, yalnız kalmanın ve sırf kan durumun yüzünden kendi evinden dışlanmanın ne anlama geldiğini bilmiyor.'

Sirius, Severus'un Lily'e verdiği değeri görebiliyordu ama git gide de ona kızıyor gibiydi. Nedensizce bunun sonucunda ona bulanık dediği kısma gittiklerini hissedebiliyordu.

'Lily gitti. İlk ve en yakın arkadaşım. Sanırım tutunduğum son dal oydu. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Hepsi benim hatam. Eğer ona o lanet kelimeyi söylemeseydim asla böyle bir şey olmazdı ama çok incindim. Gururum kırıldı. Ne dediğimi bile bilmiyordum.

Beni affetmesi için her şeyi yaparım.'

'Lily beni affetmiyor. Her zaman yüzüme nefretle bakıp çekip gidiyor. Gryffindor ortak salonuna kadar bile gittim. Potter bana hakaret edip kovdu. Ona karşılık bile veremedim. O kadar kötü hissediyorum ki... Lily benim tek arkadaşım.'

Sirius her sayfa arasında uzun zaman atlamaları olduğunu anlayabiliyordu. Bazıları ise birkaç hafta araylaydı. Bazı sayfaların arasına iksir notları alınmıştı. Hiç duymadığı teknikler itinayla not edilmişti. Ve bazı sayfalarda çok detaylı ve mükemmel olan bitki çizimleri vardı. Bir sayfada ise Lily'nin gülerken çizilmiş hoş bir resmi vardı.

Sirius'un kalbi onun için kırılırken Lily'e öfkelendi. James ve Sirius mükemmel dostlardı. Hatta çok uyumlu olan kardeşler gibiydiler ve onlar bile kavga etmişti. Sirius birkaç kez onu kırmış, hakaret etmiş, James de aynısını yapmıştı ama işin sonunda illa ki öküz gibi kaba bir sarılmayla barışmışlardı.

Peki bu kız nasıl oluyordu da bu kadar çabalamasına rağmen çocukluk arkadaşını bu kadar çabuk silebiliyordu?! İnanılmaz bir öfkeyle kalkıp içeride gezinmeye başladı. Öfkesini atması gerekiyordu!

//////

Sayfalar geçtikçe Sirius onun Slytherin'lere yaklaştığını görebiliyordu. İçlerine giriyordu. Rosier ve Avery peşinde geziniyordu, deli kuzeni Bella Karanlık Lord'unu övüp duruyordu.
Onu şaşırtan asıl şey iki sayfa daha sonra oldu. Kendi kardeşinin adını gördü. Yine bir zaman atlaması olmuştu. 6. sınıfın ortaları diye tahmin ediyordu.

'Regulus bugün yanıma geldi. İnanılmaz derecede abisine benzediği için ilk başta ona önyargılı davransam da bu önyargıyı silip atmakta çok iyiydi. Kütüphanede uzun bir sohbet ettik. Sanırım

tüm Slytherin'ler düşündüğüm kadar safkan takıntılı değil. Yine de ona güvenmekte zorluk çekiyorum.'

Değil miydi? Onun kardeşi mi? Hah! Asla inanmazdı!

'Bugün yaralı bir yavru kedi gördüm ama derse geç kalıyordum. Onu bırakamazdım, bu yüzden derse soktum. Miyavlayıp durdu. Neyse ki susturma tılsımları var. Yoksa anında yakalanırdım.'

Sirius gülümsedi.

'Regulus ile arkadaş olduk. Sanırım. Hala emin değilim ama gün içinde sık sık buluşuyoruz. Diğer geri kafalı aptallar olmadan sadece ikimiz. Okulun arkasında kalan bir yeri buluşma yerimiz olarak belirledik. Bazen öğle yemeğimizi orada yeriz. Ben her zaman ek olarak şekerli şeyler de getiririm. Regulus dediğine göre annesinin katı diyeti nedeniyle hayatının büyük bir kısmında rahatça tatlı yiyememişti. Genelde abisi kaçırdığı tatlıları ona yedirirmiş.

Bulmak biraz zor oldu ama onun hoşuna giden tatlıları öğrenip düzenli olarak satın almaya başladım. Böylece benden aşırabilir ve aslında diyetini bozmuş olmaz.

Bu arada yavru kedi iyileşti, onu annesinin yanına biraz mama ile birlikte bıraktım.'

Sirius gülümsedi. Severus'un bu tatlı hareketi karşısında kalbi erirken bir an sonra kaşları çatıldı. Tatlı bulduğu şeyin küçük Severus değil de büyük olanı olduğunu fark etmişti.

'Regulus bize içki getireceğini söyleyerek yakışıklı bir sarışını yanımıza getirdi. Başta sebebini anlamadım ama Regulus bizi tanıştırdığında gizem çözüldü. Dominic Cromwell. Ailesi içki işinde olan ve bu sayede içeri inanılmaz içkiler sokabilen safkan bir büyücü. Ve kesinlikle flört etmeyi biliyor.'

Flört etmeyi biliyormuş... Peh, Sirius daha iyi flört edebilirdi bir kere!

'Bazen çok bunalıyorum. İçim içime sığmıyor, bulunduğum yer bana dar geliyor. Alıp başımı gidesim geliyor.
Nereye olursa artık ama bunu yapacak maddi imkana sahip değilim. Ve reşit de değilim. Olduğum an, bu iğrenç ülkede durmayacağım. Gerekirse otostop çekerek giderim.'

Sirius son kelimenin ne olduğunu anlamadı onun artık her şeyden bıktığını çok net anladı.

'Dominic beni öptü!'

'*Buraya yazmayalı aylar olmuş... Şimdi Noel. Ben ve Dominic Noel için ailesinin tatil bölgesindeki evindeyiz. Noel'den ve soğuktan nefret ettiğimi söyledim, o da beni yaz aylarındaymışız gibi güneşli olan bir yere getirdi. Miami'de bir yer olduğunu söyledi.*
Her şey çok güzel ve Dominic her zamanki gibi romantik. Sanırım ondan gerçekten hoşlanıyorum.'

'Dominic bana yüzmeyi öğretti. Onun gibi iyi değilim ama panik yaptığımda beni tutacağını biliyorum.'

Sirius şimdi anlıyordu. O sarı kafanın neden böyle davrandığını yani... Severus ve o... sevgiliydiler. Severus ondan hoşlanıyordu ve belli ki güveniyordu. O halde ne olmuştu da intihar etmişti?

'Yapamadım. Tatilin son günü bugün ve az önce Dominic'i reddettim. O... seks yapmak istiyordu ama ben buna hazır hissetmiyorum. Herhangi birine, bana bu şekilde dokunması için güvenebileceğimi düşünmüyorum. Sadece korktum ve kaskatı kesildim. Utanç vericiydi ama

Dominic bana sarılıp önemi olmadığını ve beni sevdiğini söyledi.'

Sirius kaşlarını çattı. Nedensizce kızgınlık gibi bir şey hissediyordu.

Sonraki sayfaları aceleyle geçti. Severus sonraki yazı Dominic ile geçirmişti. Birkaç kez daha yine aynı seks felaketi yaşanmış ve Severus yine utanmıştı ama bir şekilde sarı piç hep onu rahatlamıştı. Sonra bir de yazın gezdikleri yerler ve Severus'un git gide daha fazla ondan hoşlanması vardı.

Paris'te romantik gezileri, lanet kulede öpüşmeleri, bol bol yüzmeleri ve birkaç şehri daha gezmelerini anlatıyordu. Okulun açılmasından veya Dominic'i kaybetmekten korkuyordu.

Yedinci yıl, yani bu yıl başladığında Sirius'u çok şaşırtan bir sayfa vardı.

'Regulus bana Remus Lupin ile sevgili olduklarını söyledi. Ondan hoşlanıyormuş. Ne diyeceğimi şaşırdım. Lupin'in kurt adam olduğunu bilmiyor. Ya bir gün onu takip eder de kurt adamla yüz yüze gelirse? Ayrıca Lupin'e de güvenmiyorum. Regulus için iyi kişinin o olacağından şüpheliyim ama buna karar verecek kişi de ben değilim. Regulus neredeyse reşit olan zeki bir genç. Karar onun.
Ama yine de kalan tek arkadaşım için endişeliyim.'

Sirius yerinde doğruldu. Regulus mu?! Remus'ı öldürecekti! Nasıl onun kardeşi ile birlikte olur ve aylarca anlatmazdı!

'Dominic bana yeni bir iksir seti hediye etti. Oldukça kaliteli ve büyüktü. Kabul etmedim ama almam için zorladı. İlk defa 2. el olmayan tam bir iksir setim oldu.'

'Kabuslarım eskisinden daha az ama yine de beni rahatsız ediyor. Bazen kurt adamı görüyorum. Önce Regulus'a, sonra bana saldırıyor. Bazen de Tobias'ın anneme saldırdığını görüyorum. Öyle gecelerde tekrar uyumaya korkup sabaha kadar ders çalışıyorum.'

'Dominic Slytherin ortak salonunda yapılacak partiye beraber gitmemizi istediğini söyledi. Partiye gitmek istemiyorum ama ona bunu söyleyemem. Epey hevesli görünüyor. Sanırım onun için bir gece katlanabilirim.'

Sirius sonlarda en az 40 sayfanın daha boş olduğunu biliyordu ama yazıların bittiği yere yaklaşıyordu ve bu pek de hoş değildi. İçinde kötü bir his vardı.

Aralarda Severus'un notları ve kendisinin icat ettiği büyülerin olduğu kısımlara tekrar baktı. Çizimlerde de gözlerini gezdirdi. Biraz oyalandıktan sonra sonraki sayfaya geçecekti ki kapı açıldı ve Astronomi profesörü içeri girdi.

"Siktir."

///////----///////

"Siri!"dedi Severus koşarken. "İmdat!"

Sirius gülerek gözlerini devirdi. Remus -ki onun ağzına sonra sıçacaktı- elinde şampuan şişesiyle Severus'un peşinden koşuyordu.

"Severus buraya gel! Sirius seni kurtaramaz!"

"Hayır!" diye çığlık attı ve onu tutmaya çalışan James'in üzerinden geçip koşmaya devam etti. "İstemiyorum!"

"O banyo yapılacak küçük baş belası. Sonsuza kadar kaçamazsın!"

"Siyi!"

Sirius sandığının dibindeki günlüğü aklının çok derinlerine gömerek güldü ve eğilip Severus'u kucağına aldı. "Siyus kurtay- aman yani kurtar beni! Remus beni öldürecek!"

Remus nefes nefese iki elini de beline yasladı. Şampuan şişesini de tutuyordu hala. "Seni öldürmeyeceğim Severus. Ama temizlenmen gerek."

Severus başını şiddetle iki yana salladı. "İstemiyorum!"

"Eğer banyo yaparsan sana küçük bir kutu şekerleme alırım." dedi Sirius yanağından öperek.

"İstemiyorum."

"İki kutu."

"Hayıırr!"

"İki kutu artı bir oyuncak."

Severus kollarını çözüp gözlerini kıstı. "Üç kutu artı bir oyuncak."

Sirius kaşlarını kaldırdı. "Olmaz. İki kutu."

"O zaman bende banyo yapmam!" dedi küçük velet kollarını birbirine bağlarken.

"İyi tamam," dedi gözlerini devirirken. "Üç kutu şekerleme artı bir oyuncak."

Severus sırıttı. "Anlaştık." dedi ve kollarını Remus'a uzattı. Vay sinsi.
Onlar banyoya giderken James kafasını ovuşturarak konuştu. Az önce Severus kafasına biraz abanmış olabilirdi.
"Bu çocukta kesinlikle pazarlık için yetenek var."

Sirius ona daha fazla katılamazdı.

/////---/////

Banyodan çıkmış küçük bir Severus sevimliliği ile birini öldürebilirdi.

Islak saçları yüzüne yapışmış, ayı kostümüne benzeyen bornozunun şapkasındaki küçük kulaklar da onu ekstra sevimli göstermişti.

Sirius gülümseyerek kıyafetlerini ona uzattı. "Dolap kapağının arkasında giyin, iyice de kurulan. Tamam mı?"

Severus uslu uslu başını sallayıp tüm kıyafetlerini aldı ve dolaba ilerledi. Kapağı açıp arkasına geçti. Kahvaltı vakti geçmiş, ders zamanı gelmişti. Severus'la katılacakları ilk ders Biçim Değiştirme'ydi. Sirius gözleri istemsizce sandığına kayarken iç çekti. Devamını okumak istiyordu ama biraz daha beklemesi gerekecekti.

Sonunda ortaya çıkan ufaklıkla düşünceleri dağıldı. Üzerinde siyah bir pantolon ve koyu mavi bir gömlek vardı. Ayakkabıları da elinde sallanıyordu.

"Remus nerede?" diye sordu James. Sirius ise Severus'un önünde diz çöküp şekilli çoraplarının

olduğu küçük ayaklarına ayakkabıları geçirmeye başladı. Severus bağcık bağlamakta pek de iyi değildi.

"O biraz ıslandı. Banyo yapıp gelecekmiş."

Remus'ın hızlı duş aldığını bilen arkadaşları başlarını sallarken Sirius geri çekildi ve ayakkabıya baktı.
Çok da güzel bağlamıştı!
Ayağa kalkıp dağınık odaya yüzünü buruşturdu. Cidden bir ara toplamaları gerekecekti, çocuk yaşıyordu burada yani!

Başını çevirip Peter ve James'in çoktan Severus'u aralarına alıp oyun oynadıklarını gördü ve omuz silkti. Remus çıkana kadar oyun oynayabilirdi. Yavaş adımlarla yanlarına ilerledi ve sessizce yaklaşıp bir anda yatağa atladı. Üçü de irkilip çığlık atarken büyük bir kahkaha attı.

///////----//////

Ders hiç de güzel değildi! Soldan Cromwell, sağdan Evans, etraftan da diğerlerinin bakışları rahatsız ediciydi. Neyse ki Severus hiçbirinin farkında değildi. Ayaklarını hızlı hızlı sallarken Snitch boyutunda açılmış gözleriyle etrafa bakınıyor, profesör McGonagall'ın anlattıklarını hayran hayran dinliyordu.

Sirius aceleyle birkaç kelimeyi not etti, kalın kitaptan da önemli bir iki yeri çizip işaretledi. Ders sonunda sınıf yavaş yavaş boşalırken profesör McGonagall'ın ufak bir tebessümle onları izlediğini gördü.
Aynı zamanda şaşkın olmalıydı.
Hiç hoşlanmadıkları kişiye karşı olabildiğince ilgili olan 4 kişiydi onlar.

Sirius önden koşa koşa giden Severus'a seslenmek üzereyken kızıl saçlı bir kız önlerini kesti. Severus durup kıza bakarken Sirius anında gerildi.

"Me-merhaba Severus," dedi şaşkın ve tereddütlü bir şekilde. Sirius yüz ifadelerini açık bir kitap gibi okuyabiliyordu. Kızılın yüzüne küçük bir tebessüm yerleşti.

"Sen kimsin?"

"Ben," diyip sustu Lily. Severus'un onu tanımamasını beklemiyordu anlaşılan. "Ben Lily. Lily Evans."

Yanına giden James kolunu omzuna attı ve yanağından öptü.

"Sevgilim olur kendisi."

Severus'un tereddüt ettiğini fark edince arkasına gidip omzuna elini koydu. Küçük çocuk rahatlayarak gülümsedi. "Ben de Sevevus Snape!"

"Çok memnun oldum Sev," diye mırıldandı titreyen bir sesle Lily. Sonra dolu gözlerle devam etti. "Umarım bugün bir ara görüşürüz."

O koşarak uzaklaşırken James tereddütte kalmış gibi bir ona bir arkadaşlarına baktı.

"Ne bakıyorsun?" dedi Sirius. "Gitsene sevgilinin yanına."

James gülümsedi ve Severus'un saçlarını karıştırıp kızıl sevgilisinin peşinden koşmaya başladı. Aşık aptal...

///////----//////

Akşam yemeğine kadar her derste Severus'un hayretini izleyip güldüler. Peter bir ara kaçıp, ki az daha yakalanıyordu, Severus'a sözünü verdikleri üç kutu şekerleme ve bir de uçan garip bir oyuncağı alıp geldi. Oyuncak ve şekerlemeler odada bir yere, daha sonra ortaya çıkarılmak üzere saklandı. Yemek sırasında ise Lily ve Severus oldukça kaynaştılar. Küçük Sev yine Lily Evans'la arkadaş olmuş ve yine onu sevmişti. Yemeğin sonunda, Sirius, James ve Peter'ın yemek yarışına ilgisini kaybedip Lily'nin kucağında uyuyakaldı.

Ve en sonunda, nihayet yalnız kalabildiğinde kendisini hafif serin olan bahar akşamının hâkim olduğu bahçeye attı ve görülmeyeceği bir köşede Lumos ışığı altında günlüğü açtı.

'Dominic bana zorla dokundu...'

Sirius beyninden vurulmuş gibi donakaldı. Kalbi bile durmuştu sanki. Tıpkı yazdığı zaman Severus'un da yaptığı gibi cümleyi ikinci kez, inanamazlıkla okudu.

'Dominic bana zorla dokundu. Çok sarhoştu, beni dinlemedi. Ve benim çok canım yandı. Sanırım kanıyor, bilemiyorum. Uyuyakalana kadar tüm çırpınmalarımı görmezden geldi. Odasından nasıl kaçtığımı bilmiyorum.
Kendimi korkunç hissediyorum. Midem bulanıyor.
Ölmek istiyorum.
Ben bunu hak edecek ne yaptım?'

Sirius elini ağzına kapattı ve hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. Titreyen parmakları sayfada hafifçe buruşmuş küçük noktalarda gezindi. Gözyaşı mıydı bu?

Çok ağlamış mıydı? Çok korkmuş muydu?

Kendi gözyaşı eski bir izin hemen yanına damladı ve aceleyle diğer sayfaya geçti. Ama bu bile o kadar zordu ki... Eli ayağı boşalmıştı sanki.

Severus tecavüze uğramıştı.

Ve kimse bunu bilmiyordu. O piç kurusu buna rağmen hala onun karşısına çıkacak kadar alçaktı.

'İki gün geçti. Artık acımıyor ama onu hala hissedebiliyorum sanki. Beni zorla tuttuğunu, kıyafetlerimi yırtarken nasıl korktuğumu... Gözlerimi yumduğum her an göz kapaklarıma yapışmış gibi net bir şekilde onu görebiliyorum.'

'Birkaç kez kriz geçirdim. Boğuluyormuş gibi hissediyorum.'

'Sonunda odadan çıkacak cesareti buldum. Regulus anında endişeyle yanıma geldi, neler olduğunu sordu.

Ona anlatamadım. Bana acımasını ya da daha kötüsü Dominic'ten yana olmasını görmeyi kaldıramazdım.
Muhtemelen birine bunu anlatmalıyım. Dumbledore'a anlatmalıyım belki ama onun bir şeyler yapacağını hiç sanmıyorum. O muhtemelen tıpkı Bağıran Barakada olduğu gibi şimdi de daha güçlü olan öğrencisi için beni susturacak.
Nefes alan hiç kimseye bunu anlatamam.'

Onun Dumbledore'a olan haklı güvensizliği ve kimsenin ona inanmayacağına, kimsenin onun yanında olmayacağına olan güçlü düşüncesi içini paramparça etti.

Kimse yanında olmaz, ona inanmaz diye tecavüze uğradığını saklıyordu. Sirius onun çaresizliğini iliklerine kadar hissetti. Gözyaşlarını silip Cromwell'e olan şiddetli nefretini bastırmaya çalıştı.

'Yanıma gelip benden özür dilemeye çalıştı ama tek hissettiğim nefes kesici bir korkuydu. Beni durdurmak için kolumdan tuttuğunda sanırım yine bir çeşit sinir krizi geçirdim. Onu görmek beni öldürüyor.'

'Nasıl yaptı bilmiyorum ama babam bana bir mektup yolladı. Artık reşit olduğumu ve eve dönmemi istemediğini, ucube varlığımı evinde istemediğini söyledi. Birkaç hırsıza kendini öldürten annem gibi geri döndüğümde benim de ölmemi istemezmiş. Sanırım benden sonunda kurtulacak olmasını bozmamı istemedi.
Beni ölümle tehdit etti. Geri dönersem beni öldürmekle...
Sanki ölmekten korkuyormuşum gibi...'

Sirius onun hissizliğine iç çekti. Her şey üst üste geliyordu ve Severus hissizleşiyordu. Olası sonuçtan korkarak diğer üç sayfayı okudu.

Rosier, Avery gibi birkaç kişi ona Ölüm Yiyen konusuyla yaklaşıyor, onlar olmazsa asla hayatta kalamayacağını söyleyip duruyorlardı.

Sirius o piçleri de mahvedecekti.

'Artık pes ediyorum. Daha fazla buna dayanamam. Devam edemeyecek kadar çaresizim. Çok yoruldum.

Belki de ölümüm çok daha iyi olur. Bununla yaşamak zorunda kalmam. Kabus görmediğim tek bir gece, kriz geçirmediğim tek lanet gün yok. Artık uyanmak bile zor geliyor bana.'

'Öyle halsizim ki, yolun kenarına çöküp sessizce ölsem içim rahat edecek sanki. Öyle bir bıkmışlık var üzerimde...'

'Bugün Tanrı ve Tanrıçaları anlatan bir kitap okudum. Bu da aklıma bir fikir getirdi. Ya ölümümü işe yarar hale getirebilirsem? En azından bir işe yaramış olurdum.'

'Yasaklı bölümden bir kitap aldım. Mor, güzel bir kitap. Resmen beni kendine çekti, inanılmaz bir aurası vardı. Tanrıça Hekate'i anlatıyor.

Ne yapacağımı buldum. Kendimi kurban edeceğim. Böylece varlığımın son bulması bir işe yaramış olacak. Bunu ne zaman yapacağımı bilmiyorum ama çok, çok yakında olacak.'

'Bugün Potter yine benimle uğraştı ama ona karşılık veremedim. O kadar midem bulanıyordu ki... Merlin, ölmek üzereyken midemi üşütecek kadar şanssızım.'

'Dominic yine benimle konuşmaya çalıştı. Onu görmek bana hiç iyi gelmiyor. Midemi bulandırıyor. Hayır, yani gerçekten bulanıyor. Ayrıca kabuslar daha da arttı. İyi haber, sonunda morluklar geçmeye başladı. Ve artık çok daha halsiz hissediyorum, sanırım Madam Pomfrey'e gideceğim.'

'Bugün o gün. Sonunda kurtulacağım. Kitapta dediğine göre canım yanmayacak da. Artık gözlerimi kapatıp biraz mutlu ve huzurlu olabilirim. Ve umarım ölümüm, hayatımdan daha değerli olur ama umursayan birinin olacağını sanmıyorum.

Beni kimse umursamayacak ve bir gün kimsenin zihninde var olmayacağım. Hiç doğmamış gibi yok olup gideceğim. Çünkü babamın da söylediği gibi, ben bir hiç olmaya mahkûmum.'

'Yapamadım. Black beni durdurdu. Her şeye burnunu sokuyor! Beni takip edip boş boş konuştu ama sanırım onunla kavga etmek bana biraz daha normal hissettirdi.

Hiçbir şeyden tat alamıyorum. Çok sevdiğim vişne dolgulu çikolata bile tatsız, ağızda eriyen saman gibi. Acaba intihar etmeme gerek kalmadan hastalıktan mı öleceğim?'

'Pes etmenin sırrı da bu... Sessiz sedasız, kimseye dokunmadan pes ediyorsun. Boşluktasın ama mutlusun da, sonunda kişisel cehenneminden kurtulacağını biliyorsun.'

'Bugün kesinlikle yapacağım. Şiddetli yağmur durdu ve inanılmaz derecede güzel bir hava var. Eğer bir gün bu günlüğü bulan olursa, büyüleri bakanlığa kaydettirebilir. Adımı kullanmak yerine kendi başarısı gibi yapabilir.

Artık başarıya ihtiyacım olacağını sanmıyorum.

Öylece ölüp, yok olacağım. Ama iyi yanından bakıyorum, artık huzurlu olacağım. Kimse beni incitemeyecek. Güvende olacağım...'

Sirius ayağa kalkıp derin birkaç nefes aldı. Elinde hala parlayan asasını sımsıkı tuttu. Aynı anda pek çok şey istiyordu. Severus'a bunu yapanların cezasını çekmesini, Dominic denen orospu çocuğunu öldürmeyi, her şeyi herkese anlatmayı, Severus'u eski haline çevirip güvende hissedene kadar kollarında tutmayı...

//////----//////

Albus Dumbledore gecenin bir yarısı kapısındaki gürültüyle uyandı. Üzerinde göz kamaştıran parlak mavi geceliği ile telaş içinde aşağı indi.

İçinden bir ses bunun Severus ile ilgili olduğunu söylüyordu.

Kapının açılması için izin verirken koltuğuna oturdu merakla beklemeye başladı. Aynı anda içeri giren iki kişiye şaşkınlıkla baktı.
Madam Pomfrey ve Sirius Black.

"Sorun nedir? Ne bu gürültünün sebebi?"

"Ah Albus," dedi ağlayan kadın. Elindeki peçete ile gözyaşlarını silerken tuttuğu kalın parşömeni uzattı.

"Severus i-intihar etmeden önce bana gelmişti. Hasta hissediyordu. A-ama raporu altta kalmış, onu şimdi buldum."

Sirius endişeyle ona döndü. "Ne? Neyi varmış?"

"Ha-hamileymiş!" dedi ve ağlayarak koltuğa çöktü.

Albus üzüntüyle bakışlarını çevirdi ve genç Black'e baktı. Tam anlamıyla dağılmış görünüyordu. Ayakta duramıyor gibi sendeledi, sonra da arkasındaki koltuğa çöküp kocaman açılmış, boş bakan ama yaşlarla dolu gözlerle yere baktı.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, Albus'ı oldukça endişelendirecek kadar duygusuz bir şekilde konuştu.

"Bebeğe... ne oldu?"

Albus hüzünle masaya baktı. "Sanırım sır çözüldü bay Black," dedi bakışları üzerinde toplayarak.

"Severus kendini feda ettiğinde yalnızca kendini değil, muhtemelen varlığını bile bilmediği bebeği de kurban etti. Bu durumda Hekate anneyi alıp bebeği hayatta tutamaz, çünkü bebek taşıyıcısına bağlıdır. Bebek kurban edildi, taşıyıcısı için ikinci bir şans uğruna kendini feda etti. Aile içindeki kötü ve şiddetli duruma bakılırsa Hekate ona gerçekten ikinci bir şans vermiş. Çocuk olma şansı. Bu durumda ya normal bir çocuk gibi büyüyecek, ya hızlı bir şekilde büyüyecek ya da bir anda normale dönecek."

Sirius kaşlarını çattı. "Ama... Bir bebek!"

"Her beden, doğmamış bir bebeğin gelişmemiş hücreleri bile, ona atanmış bir ruha sahiptir. Tanrıça Hekate ise, Yeraltı Dünyasına inip çıkma iznine sahip bir Tanrıça olarak ruhlara fısıldama yeteneği ile kutsanmıştır. Bu gibi bir durumda yazılan eski eserlerde der ki: Tanrıça aciz bedene değil, köklü ruha sorar soruyu. 'Bunu istiyor musun?' diye. Eminim ki Tanrıça bu soruyu o bebeğin ruhuna da sordu ve bebek taşıyıcısı yerine feda edilmeyi kabul etti. Çünkü bebekler böyledir, annelerini veya bu durumda taşıyıcılarını korumak için ellerinden gelen şeyi yaparlar."

Sirius ellerini yüzüne kapattı. Omuzları ağır bir yükle çökmüştü. Severus geri dönerse ona ne diyecekti? 'Bilmeden tecavüz sonucu olan bebeğini kurban ettin' mi?

Anıları geri dönecek miydi ki?

Endişe içinde derin bir nefes alırken cebinden karnına baskı yapan defteri hissetti ve alelacele çıkardı.

"Profesör Dumbledore, size çok önemli bir şey söylemeliyim."

Severus Snape için elinden ne geliyorsa daha fazlasını yapacaktı. Bir daha aynı acıyı yaşamaması için ne gerekiyorsa...

6. Bölüm

Sirius Black için Severus Snape en iyi ihtimalle yüzüne bakmadığı, pek de hoşlanmadığı bir Slytherin'di. En kötü ihtimalle de bir kurt adamın üzerine yolladığı, nefret ettiği karanlık bir Slytherin'di.

Ama şimdi öyle olmadığını biliyordu. O sadece bundan ibaret değildi.

Belki de bir günlüğe asla sığdıramadığı kadar çok acısı vardı. Her yeri yaraydı, kalbi paramparçaydı ve Sirius çok çaresizdi.

Küçük Severus onu seviyordu ama bir gün anıları ile birlikte tekrar büyüyeceğini biliyordu. Ona iyi gelmek, yaralarını sarmak için büyümesini istese de bir yandan korkuyordu. O Sirius'tan nefret ederken Sirius nasıl ona yardım edecekti ki?

Yine de şu an bunu düşünemezdi.

Dumbledore'a günlüğün bazı sayfalarını okutmuştu. Adamın nasıl üzüldüğünü, omuzlarının düştüğünü ve utandığını görmüştü. Ona, artık Severus'un iyiliği için bir şeyler yapmaya başlamasını söylemişti. Sonra Dominic olayını okumasını sağladı. İşte o zaman hiç görmediği kadar öfkeli olduğunu gördü.

Cidden o kadar öfkeliydi ki...

Ama bu konuda hiçbir şey yapmadı.

"Eğer bildiğimizi öğrenirse ailesine ulaşacaktır. Ne yazık ki Büyüceşura'da bulunan çoğunluk, bir safkanın yanında olacaktır. Üstelik Cromwell ailesi çok güçlü ve bilindik bir aile. Pek çok kişiye de yardımları dokundu. Korkarım onların yanında, bizden çok daha fazla kişi olacak ve bu olayı da Severus'a iftira atarak kapatacaklar."

"O halde ne yapacağız?!" diye bağırdı sarı piçin bir an önce Azkaban'a gitmesini ve hatta Ruh Emici Öpücüğünü almasını umup, hayal kırıklığına uğrayan Sirius. "Severus'a yaptığı şey öylece yanına mı kalacak?"

"Elbette hayır," dedi Dumbledore sert bir sesle. "Hakettiği cezayı alacak ama bunu adaletsiz olan mahkeme heyetine bırakmayacağız! Önce bir dedikodu olarak onun potansiyel olarak neler yapabileceğini yayacağız. Sonra Severus'a yaptıklarını. Kimliğini açık etmek onu rahatsız edecektir, bu yüzden kimliğinin profesörler tarafından saklandığı haberi yayılacak. En son basına ve halka ulaşacağız. Büyüceşura, eğer halk baskı yaparsa onu kurtaramaz. Cezasını çeker. Böyle bir şuç... öylece görmezden gelinemez."

Sirius onun gereken cezayı almasını istediği için sustu. Dumbledore ile yapılacak diğer şeyleri konuştu. Severus için Hogsmeade'den küçük ama rahat bir ev ayarlayacaklardı. Aynı zamanda Dumbledore, Eileen Snape'in ölümünü de araştıracaktı. Böylece onun babası olacak kalpsiz herif ömrünün geri kalanını hapishanede geçirecekti.

Severus da o yerde kalamayacağına göre yeni bir ev lazımdı.

Sirius özellikle geniş bir bodrumu olmasını istemişti çünkü Severus iksirlere tam anlamıyla bağlıydı ve ona çalışacak bir alan lazımdı.

Eşyaları da zamanla hallolacaktı.

Pek çok şey konuşuldu ve Sirius, Severus Snape'e olan ekstra korumacı ve onu incitenlere olan öfkeli yeni kişiliği ile ortak salona geri döndü. Sabahın 4'ü olmasına rağmen içeriden çok fazla gürültü geliyordu. Sirius kapıda kaşlarını çatarak bekledi ve ne olduğunu anlamamış bir şekilde içeri girdi.

Peter kenarda saçı başı dağınık, ağladı ağlayacak bir halde, yerde oturuyordu. Sirius endişeyle kapıyı kapatıp diğer tarafa bir bakış attı.

James ve Remus aralarına aldıkları Severus'a oyun oynatıp dikkatini dağıtmaya çalışıyorlardı ama Severus'un tek yaptığı kollarını bacaklarına sarıp yüzünü kapatarak ağlamaktı.

Sirius elindeki günlüğü koyduğu bez çantayı yere bırakıp koşarak yanlarına gitti.

"Ne oldu ona?" dedi endişeden neredeyse bağırarak.

"Ah, Sirius! Şükürler olsun geldin!" dedi Remus rahatlayarak çökerken. Gözlerinin altı morarmış, dağılmış görünüyordu. Onun bir yansıması gibi görünen James elindeki oyuncağı bıraktı. "Bir anda uyanıp ağlamaya başladı, seni istedi."

Sirius kötü bir şey olmadı diye rahatlarken Severus başını kaldırıp kızarmış yüzü ve gözleriyle ona baktı. "Sirius!" dedi hıçkırarak ve kollarını uzatıp boynuna sarıldı. Sirius uzanıp Severus'u tuttu ve kucağına alarak banyoya ilerledi. Hala içli içli ağlayan çocuğu lavabonun kenarına oturtup yüzünü sildi. "Sev, canım, ben buradayım. Ağlama hadi."

Saçlarını geriye çekip alnından öptü. "Şşt," dedi sevgiyle. "Sen, ben yokum diye mi ağladın?"

Parmakları belinin iki yanında gezdirirken Severus kıkır kıkır gülerek onu uzaklaştırmaya çalıştı.

"Yapma!"

Sirius uzanıp onu göğsüne çekti ve sevgiyle sarıldı. "Bebeğim benim. Sorun yok. Bir işim çıktı. Prof- yani Albus beni çağırdı. Onu hatırlıyorsun değil mi?"

Severus başını salladı. Omuzları hala hafifçe titriyordu. Sirius sevgiyle saçlarını öpüp okşadı. "Hadi gel yüzünü yıkayalım."

Severus'un yüzünü yıkayıp saçlarını topladı ve kucağına alıp içeri geçti. Diğerleri çoktan bayılmış uyuyordu. İç çekerek Severus'u yatırdı ve günlüğü bıraktığı yere baktı. Hala duruyordu. Asasını çıkarıp Severus'a fark ettirmeden sandığına atıp birkaç yastığı Severus'un tarafında yere bıraktı.

Sonra da yanına yatıp gülümsedi. Severus ondan istediğinde, uydurduğu bir hikayeyi anlatmaya başladı. Annesi veya babası ona asla hikaye anlatmamıştı. Regulus'a da öyke. Ama Sirius küçükken kardeşine, doğru düzgün çocuk hikayesi bilmediği için uydurduğu hikayeler anlatırdı. Şimdi de Sev'e...

/////----/////

2 hafta sonra

"Sirius, güneş yüzünden grilerini kıstı ve ellerini cebine sokup etrafa bakınmaya başladı. Kenarda birkaç kızın kendini süzüp kıkırdadığını fark ettiğinde boğazını temizleyerek başını başka tarafa çevirdi. Halbuki haftalar önce olsa onlara göz kırpar ve çapkın çapkın sırıtırdı.

Şimdi umurunda değildi.

Gözleri kırmızı bir saç tutamını yakaladığında adımlarını oraya çevirdi. Lily ve James çimenlere uzanmışlardı. Ağacın altında, gölgede gülerek konuşuyorlardı. Aralarında ise Severus vardı. Kahkahasının sesi kulaklarına dolduğunda yüzünde bir gülümseme oluştu.

"Selam!" diyerek kendini James'in yanına bıraktığında üçü de ona döndü.

"Sonunda uyanabildin," dedi James. Severus ise heyecanla kalktı.

"Sirius!"

James'in üzerinden geçip acıyla bağırmasına sebep oldu ama ufaklık umusuyor gibi değildi.

Kollarını boynuna sarıp kucağına çıktığında Sirius gülümseyerek sırtını okşadı.

"Birileri beni özlemiş mi?"

"Evet! Özleyim- Özledim!" Sonra küçük dudaklarını Sirius'un yanağına bastırdı ve kalbi eridi. Bazen hep çocuk kalmasını umuyordu. Böylece hep yan yana olabilirlerdi ve Sirius onu koruyabilirdi. Eski haline dönmesini istese de bundan ölümüne korkuyordu.

"Sen gelince hep bizi unutuyor!" dedi Lily gülerek. Zümrüt yeşili gözlerini Sirius'un göğsünde yatan Sev'e çevirdi ve uzanıp saçlarını okşadıktan sonra ayağa kalktı.

"Nereye?"

"Alice ve Frank ile buluşacağım, birlikte bir şeyler içeceğiz."

"Bende geliyorum," diyerek ayağa fırladı dağınık saçlı dostu ve onlara döndü. "Sonra görüşürüz Sirius ve ufaklık."

Severus ona uslu uslu elini salladı. Sirius da Severus'un arkasından orta parmağını kaldırdı. Onu görünce sırıtan James de burnunu kaşır gibi yapıp orta parmak çekti. Onlar gittiğinde Severus başını kaldırdı.

"Sirius, James dedi ki Lily ve o evleneceklermiş. Bilmiyorum ki ben ne olduğunu. O ne?"

"Ee," dedi Sirius geveleyerek. "Şey... Şimdi şöyle... Birini çok sevince, onunla ömrünün sonuna kadar birlikte olmak istersin. Her zaman. Onunla uyuyup uyanırsın, bazen kavga da edersin ama işin sonunda her zaman barışırsın. Sonra... Bu resmi bir şey. Yani eşin ile aynı soyadını paylaşırsın. Ona asla ihanet edip başka biri ile olmazsın. Çocuğunuz da olur."

Son kısmı söyler söylemez kendine kızdı. Bunu açıklarken zorlanmıştı ya çocuğu nasıl yapıyorlar diye sorarsa ne diyecekti?!

"Annem ve babaya benziyor ama onlar öyle değil ki."

Sirius anlamadan kaşlarını kaldırdı. "Onlar evliler."

Severus yanına oturup üzgün üzgün baktı. "O zaman James de Lily'e vuracak mı?"

Sirius donakaldı. Şu kadarcık çocuğun gördüğü şeye, onun babasına, her şeye kızdı. Sonra uzanıp onu kendine çekti ve alnından öptü.

"Hayır Sev, vurmayacak. Evlilik aşk ile ilgilidir, aşık olduğun kişiye asla vurmazsın. Bazı insanlar ise evliliğin güzelliğine, o duygulara ihanet eder. Böyle... vurarak."

"Yani vurmak yok?" dedi Severus şaşkınca.

"Yok."

"Siri," dedi kafasını kaldırıp kocaman gülümseyerek. Düşmüş dişinin getirdiği boşlukla çok sevimliydi bacaksız. "O zaman bende büyüyünce seninle evleneceğim!"

Sirius şokla güldü. "Ne?"

"Seninle evleneceğim!"

"Ama ikimiz de erkeğiz?"

"Olsun," dedi Severus kararlılıkla. "Koca-koca oluruz."

Sirius eğlenerek kahkaha attı. "Tamam, onur duyarım prensim. Söyleyin bana, bu yüce konuma beni niçin getirdiniz?"

Severus hemen bilmiş bilmiş
saymaya başladı. "Seni çok seviyorum, bu bir! Hep seninle olmak istiyorum. Sen beni her şeyden korursun, bu da iki! Bir de asla baba gibi yapmazsın, sen bana vurmazsın."

Sirius sırıtarak alnından öptü. "Asla vurmam tabii! Tamam o zaman. Söz sen büyüyünce evleneceğiz."

Severus güldü. Sirius da ona katıldı.

Az önce nişanlanmıştı galiba...

///////-----///////

İki Ay Sonra

"BA NA NE!" diye bir bağırış yükseldi iksir sınıfının ortasında.

Sirius alt dudağını ısırarak yanındaki Severus'u susturmayı denedi.

"Ama Bay Snape," dedi profesör Slughorn gergince gülümseyerek.

"Yapacağımız iksirin dumanı küçük yaştakiler için iyi değil. Çıkıp biraz bahçede oynayın."

Severus kollarını birleştirip kafasını çevirdi ve omuz silkti.

"Bana ne! Sirius'la kalacağım ben. "

Sirius alttan alttan profesöre baktı.

"İyi tamam! Bay Black de gelsin seninle."

"James de."

"Olmaz."

Severus bu sefer son silahını kullandı.

Gözyaşı...

Dolu gözler, titreyen dudaklarla profesöre baktı ve adamın yüzünün yumuşamasına sebep oldu.

"Peki, peki. Tamam gidin hadi o zaman."

Üçü de aynı anda ayağa fırlayıp kapıya yöneldiler. Sınıfın kapısı arkalarından kapanır kapanmaz üçü de yumruk tokuşturdu.

"Aferin Sev!" dedi James kocaman sırıtarak. "Bir an ben bile inandım!"

Severus sırıtıp omuz silkti. "Aylak'a gidelim!"

Sirius başını salladı ve ilerlemeye başladı. Remus, Severus'a kurt adam olduğunu söylemekten çekindiği için Sev'e onun kronik bir hastalığı olduğunu söylemişlerdi. Yani Remus her ay belirli bir dönem rahatsızlanıyor ve Hastane Kanadında kalıyordu ve hayır, ziyaretçi alamazdı çünkü bulaşıcı olabilirdi. O zaman da yanına giden kişi her ay düzenli olarak hasta olurdu.

Severus elbette inandı. Kurt adamlara dair hiçbir şey hatırlamıyordu ve şüphelenmiyordu.

Dolunay zamanları ufaklığı erkenden uyutur ve dönüşümüne yardımcı olmak için Remus'ın yanına giderlerdi.

Onların aslında kendisini uyutup çok sevdiği ve hasta olduğu için üzüldüğü Remus'ın yanına gittiklerini duysa Severus'un koparacağı kıyameti düşünerek titredi. Resmen tüyleri diken diken olmuştu.

Bir keresinde, saçma bir şekilde Severus'un ölüp ölüp bittiği oyuncak ayısı Bayan Ayıcık'ı top olarak kullanmışlardı. Bayan Ayıcık'ın kolunda büyük bir yırtık oluşmuştu.

Sonra Severus bahçeden aldığı tırtılları Peter'ın sandviçinin arasına koymuş, James'in saç jölesini bir çeşit tüy dökücü losyon ile değiştirmiş ve Sirius'un en sevdiği deri ceketi Lily ile parçalayarak Bay Ayıcık'a, yani kendisi Bayan Ayıcık'ın sevgilisi olur, küçük boy bir deri ceket yapmışlardı.

O gün bugündür Bay ve Bayan ayıcık Gryffindor binasının kral ve kraliçesi muamelesi görüyordu. Çapulculara olanlara şahit olduklarından, benzer bir gazaba uğramamak için lanet peluş oyuncakların yakınından geçmiyorlardı.

Onun dışında Severus en sevimli çocuktu elbette. Sadece bazen, sevdiği şeyler zarar görünce ölümcül bir seri katile dönüyordu o kadar.

Bir de Sirius'a bir şey olduğunda...

Bunun da bir hikayesi vardı ama çoktan hastane kanadına gelmişlerdi.

Severus koşarak içeri girdi. Az daha Madam Pomfrey'i deviriyordu. Dönüp kadına bakmadan özür dileyerek Remus'ın hep yattığı yatağa ilerledi.

"Moon-ny! (Aylak)" diye şakıyan sesi ortalıkta yankılandı. Yatakta uzanan Remus onun sesine gözlerini açıp gülümsedi ve iki aydır yaptığı gibi kollarını açarak onu bekledi. Severus, Sirius'un hoşlanmadığı kadar çok seviyordu Remus'ı. James'le de mükemmel anlaşıyordu. İkisi de onun abisi gibiydi. Zaten Peter'ı hiç saymıyordu, o da ikiz kardeşiydi.
Bazen onlarla iyi anlaştığında kıskanıp Severus'u omzuna atarak çığlık ve kahkahalar eşliğinde oradan kaçırırdı.

Yine de o da az değerli değildi. Gelecekti tescilli kocası olarak Severus'un en çok sevdiği kişiydi. Şaka bir yana bazen gerçekten Severus'un hatırladığı ilk arkadaşı olmak yerine babasıymış gibi

hissediyordu. Baba olmaktan da pek anlamazdı ama...Bazen Sirius böyle küçük ve saf bir şeyin onu bu kadar çok sevmesine inanamıyordu.

"Sonra- sonra dedi ki tamam gidin." diye anlattı dersten nasıl kaçıp diğerlerini de kaçırdığını.

Sadece James ve Sirius'tu çünkü Peter burada, Remus'ın başında beklemişti. Gerçi şu an uyuyordu ama...

"Yani dersten kaçtınız, öyle mi?" dedi Remus kaşlarını kaldırarak.

"Hayır!" diye bağırdı Severus coşkuyla. "Sen buradaydın. Seni görmek için dersten ayrıldık. Kaçmadık."

"Kulağa hala kaçmak gibi geliyor," diyen Remus bir anda onu gıdıklamaya başladığında Severus kendini kurtarmaya çalışırken kahkahalar attı.

"Ne oluyor ya?" dedi Peter esneyerek.

"Pete! Hamburger yiyelim!" dedi dün gece dolunay için onu uyutmaya çalışırken söyledikleri yalanı bağırarak.

"Hiç de bir şeyi unutmuyorsun bakıyorum da," dedi Peter saçını kaşıyarak. "Akşam yemeğinde mutfağa kaçabiliriz."

Severus mutlu mutlu ellerini çırptı. Sirius ona sevgiyle gülümsedi. Aklına Dominic gelirken keyifle iç çekti. Bir süredir planları gayet de iyi gidiyordu. İnsanlar konuşuyordu. Dominic'in ne yaptığını yakında herkes, tam anlamıyla bilecekti. Sirius, Severus'un kimliğini açığa çıkarmayı düşünmüyordu. Ama birine, masum birine ne yaptığını herkes bilecek ve o da cezasını çekecekti.

///////----///////

"Bak şimdi, önce süpürgeye at muamelesi yapmayı bırakman lazım. Onun kendi beyni yok, onu sadece sen hareket ettirebilirsin..." gibi bir açıklama yaptı James. Son bir haftadır olduğu gibi Severus'a süpürgeye binmeyi öğretiyordu.

Ama Severus her zaman ilk kısmı yapamıyordu. Yaptıktan sonra da havada dengede durabiliyor ama süpürge hareket edince korkup düşüyordu.

James de inadına pes etmiyor, şekerle çikolatayla kandırıp ders vermeye devam ediyordu. Sadist midir, mazoşist midir anlayabilmiş değildi.

Severus kurtarılmak ister gibi Sirius'a bakınca Sirius üç parmağını havaya kaldırdı. Sonra hala bir şeyler anlatan James'e bakıp bir parmağını indirdi. Hareket ederken arkasını dönmesini bekleyip bir parmak daha indirdi.

Ve sonra... 3!

Aynı anda kapıya koşmaya başladılar. Sirius sırıtarak kapıyı açmayı denedi ama yapamadı. Biraz zorlayıp kaşlarını çattı. Kapı neden açılmıyordu?!

"O numarayı bir kez yerim." dedi James sırıtarak. Sonra Severus'a gel işareti yaptı ve ağlar gibi bir ses çıkarmasına güldü.

Üzgünüm Sev... Öğretmen moduna geçtiğinde onu durdurmanın yolunu öğrenemedik ve henüz kapatma tuşu yok ne yazık ki...

///////----///////

Sirius nefes nefese duraksadı. Dudağının kenarındaki ketçap-mayonez karışımını yalayıp büyük boy hamburgerine geri döndü. Lezzizdi. Çapulcular artı küçük boy Severus ile birlikte mutfaklarda oturuyorlardı. Önlerinde kişi başı beş hamburger, yanında kola denen içki ile birkaç şey vardı.

Sirius, Severus'un kolayı keyifle içmesini izledi.

Bir çeşit içki içmek için henüz çok küçüktü ve bu güzel içki de biraz garipti. İçerken midesini yakmış, ama soğukluğu ile içini ferahlatmıştı. Severus içinde asit var demişti. Kulağa ürpertici geliyordu. Severus ise bunu çocukların da içtiğini söyleyip biraz dudak bükmüş, alttan alttan bakmış ve kabul ettirmişti.

Hadi ama size öyle bakacak minik bir yaratığı öylece reddederseniz kalbinizin varlığını sorgulamanız gerekir.

Bu ufaklığın onları parmaklarında oynattığını bilseler de önemsizdi çünkü Severus asla aşırıya kaçan bir çocuk değildi. Genel olarak sessizdi. Çok da söz dinlerdi. Sessiz ol, otur, oyuncakları bırak, derste kimsenin dikkatini dağıtma gibi küçük komutları hemen yerine getirirdi.

Bir yerde yürürken etrafa bakıp seksen tane şey istemişliği yoktu mesela. Severus sadece bakar, istemeye çekinirdi. Ama aksine, çapulcular onun için gördükleri her oyuncağa ellerini atıp almayı alışkanlık haline getirmişlerdi.

Genel olarak... Herkes memnundu ve alışmıştı.

Ama her güzel şeyin de bir sonu olurdu. Daha o ilk an, Severus kolayı bırakıp öksürmeye ve çırpınmaya başladığında, diğerlerinin aksine olan şeyi biliyordu. Elbette panik yaptı ama içgüdüsel olarak biliyordu sanki.

Severus geri geliyordu.

Önce sandalyeden düştü. Ellerini yere bastırıp endişeli sorulara bir sızlanma ile yanıt verdi. Sonra bitkince sırtüstü uzanıp tavana baktı.

Endişeden aklını kaybedecekmiş gibi hisseden Sirius yere oturup küçük çocuğu kollarına çekti ve saçlarını okşayıp gözlerine baktı.

Gözlerine baktığı ilk anda onun büyük hali olduğunu anlamıştı.

Bir çocuğun hüzünlü, masum gözleri değildi. Çok şey yaşamış, çok acı çekmiş bir kişinin gözleriydi bunlar.

Sonra hemen kollarında soluk bir ışıkla kaplandı. Sirius kollarının karıncalandığını, ağırlığın değiştiğini fark etti. Ve ışık gittiğinde daha ilk gün küçük halinin giydiği bembeyaz giysilerin içinde Severus vardı.

Aralık gözleri ile zorlukla etrafa bakındı. Sirius onun saçlarını okşadığında ona döndü yorgunca.

"Hoşgeldin Severus," dedi Sirius fısıldayarak. Gözleri yaşarmıştı bile. Bu gece tek uyuyacaktı. Bundan sonra hayatının herhangi bir yerinde tekrar Sev ona gelmeyecekti ama sorun değildi. Şimdi Severus'un yaralarını sarma zamanıydı.

"Dinlen."

Saçlarını okşadığı ufak tefek Slytherin yumuşak bir iç çekti ve gözlerini kapatırken saçındaki elini çekti. Başta kalbi acı ve hayal kırıklığı ile sıkışsa da Severus korktuğu gibi onu itmedi. Ellerini iç içe geçirdi. Ona tutunur gibi, güç alıp gibi tuttu ve gözlerini kapattı.

Sev gitmişti, asıl hali gelmişti.

Ve şimdi Sirius ne yapacağından emin değildi.

7. Bölüm

Hastane kanadında öyle bir sessizlik vardı ki Pomfrey bile hayatında hiç bu kadar sessiz olduğunu görmemiştir buranın. Profesör Dumbledore, profesör McGonagall ve profesör Slughorn diğer uçta sessize oturuyorlardı.

James, Remus ve Peter ise bir diğer yanda oturuyorlardı. Yüzlerinde üzüntü, endişe ve korku vardı. Sirius onları çok iyi tanıyordu, gözlerindeki endişenin Severus için olduğunu, küçük halini kaybettikleri için üzüldüklerini ve Severus'un uyandığında hepsini kovacağından endişe ettiklerini çok iyi biliyordu.

Sirius ise öylece duruyordu. Zihni düşüncelerle doluydu ama aynı zamanda boştu. Sanki beyni çalışmayı bırakmış, o düşüncelere odaklanıp bir şeyler yapmasına engel olmuştu.

Sev'i kaybetmek bir yana... Ona bebeğinin ölümünü kim, nasıl söyleyecekti? Sirius yapamazdı. Gözlerindeki acıyı görüp hayatına devam edebileceğini sanmıyordu.

Başını eğip ellerini saçlarından geçirdi ve çaresizlikle burnunu çekip alt dudağını ısırdı.

Bu kadar erken olmamalıydı. Sev'i bu kadar erken kaybetmeye hazır değildi.

Ve uyandığında neler olacağını bilememek sinirlerine hiç iyi gelmiyordu. On dakika sonra Madam Pomfrey yanlarına yaklaştı. "Çocuklar, Severus'un ne zaman uyanacağını bilmiyoruz. Yatakhanenize dönüp dinlenin, uyandığında sizi çağırırız."

Sirius tepki bile vermedi. Tabi ki gitmiyordu! Diğerleri ise anında reddettiler. Pes eden şifacı uzaklaşırken Sirius camdan dışarı baktı. Güneş batıyordu. 'Güneşin battığı yerde huzuru bulacaksınız', diyordu Severus'a okuduğu bir çocuk romanının son cümlesinde.

Aklına geldiğinde iç çekti. Güneşin battığı yeri bulsa bile huzuru bulabileceğinden şüpheliydi.

Yarım saat daha geçti. Lily geldi, Severus'un eski haline döndüğünü daha yeni öğrenmişti ve endişeliydi. James'in yanına oturup yüzünde taşıdığı hüzünlü ifade ile yatağın üzerinde ölü gibi uzanan Severus'a baktı. Sonra Sirius oturduğu yere sığamıyor gibi hissettiği için ayağa kalkıp içeride gezinmeye başladı. Profesörler gelip gitti. Bir saat geçti, Lily gitmek zorunda kaldı. Sonra Severus kıpırdadı...

Ayakta duran Sirius anında başını ona çevirirken nefesini tuttu. Hayal mi görmüştü yoksa cidden kıpırdamış mıydı? Siyah kaşları çatıldığında ve küçük kızgın Sev'in büyük bir haline dönüştüğünde alt dudağını ısırarak ona yaklaştı. Uyanıyordu!

Bir anda herkes başına üşüşürken Madam Pomfrey asasıyla en başa geçti ve yumuşak bir şekilde seslendi.
"Bay Snape, sesimi duyuyor musunuz?"

Severus yüzünü buruşturup kolunu kaldırdı ve yüzünü kapattı. Daha çok gözlerini. James anında asasını ışığa doğrulttu ve yakın olan bir tanesini söndürdü. "Işık onu rahatsız ediyor."

Sirius, Severus yavaşça kolunu çekerken korkuyla nefesini tuttu. Ya onu hatırlamıyorsa? Ya onlardan nefret ediyorsa? Ya şimdi onları kovarsa?

Alt dudağını ısırırken Severus gözlerini araladı ve etrafa boş bakışlarla baktı. Sirius kalbinin boğazında attığını hissederken Severus gözlerini boş boş yatağın etrafındaki kişilerde gezdirdi.

Sonra, Sirius'ta durdu. Gözleri ilk kez karşılaştığında Sirius nefesini tuttu.

Orada yaralarını, acılarını gördü ama onun da ötesinde, Severus onu gördüğünde rahatlamış gibiydi.

Sirius'un hatırladığına dair umutları artarken Madam Pomfrey sessizliği bozdu.

"Bay Snape, nasıl hissediyorsunuz?"

Severus derin bir nefes alıp yutkundu. "Başım ağrıyor ve biraz da karnım. Onun dışında iyiyim, Madam."

Madam Pomfrey gülümsedi. "Tanrı'ya şükür, canım. Bizi endişelendirdin. Yine de emin olmak için seni kontrol etmem gerekiyor."

"Tabii," dedi Severus ve hemen sonra çatlayan sesi yüzünden boğazını temizledi.

Sonra Madam Pomfrey asasını doğrultup bir süre onu kontrol etti.

"Evet tatlım, gayet iyisin. Biraz besine ve uyumaya ihtiyacın var o kadar."

"Severus, iyi misin diye sormayacağım oğlum. Sadece daha iyi olduğunda yanıma gelmeni rica ediyorum. Ve sonra... ne için olursa olsun kapım sana her zaman açık olacak." dedi Dumbledore babacan bir ifade ile gülümseyerek.
Severus ona temkinli bir şekilde baksa da nazikçe başını salladı ve doğruldu.

"Tabii profesör Dumbledore."

Al değil, Albus da değil. Profesör Dumbledore... Sirius yaşlı büyücüye dönüp baktığında gözlerindeki incinmeyi gördü ama yapabileceği bir şey ne yazık ki yoktu.

Benzer bir şeyi yaşayacak olduğunu bildiği için gerginlikten ölüyordu zaten.

Profesör Dumbledore çıktıktan sonra Madam Pomfrey de ayrılmak için birkaç eşyasını toparladı.

"Severus, canım, bu gece burada kal. Bir şeye ihtiyacın olursa ofiste olacağım. Bana seslensen yeter."

O da gittiğinde beşi sessizlik içinde durdu. Hepsi bir Severus'a bir de etrafa bakınıyordu. Rahatsız edici bir sessizlikti. Peter yavaşça hareket edip, gürültüyle yandaki yatağa oturduğunda hepsi bir anda ona döndü.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi ellerini kaldırarak. "Sessiz olmaya çalıştım! Ama yoruldum ayakta dura dura!"

Sessizlik...

Sonra çok güzel, ilahi bir kıkırtı. Sirius şaşkınca ona döndü ama Severus, Peter'a bakıp sessizce gülüyordu.

Gülüyordu!

Sonra sırayla hepsi sırıtmaya başladı. Sirius hariç. Severus ona gülümseyene kadar gülebileceğini sanmıyordu. Peter gülmesinden cesaret alarak başını yana eğip Severus'a baktı.

"Severus," dedi yumuşakça seslenerek. "Sen bizi hatırlıyor musun?"

Severus sessiz kaldı. "Ben- tabii ki sizi hatırlıyorum!" dediğinde herkes heyecanla yerinde doğruldu. "7 yıl ne yazık ki aynı okulda okuduk ya..."

"Ne?" dediler koro halinde. James yatağa eğilip yüzünü Severus'a yaklaştırdı.

"Bir de yakından bak. Başka bir şey hatırlamıyor musun?"

Severus elini suratına koyarak onu ittirdi. "Hatırlıyorum."

Remus ona doğru eğildi. "Nasıl hatırlıyorsun yani?"

Severus bir an duraksadı. Sonra ona bakıp, "Gözlerin çok güzel." dedi.

Sirius nefesini tuttu. Bu Sev'in, Remus'a söylediği ilk şeydi! Hatırlıyordu! Merlin'e şükürler olsun!

Remus ona sarıldığında da tereddüt etti ama yine de kollarını ona sardı.

"Çekil, çekil!" dedi James, Remus'ı tişörtünden tutup çekerek.

"Bende sarılmak istiyorum."

"Önce ben!" dedi Peter ileri atılarak. James'le birbirlerini ittirirken Remus geriye çekildi ve ürkek ürkek bakan Severus'u iki salağın karşısında bıraktı. Onlar birbirini yerken Sirius, Remus'a başını salladı.

"Pekala beyler, Severus'u yorduk zaten yeterince. Hadi dışarı!"

"Ne, neden?"

"Biraz daha kalalım!"

"Dışarı!"

Sonunda gittiklerinde Sirius arkalarından ufakça sırıtmış, sonra da Severus'a dönmüştü. Severus kucağında birleştirdiği ellerine bakarken yüzündeki ifade tam anlamıyla karmaşıktı. Sirius tereddütle yatağa, yanına oturdu ve ona baktı. "Severus?"

Severus'un ellerinde gezinen siyah gözleri durdu. Birkaç saniye nefesini bile tutmuş olabilirdi. Sirius derin bir nefes alarak eline uzandı ve yavaşça tuttu. "Ben... Yani-"

Severus başını kaldırıp tebessüm ettiğinde sesi kesildi. Gözleri birbirine kenetlenmişken kalbi hiç olmadığı kadar hızlandı. "Sirius," dedi pürüzlü bir sesle. Alışık olduğu çocuksu sesi değildi ama bu haliyle de mükemmeldi. "Ben... sana teşekkür etmek istiyorum. Yaptığın her şey için. Ben o haldeyken bana zarar vermediğin, verilmesine de engel olduğun için."

Sirius gülümseyerek tuttuğu elini kaldırdı ve dudaklarını üzerine bastırıp bir öpücük kondurdu.

"Aksi mümkün bile değildi. İleriye kaçan, ağır şeyler yapan... Hiç sevmediği kişilere istemeden de olsa benzeyen biri olabilirim ama ben bile dişi düştüğü için bir anda büyümüş gibi hisseden küçük bir çocuğa zarar veremem."

Severus güldü ama derin gözleri yaşlarla dolmuştu. Bu bile mental olarak ne kadar çökmüş olduğunu açıklıyordu. Normalde asla gözlerinin dolduğunu kimsenin görmesine izin vermezdi. Kimsenin onu zayıf görmesini istemezdi. Sirius bunu biliyordu çünkü günlüğü ile beraber biraz da onun kişiliğini, duygularını okumuştu. Sirius onu anlıyordu. Onu tanıyordu... Yine de tamamen değil ama bunun için zamanın gerektiğini de biliyordu. Ne kadar olursa olsun umurunda değildi.

Severus izin verdikçe yanında olacak, onu tanıyacaktı.

"Yorgunsun biliyorum," dedi onun konuşmak istemediğini bilerek. "Uyu, dinlen. Yarın en sevdiğin yiyeceklerle birlikte geri döneceğim.... Belki diğerleri de gelir çünkü gelmeyeceklerini düşünmek saçmalık."

Severus başını salladı ve Sirius'un da yardımıyla ince yorganın içine girdi. Onun üzerini örttükten sonra istemeye istemeye dışarı çıktı.

Bu konuşma istediği gibi sıcak ve uzun değildi ama korktuğu gibi kötü de değildi. Yani... en azından yeni günün iyi bir şeyler getirmesini umabilirdi.

///////-----//////

Sabah erkenden mutfaklara girdiler. Ev cinleri burayı pek kimse bilmediği için onlarla konuşan ve direkt olarak onlardan bir şeyler isteyen Çapulcuları çok severdi. Bu nedenle bir şeyler almaları zor olmadı.

Et olan hiçbir şeyi almadı. Severus sadece beyaz et severdi ve onu da akşam yemeğinde yerdi. Kahvaltıda ise daha hafif ama tok tutacak şeyleri tercih ediyordu. Bu hem küçük hali, hem de şimdiki hali için geçerliydi.

Sirius küçük bir poşeti doldurup en üste de bir şişe taze sıkılmış portakal suyunu koydu. Arkasından heyecanlı heyecanlı gelen arkadaşlarını dinlerken sessizce ilerledi.

"Evet James," diyordu Remus kısık bir sesle. "Bizi hatırlaması iyi bir şey ve sırf o zor durumdayken ona yardım ettik, iyi davrandık diye bize o an iyi davranmış olabilir ama bu bizi çok sevdiği anlamına gelmez. Onunla konuşma demiyorum, onu boğma sadece. Sonuçta silip atamayacağımız yıllar süren bir öfke var ortada ve onu zorlamamalıyız."

James omuzlarını düşürürken ofladı. Peter'ın da modu düşmüştü ama evet, bunlar ne yazık ki gerçeklerdi. Önyargılı davranıp saçma bir rekabet başlatmış, sonra da ileri gitmişlerdi. Sadece onlar da değil, Severus da ileri gitmişti ama bu, dörde bir oldukları gerçeğini değiştirmezdi.

Hastane Kanadının önünde hepsi tereddüt ederek durdular. Sirius, içeri girdiğinde Severus'un ilk uyandığı anki sersemliği atlatmış olmasını ve onları kovmasını istemiyordu. Bundan korkuyordu ama dün gece de ona umut vermişti.

Bu yüzden ilk adımı atarak içeri girdi ve Severus'un yatağının olduğu tarafa baktı. İçeride birkaç kişi daha vardı ve onun perdeleri kapalıydı.

İç çekerek oraya ilerledi ve perdeyi aralamadan önce seslendi.

"Severus müsait misin?"

Uyuyor da olabilirdi! Saat daha sekiz buçuktu! Bu nasıl şimdi aklına gelirdi?

"Müsaitim," dedi Severus kısık bir sesle. İçerisi biraz daha gürültülü olsa onu duyamazdı muhtemelen.

Perdeyi aralayıp sevimli bir şekilde gülümsedi.

"Günaydın!"

"Günaydın Sirius," dedi Severus yüzünde halsiz bir ifadeyle. Uyandığından beri halsiz

görünüyordu. Sirius endişesini yüzüne yansıtmamak için gülümsemeyi seçti. Severus'a çok yaklaşmadan yatağın kenarına oturup poşeti ona uzattı. Diğerleri de yan yataklara çöküp perdeleri kapattılar. Aradaki perdeler açıktı, o da birbirlerini görebilmek içindi.

Sirius poşete tuhaf tuhaf bakan Severus'a sevgiyle gülümsedi. Yok, küçük büyük fark etmiyordu. Her türlü tatlıydı bu çocuk...

"Kahvaltı getirdim sana. Meyve suyu da var."

"Be-ben teşekkür ederim," dedi Severus şaşkınca. Belki de onların bir daha geri dönmeyeceğini düşünüyordu. Tekrar eski haline döndüğünde her şeyin de onunla birlikte eskiye döneceğini... Ama bu imkansızdı. Artık hayatından kolayca silip atamayacağı dört baş belası vardı.

"Sev!" dedi Peter yan yataktan eğilerek. "Biliyor musun senin şu hep istediğin portakallı çikolatadan gelmiş! Birkaç gün sonra Hogsmeade gezisi var. İstersen alabiliriz."

"Yani istesen!" diye araya girdi James. "Bir şeye zorlanmış hissetmeni istemeyiz. İstersen bizimle gelirsin ve biraz gezeriz de. Ya da biz alıp sana getirebiliriz."

Severus başını eğdi. Sirius bir elinin karnında olduğunu fark etti.

"Buna gerek yok, gerçekten." dedi kısık bir sesle. Çok çekingen ve tereddütlüydü.

Sirius tam şimdi ona sarılmak istiyordu ama neler yaşadığı ortadaydı. Gidip de ona sarılamazdı. Rahatsız olabilir, o günü hatırlayabilirdi.

"Hiç önemli değil," dedi Remus gülümseyerek. "Eğer istiyorsan bize katıl. Seçim sana ait."

Sonra farklı farklı konulardan onu sıkmamaya çalışarak konuştular. Sirius da katıldı. Çoğunlukla kendi aralarında konuştular ama Severus'u da sık sık araya katmaya çalıştılar. Burada olma sebepleri Severus'a hesap sormak veya onu boğmak değildi. Yalnız hissetmesine engel olmak, yanında durmaktı.

Severus açıkça yarım saat sonra çok daha iyi görünüyordu.

Sonra poşetten yiyecekleri de çıkarıp birazını kemirdi. Yedi demiyordu çünkü doğru düzgün yememişti.
En son poşeti başucundaki küçük komodinin üzerine, cam sürahinin önüne bıraktı ve tekrar elini karnına koydu.

Gitme vakti geldiğinde Sirius hala halsiz görünen Severus'a üzgünce baktı. Belki biraz daha yemek yese ve iyi bir uyku çekse daha iyi olurdu...
Olur muydu? Neden eli hep karnında duruyordu?
İki buçuk saattir şüphe ettiği gibi, bebeği biliyor muydu?

Sirius ona veda edip kısa bir karşılık alarak arkadaşları ile beraber dışarı çıktı. Sadece birkaç adım atmıştı ki içindeki kötü hisle duraksayıp diğerlerine baktı.

"Ee... Çocuklar? Ben asamı unutmuşum da gidip alayım. Sonra gelirim yanınıza."

"Tamam, acele et!" dedi James arkasını bile dönmeden elini kaldırarak. Sirius ona gözlerini devirdi ve yavaşça geri döndü. Nedensizce az önce ayrıldığı yere dönmesi gerektiğini hissediyordu.

Kapının orada duraksadı ve birkaç saniye bekledi. Onların konuştuğu sırada işleri bitip giden çocukların ardından Hastane Kanadı tekrar boş kalmıştı. Sirius içerideki sessizliğe yaklaşırken

duyduğu hıçkırık sesiyle kaskatı kesildi. Gri gözleri kısılırken içinden hiç de hoş olmayan bir ses bunun Severus'a ait olduğunu söylüyordu.

İçeri girip sessizce seslerin geldiği yere, Severus'un yatağına ilerledi.

Perdeyi açtığında, Severus fark etmedi bile. Ellerini karnına bastırmış, sırtını yatak başlığına yaslamış öyle içten bir şekilde ağlıyordu ki...
Sirius endişeyle yanına oturdu. "Severus, neyin var?"

Bir anda irkildi ve kızarmış güzel gözlerini Sirius'a çevirdi. Öyle bir acı vardı ki orada, Sirius'un nefesi tıkandı, boğazına bir yumru yerleşti. Sessiz kaldı. Ağlamamaya çalışırken alt dudağını sertçe ısırıyordu. Sirius uzanıp onu kendine çekti ve göğsüne yaslayıp saçlarını okşamaya başladı.

Yumuşak saçları parmaklarının arasından kayıp giderken eğilip başının üzerine bir öpücük kondurdu.

"Sorun ne Severus?" dedi onu her şeyden korumak ister gibi kollarıyla iyice sararken.

Bir süre sonra Severus hareketsizce göğsüne yaslandı. Sirius da siyah saçlarını okşamaya devam etti. Artık endişelenmeye başlamıştı ki çatlayan, üzgün sesini duydu.

"Biliyorsun... değil mi?"

"Neyi?"

"N-ne yaptığımı." diye yanıtladı. Sonra başını kaldırıp kıpkırmızı olmuş gözlerle ona baktı.

"Nasıl hayatta kaldığımı."

Biliyordu...

"Severus-"

"Ben kendi bebeği öldürdüm Sirius," dedi perişan olmuş bir halde. Elleri artık içinde bir can taşımayan karnına sertçe bastırıldı. "Ben kendi bebeğimin katiliyim. Benim yüzümden öldü. Ben ya-yaptım."

Omuzları hıçkırıklarla sertçe sarsılırken gözyaşları yanaklarını ıslattı. Sirius ne diyeceğini bilemeyerek uzanıp baş parmaklarıyla yanaklarını kuruladı ama yerine yenileri geldi.

"Be-ben bebeğimi kur-kurban ettim. Katilim ben Sirius." dedi nefes alamıyor gibi yukarı bakarak. Sirius dolu gözlerle ona uzanıp tekrardan kendine çekti ve sımsıkı sarıldı.

"Sen katil değilsin. Bilmiyordun Severus. Bilseydin yapmazdın."

"Ne fark eder! Onu öldürdüm. Kendi bebeğimi öldürdüm! En kötüsü de neydi biliyor musun Sirius? Tanrıça bebeğime, benim yerime ölmek isteyip istemediğini sorarken her şeyi duydum. Nasıl kendini feda ettiğini hissettim. Tanrıça... Onun asla yaşayamayacağı çocukluğu az da olsa yaşamam için beni küçüklüğüme döndürdü. Bu ödül değildi Sirius! Cezaydı... Kendi bebeğimi öldürmemin cezası."

Sirius alt dudağını ısırıp onunla birlikte sessizce ağladı. "Bebeğin seni kurtarmak istedi, tamam mı? Bilmiyordun Severus! Eğer bilseydin, yapmazdın. Ve eminim... eminim ki bebeğin de bunu biliyordu. Kendini suçlayıp mahvederek onun, senin için feda ettiği hayatının değerini paramparça mı edeceksin? Bunu ister miydi?"

Severus sessiz kaldı ama Sirius onun düşündüğünü biliyordu. Omuzları hala içli içli ağladığı için sarsılırken Sirius alnından öptü. O bebeği için ağladı, Sirius ikisi için. Elinde olsa acısını alır, onun yerine de üzülürdü. Keşke yapabilseydi...

Sirius ne olursa olsun ona destek olacaktı. Her zaman yanında olacaktı.
Bunu birlikte atlatacaklardı.

///////----///////

Dominic titreyen dizeleriyle yere çöktü. Yüzünde dehşet ifadesiyle, dolu gözleriyle ağlayan sevgilisine baktı. Onun değerlisi... Her şeyi kaldıramamış, intihar etmişti. Kendini kurban etmişti ama bebek... Onların bebeği... Ölmüştü.

Daha varlığını bilmediği bebeğinin ölüm haberi ile çöken omuzlarıyla hastane kanadının girişinde, yere çöktü ve yüzünü ellerine gömdü.

Eğer o gece o kadar sarhoş olmasaydı hiç yapar mıydı öyle bir şey? Hiç incitir miydi sevdiğini? Nasıl yapardı ki zaten... Nasıl gözlerinde yaşlar olduğunu görüp onu zorlayabilirdi Dominic onu bırakmamak için ailesini reddetmeye hazırdı. Kimse umurunda değildi ama en büyük hatayı kendinde değilken yapmış, onu mahvetmişti.

Sadece içki değildi. Rosier'in verdiği o korkunç haplar yüzünden de olmuştu. O sıra kendi adını bile hatırlamıyordu! Sonra her şey için çok geçti.

Çok utandı, çok üzüldü ama o paramparça bakan gözler onun yüzünden o haldeydi.

Eğer o gece olmasaydı birlikte yaşayabilecekleri her şeyi düşünerek hayatının her anında acı çekecekti.

Belki evlenirlerdi. Birkaç yıl sonra tabii. Önce Severus hep çok istediği iksir ustalığını alırdı. Dominic ailesinden ayrılmak zorunda kalırsa bir iş bulurdu. Bir ev tutarlardı. Küçük, belki tek odalı bir şey. Para kazandıkça Severus'a hakettiği her şeyi verirdi. En iyi evi, yiyeceği, giysiyi, sevgiyi...

Dünyayı gezerlerdi, hiç görmediği yerleri ona gösterir, birlikte yeni yerler keşfederlerdi.

Bebeği pek düşünmemişti ama eğer Severus isterse o da olurdu. Onlardan bir parça...

Yüzlerce hayali, umudu, büyük bir sevgisi vardı ama şimdi hepsi gitmişti.
Sev vardı, Dominic onu mahvetmişti. Zaten yeni yeni toparlanırken ona en büyük ve onarılamaz hasarı vermiş, hayallerinde yaşayan o çocuğun da ölümüne sebep olmuştu.

Dominic sadece Severus'u değil, bebeğini de kaybetmişti.

Öyleyse... Yaşamanın ne anlamı vardı ki? Tam şu an son verse her şeyi yok eden varlığına?

Hayır... İntihar kurtuluş olurdu. Severus'a bunu yapamazdı. Hakettiği cezayı çekecek, Severus'un acısı gibi acı çekecek ve sonra bebeğinin yanına gidecekti. Orada, önce kendini bebeğine affettirecekti. Tabii onun gibi saf bir ruhun yanına gidebilirse.

Sonra da... Severus'u beklerdi.

Onu bir kez daha görmeyi...

Ama önce... veda etmek istiyordu. Her şeye ama en çok da ona...

8. Bölüm

Acı içindeydi. Sanki hiç gitmeyecek, hiç bitmeyecek bir acıydı bu. Öyle derinden nefesini kesiyordu ki onu söküp atmaya olan inancı hiç yoktu.

Acıyı, suçluluğu açıklayamıyordu bile...

Belki bebeğinizi kaybetmiş olabilirsiniz ama siz hiç kendi bebeğinizi öldürdünüz mü?

Onun varlığını, onu kaybederken öğrendiniz mi? Muhtemelen bunu yaşamadan onu asla anlayamazsınız.

Gözlerinde donuk bir bakışla, içinde yaşadığı acıyla camdan dışarı bakıyordu. Birazdan ayrılacaktı ama umursamıyordu. Çıkacak, onlar ne derse yapacak, derslere gidip not tutacak ve yaşıyor numarası yapacaktı...

Bir de Gryffindor'lar vardı...

Severus küçük halinde döndükten sonra olan her şeyi hatırlıyordu. Yaşadığını, hissettiğini hatırlıyordu.

Çocuksu saflıkla yedi yıllık düşmanlarına nasıl güvendiğini ve onlar tarafından korunup sevildiğini hatırlıyordu.

İyi niyetli, şefkatli ve eğlenceli yanlarını görmek güzeldi elbette ama bu geçen 6 yılı silip atmazdı.

Severus o yılların yaralarını hala ruhunda taşıyordu. Sadece... onlara kızamayacak kadar yorgun, geçmişi yüzlerine vuramayacak kadar umursamaz ve içten içe onlara ihtiyaç duyacak kadar da yalnızdı.

Durumu o kadar kötüydü yani.

Başını cama yaslayıp bulutları izlemeye devam etti. Gündüzleri hiç sevmezdi. Ona yalnız, korunmasızmış gibi hissettirirdi. Ama geceler öyle değildi. Karanlık onu saklar, yalnızlığında huzur bulurdu. Bu nedenle de kışları sever ama soğuk olduğu için de hoşlanmazdı.

Bir şeyi sevmek için bir nedeni varsa sevmemek için de iki nedeni vardı.

Belki de bu yüzden yalnızdı...

Karnındaki elini çekip derin bir nefes aldı ve ellerini cebine sokup asasını sıkıca tuttu. Bu hareket her gergin olduğunda yaptığı bir şeydi. Kendine güven verme yöntemi. Asası yanında olduğunda kendini koruyabileceğini hissediyordu.

Adım sesleri duyduğunda başını arkaya çevirip kim olduğuna baktı.

Tanıdık kızıl saçlar ve parlak zümrüt gözler, Lily...

Severus boş gözlerle ona baktı. Önceden onu görünce mutlu olurdu. Tek arkadaşı, değer verdiği tek kişiydi. Ona Bulanık dediği için her gün acı çekmiş, affedilmediği her gün de git gide içine kapanmıştı.
Ama şimdi, belki yaşadığı şeyler, belki de geçen zaman sonrasında Lily onun için sadece anıydı. Yine iyiliği için elinden geleni yapardı ama artık kalbinde ona yer yoktu.

Sadece bir tanıdıktı.

Lily alt dudağını ısırıp yanına yaklaştı. "Merhaba, Severus," dedi tereddütle. "Nasılsın?"

Sanki ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Severus onu anlıyordu. "İyiyim." dedi bir anda soğuk bir sesle. Uyandıktan sonra zaman geçtikçe çok daha zayıf olan duygusal kalkanları yükselmişti. Ama soğukluğunun sebebi hissizliği de olabilirdi.

"Ben... Ben seninle konuşmak için gelmiştim ama şimdi bütün gece aklımda kurduğum konuşma yok olmuş gibi. Ben sadece... özür dilemek istedim. Sana hak ettiğin şansı vermeyip gururumu abarttığım için." dedi üzgün ama umutlu bir sesle.

Ama ne yazık ki onun Severus'a zamanında vermediği ikinci şansı Severus ona vermeyecekti.

"Özrünü kabul ediyorum." dedi normal, mesafeli bir sesle. Sanki yoldan geçerken karşılaştığı birine günaydın der gibiydi. Lily iyi biriydi, mutlu olmayı da hak ediyordu ama Severus için artık hayatından çıkarılması veya duygusal olarak belirli bir mesafede tutulması gereken biriydi.

Lily üzgünce burnunu çekip kızıl bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Gelip birkaç kelime ettikten sonra yıllar önceki hallerine döneceklerine emin gibiydi.

"Peki...

Ben gideyim." dedi dolu gözlerle. Severus sadece başını sallayıp onu onayladı. Omuzları düşük kız çıkıp giderken her şeye rağmen kalbi onun için sızladı.

Madam Pomfrey gelmeden önce yaşamak istediği huzur elbette sağlanmadı. Gürültülü adım sesleri tekrar boş hastane kanadını doldurdu. İçeride bulunan diğer kişi uykudaydı. Dağılmış uzun siyah saçlar ve kısılmış gri gözler.

"Severus," dedi nefes nefese. "Ayh, ölüyorum!"

O kendini yere bırakıp can çekişirken Severus gözlerini devirdi. Eğer gerçekten ölüyor gibi görünürse Madam Pomfrey'e seslenebilirdi...

"Çıkacağını yeni öğrendim. Profesör Dumbledore bizi yanına çağırdı. Seninle konuşmak istiyor da."

Severus başını salladı. Sirius tekrar konuşmaya yelteniyordu ama Madam Pomfrey elinde kalın bir kağıt rulosuyla içeri girdi.

"Severus, tatlım, burada uygulanacak diyet, ilaçlarını ne zaman içeceğin ve yaralar için kullanacağın merhemlerin zamanı yazıyor. Bunlar da ilaçların. Hepsini düzenli kullanmaya dikkat et. Burada da önümüzdeki iki hafta derslere girmemen için yazdığım izin kağıdı var. O sırada kaçırdığın dersleri hızlıca gözden geçirebilir ve bol bol dinlenebilirsin. Bir sorun olursa da hemen yanıma gelmekten hiç çekinme."

Severus onun uzun ve hızlı konuşmasını takip etmeye çalışıp gözlerini kırpıştırdı. "Tamam Madam, teşekkür ederim."

Uzanıp büyük karton çantayı ve kalınlığı ile göz korkutan kağıt rulosunu aldı. "Kendine dikkat et canım."

Severus gülümsemeye çalışarak başını eğip selam verdi ve düzenli adımlarla çıkışa yürüdü. Gözleri tedirgince etrafta gezinirken peşi sıra gelen gürültülü adım seslerini görmezden geldi. Tedirgindi.

Bu okulun koridorlarında neler olacağı, kimin canını yakacağı belli olmazdı ama o kişinin Sirius olmadığını biliyordu. Şimdilik, onun asla kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu.

Ruloyu poşetin içine atıp boşta kalan elini cebine soktu ve asasını sıkıca tuttu. Hızlı adımlarla merdivenleri çıkarken zihni boştu. Ta ki ayağı kayana kadar.

Geriye doğru düşerken gözleri kocaman açıldı. Panikle asasını cebinden çıkarmaya çalışırken bir kol beline dolandı ve düşmek üzere olan ilaç poşetini de tutarak şişelerin ve kemiklerinin kırılmasına engel oldu.

"Sev! İyi misin?" dedi endişeli Sirius. Poşeti tutan kolunu da sırtına doğru sarıp Severus'u kendine çekti. Sesi, Severus'dan daha çok korkmuş gibi geliyordu. Neredeyse gülümseyecekti.

"İyiyim," dedi geri çekilmeye çalışırken. "Sirius... iyiyim, beni bırakabilirsin."

"A- evet tabii!" dedi ve bir anda bırakıp iki basamak aşağı indi. Şapşal...

Severus tekrar dengesini kurarak merdivenleri çıkmaya devam etti.

"Ee... Severus? Bilirsin, şey, eğer istersen-"

"Severus!" dedi Ravenclaw'dan bir grup önlerinde durarak. Severus gergince tek kaşını kaldırdı ve asasını sımsıkı tuttu.

Ama ona seslenen kız saldırmak ya da hakaret etmekle ilgilenmiyordu. Uzanıp kollarını ona sardı.

"Umarım beni unutmamışsındır. İyi olup olmadığını merak ediyorduk. Madam Pomfrey çok kalabalık olduğu için Hastane Kanadının olduğu koridora bile girmemize izin vermedi!"

Severus elbette onu hatırladı. Koyu tenli, ela gözlü, kıvırcık saçlı bir kızdı. Küçüklük halindeyken her gün gizlice ona lolipop verirdi. Sirius genel olarak yediği şeye karışmasa da aşırı şekere izin vermiyordu. Alicia ise her zaman eline bir lolipop tutuştururdu.

"Seni hatırlıyorum."

Alicia kocaman gülümsedi. "Daha sonra lütfen görüşelim." dedi ve uzanıp yanağından öptü. Severus aynı anda eline sıkıştırılan şekeri hissetti ve gözlerinin yaşarmasına engel olmak için yutkundu.

Diğerleri de ona gülümseyerek Alicia'nın peşinden giderken Sirius koluna dokundu. "İyi misin?"

Severus başını sallayıp merdivenleri çıkmaya devam etti, şekeri de daha sonra yemek üzere cebine koydu. Uzun bir koridoru da geçip çirkin heykelin önünde durdular. Gryffindor öne eğilip 'Elmalı Turta' dedi. Tam da bir müdüre yakışacak şifre gerçekten...

Sirius sanki her an düşmesinden korkar gibi sol elini beline koyduğunda gözleri devrildi. Yaşadığı onca şeye rağmen hayır, kesinlikle sakat değildi. Birlikte merdivenleri çıkıp müdürün çalışma odasına girdiklerinde Severus gözlerini etrafta gezdirdi. Burada bol bol oynadığını hatırlıyor, odanın her köşesini avucunun içi biliyordu. Gözleri müdürün boş sandalyesine dönerken kırmızı bir tüy yumağının saldırısına uğradığında gözleri kocaman açıldı ve geriye gidip Sirius'a çarptı. Sirius düşmesin diye arkadan ona resmen sarılırken gülüşünü duydu. Ama onu ittiremeden yüzüne sürtünerek kedi gibi kendini sevdirmeye çalışan Fawkes'a baktı.

Şefkatle onu severken yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı. Fawkes onu büyüdüğü için sevmeseydi ya da tanıyamasaydı üzüleceğini daha yeni fark ediyordu.

Başka bir el arkasından uzanıp Fawkes'ın tüylerini okşayınca varlığını bir anlığına unuttuğu Sirius'a döndü. Yüzünde büyükçe bir gülümsemeyle Anka kuşunu seven Gryffindor bir anda ona dönünce göz göze geldiler.

Gri gözleri ay gibiydi. Dumanlı, parlak, güzel... Hiç bu kadar güzel olduğunu düşünmemişti. Ya da bu kadar güzel bakabileceğini. Sirius'un yüzünde daha küçük ama daha sevgi dolu bir gülümseme oluştuğunda derin bir nefes alarak gözlerini kaçırdı. Onca şeyden sonra... Kimseye kolayca güvenemezdi ama... ama onun varlığı bile güvende hissetmesine sebep oluyordu.

Tanrıça hâlâ ceza olduğunu düşündüğü bir şekilde ona ikinci bir çocukluk vermişti ve Sirius çocukluğunu mutlu, güvenli ve eğlenceli kılmıştı. Diğerlerinin de çok katkısı olmuştu ama Sirius olmasaydı ikinci şansı da tıpkı ilki gibi sefil olurdu...

"Severus," diye fısıldadı kulağına. "Yanındayım. Her zaman. İstemesen bile... her zaman seni korumak ve mutlu etmek için elimden geleni yapacağım."

"Neden?" dedi Severus kırık bir sesle. Neden bunu istiyordu? Neden öylece gitmiyordu?

"Çünkü-"

"Çocuklar! Bir dakika, geliyorum hemen." diye seslendi Dumbledore. Ardından aceleci adım sesleri duyuldu. Severus, Sirius'dan uzaklaşırken Fawkes'ın tüylerini son kez okşadı ve havalanarak gitmesini izledi. Parlak bir mor renkte, uzun ve yine parlak yıldızlarla süslenmiş cübbesiyle okul müdürü merdivenlerden indiğinde gözlerini kısma dürtüsünü bastırdı. Sakalındaki fosforlu yeşil kurdele ve başındaki yine parlak olan sivri uçlu şapkasıyla şey gibi duruyordu...

Ayaklı disko topu?

Müdür bir anda kahkaha attı ve masasına yürüyüp tabloların bakışları altında oturdu.

"Geçin çocuklar, oturun."

Severus elindeki boşluğu fark edip durana kadar yumuşak sandalyelere birkaç adı attı. İlaç poşetini Sirius'un elinde bulduğunda iç çekerek oturdu. Her an kalkacak gibi uçta oturup müdüre bakarken ellerini önünde kenetledi ve sessizlik içinde başını eğdi.

Sadece gözlerine baktığında bile her şeyi bildiğini görebiliyordu. Elleri üzerindeki ince siyah tişörtün ucuyla oynarken müdürün birkaç kağıdı karıştırdığını duydu.

Sonra üzerindeki ince siyah cübbeyi düzeltti. Bu kıyafetlerin de nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"İşte! Severus sana bunu söylemek konusunda tereddüt ettim ama bilmen gerektiğini düşünüyorum."

"Neyden bahsediyorsunuz?"

"Tobias Snape, kasten adam öldürmekten yargılandı ve müebbet hapis cezası aldı."

Severus şokla derin bir nefes alırken yutkunamadı bile. Sirius hemen yanından uzanıp elini tuttu ve sıkıca tuttu. İstemsizce omuzlarının gevşediğini hissetti.

Babasının hapse girmesi asla gerçek olamayacağını düşündüğü bir şeydi. Sanki ölüme kadar o evde kalacak ve Severus'a hayatı zehir edecek gibiydi ama şimdi yaptığı şeyin bedelini ödeyecekti. Annesinin katili cezasını çekecekti.

Gözlerinin yaşarmasını engelleyerek iç çekti ve gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi bunu onun yaptığını bilerek. Müdür gülümsedi.

"Ayrıca o eve dönmek istemediğin sürece sana başka bir ev verilecek. Hogsmeade'de güzel bir ev. Böylece hem büyücü dünyasına yakın olabilirsin hem de güvende."

Severus kaşlarını kaldırdı. "Bunu neden yapıyorsunuz?" Evet, şüpheci ve güvensiz tarafı tekrar kendini göstermişti.

"Kim için olsa yapardım ama sen öğrencimsin. Benim sorumluluğumdasın. Bundan da ötesi Severus... Küçük olarak geçirdiğin o süre zarfında sana çok alıştım. Sana gerçekten değer veriyorum. Bu nedenle senin için yapabileceğim ne varsa yapacağım. Bunca yıl... Bunca yıl görmezden geldiğim için özür dilerim." dedi içten bir şekilde.

Severus onun, Al'ın gerçekten kendisine değer verdiğini öğrenmesiyle yüreği titrese de başını eğip tebessüm etmekten başka cevap vermedi.

Sabahtan beri Lily, Sirius ve Dumbledore ile yüzleşmek -ki Sirius ile tam olarak konuşmuş sayılmazdı- biraz ağır gelmişti. Başında şiddetli bir ağrının başlangıcını hissettiğinde gözlerini yumup nefeslendi. Baş ağrısından nefret ediyordu.

"Profesör, Severus nerede kalacak?" dedi hâlâ elini tutan Gryffindor.

Dumbledore masasındaki kağıtları karıştırdı ve bir parça parşömenle birlikte bir anahtar uzattı.

"Gryffindor ortak salonuna giden yolun ilerisinde, merdiven altında bir kapı var. Direkt olarak bahçeye ve Quidditch sahasına bakan, aydınlık ve de geniş bir oda. Pek kimse de orada bir kapı olduğunu bilmez. Kapının anahtarı burada. Merak etme koruyucu bariyerler sayesinde büyüyle açılamaz, sadece anahtar. Olan şeyler göz önünde bulundurulduğunda Slytherin yatakhanelerine dönmemen daha iyi olur."

Severus başını salladı. İçten içe günlerdir oraya dönmekten korktuğunu şimdi fark ediyordu. Neyse ki dönmek zorunda değildi. Mavi gözlere minnettarlıkla baktı.

"Teşekkür ederim profesör."

Dumbledore gülümsedi. "Hiç önemli değil oğlum."

////////-----////////

"Evet... Odan burası yani." dedi Sirius omzunu kapıya yaslarken. Severus da tıpkı onun gibi şaşkınca odaya baktı. Merdiven altından girilen bir odaya göre epey lükstü. Sirius davet edilmeyi umursamadan içeri daldığında gözlerini devirerek peşinden girdi.

"İnanamıyorum! Kendi mutfağın mı var!?"

Severus kenarda duran tezgaha, önündeki birkaç uzun tabureye ve eşyalara göz gezdirdi. Bir musluk, birkaç deterjan, birkaç dolap, meyvelerle dolu büyük bir kase -kova da olabilirdi- ve pek çok şey vardı. Tam karşıda bir yatak, bir komodin, büyük camlar. Sağda geniş bir kitaplık, çalışma masası ve muhtemelen banyoya açılan bir kapı vardı. Solda, mutfak bölümünün ilerisinde bir kiler vardı.

Muhtemelen bir zamanlar bir hademenin odası falandı.

Sirius gülümseyerek elindeki ilaç poşetini tezgahın hemen önündeki masaya koydu. "Güzel, değil

mi Severus?"

Severus odaya tekrar göz attı. "Evet, öyle." Yavaş adımlarla yatağa yaklaşıp oturdu ve yumuşak olmasıyla sevindi. Sirius yanına gelip önünde durduğunda kaşları havaya kalktı ve sorgulayan bakışlarla ona baktı. Yavaşça yanına oturan uzun boylu Gryffindor iç çekti.

"Severus... Gryffindor yatakhanesi çok yakında. En ufak şeyde hemen gelebilirsin, tamam mı? Ne istersen..."

Severus ona bakıp tek kaşını kaldırdı. "Ne istersem mi?" dedi ağır havayı dağıtmaya çalışarak.

Sirius güldü. "Ne istersen ya da ne olursa... Sen gel yeter."

Severus yorgunca derin bir nefes aldı ve omuzuna başını yasladı. Şokla içine çektiği nefesi duyup bıyık altından sırıttı. Severus kimseye güvenmek istemiyordu, kimseye yakın olmak istemiyordu çünkü insanlar acımasızdı, onu paramparça ederlerdi.

Ama Sirius farklıydı. Onun için yaptığı onca şeyden sonra ona güven duyması kaçınılmazdı. Soğuk da olsa...

Sirius'un kolu anında ona sarıldı. Diğer kolunu da sarıp saçlarına öpücük kondurdu. "Seni kaybedeceğim diye öyle çok korktum ki..."

Severus güldü. "Sen beni sevmezdin normalde?"

"O öncedendi. Aptalın tekiydim. Bu olanlar... gözlerimi açmamı sağladı."

Sirius ciddi bir şekilde konuşmaya devam ederken Severus ona yaslanıp gözlerini kapattı. Yorgun bedeni onun uyanık kalma istediğini görmezden gelirken, konuştuğu için titreşen göğsünün üzerinde, kulağını şiddetle atan kalbini dinleyebileceği şekilde yasladı ve derin bir nefes alıp artık alışık olduğu kokuyla uykuya daldı.

Nasılsa Sirius varken kimse ona zarar veremezdi.

9. Bölüm

Ne olursa olsun Severus Snape bir zamanlar Dominic Cromwell'i sevmişti. Hayatının berbat olduğu dönemlerde yanında olan, iyi hissettiren aşırı nadir kişilerdendi. Yaptığı şeyi asla affetmeyecekti. Yine de bu, zamanın birinde, güldüğü tek kişinin o olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

Dominic güvenini paramparça etmişti. Severus o acıyı, korkuyu ve hayal kırıklığını belki de hayatının geri kalanında asla unutmayacaktı. Ondan nefret etmiyordu. İlk zamanlar ölmesini bile istemişti ama şimdi kalan tek şey hissizlikti. Cezasını çekmesini istiyordu.

Ondan bir bebeği olmuştu. Severus'a bağlı, ona muhtaç küçük bir can... Ve Severus, ne şekilde olursa olsun kendi bebeğini en büyük hayal kırıklığına uğratmıştı. Ölümüne sebep olmuştu. Nasıl tekrar hayata dönmesi için kendi hayatını, yaşama şansını feda ettiğini, bir bebeğin taşıyıcısına olan sevgisini hissetmişti.

Sonra karnındaki hayatın çekilişini, bebeğinin ölümünü hissetti. Öyle bir acıydı ki bu, Severus için o gecenin ya da babasının yaptıklarının hiçbir anlamı, önemi kalmamıştı.

Şimdi hayatına devam ediyordu işte. Bebeğinin feda ettiği o hayatta, onun yerine nefes alıyordu.

Siyah gözleri gecenin karanlığında tavanında gezinirken iç çekerek yan döndü ve gözlerini kapattı. Uykusu bir türlü gelmiyordu. Kapıdan bir tıkırtı duyduğunda tüyleri diken diken oldu. Yerinde doğrulup yavaşça çalan kapıya ilerledi ve asasını önünde tutarken dışarıya seslendi.
"Kimsiniz?"

"Severus benim, Regulus."

Severus derin bir nefes alarak asasını cebine koyup kapının kilidini açtı.
Regulus üzerinde pijamalarla kapıda dikiliyordu. Bir anda ileri atılıp sarıldığında şaşkınca durdu.

"Sev..." diye mırıldandı kedi gibi sokularak. Severus gülümseyerek ona sarıldı. Regulus yokluğunda özleyeceği bir arkadaşıydı. Ölseydi onun için üzülecek nadir insanlardan biri...

"Geç içeri," dedi Severus geri çekilip odasını gösterirken. Regulus içeri girince kapıyı kapatıp kilitledi.

"Bu saatte geldiğim için üzgünüm," dedi Regulus yatağa oturarak. Çekingen görünüyordu.
"Hayranlarından kurtulamadım."

"Ne?" dedi Severus şaşkınca. Kaşları havalanmış bir halde onun yanına oturdu ve başucundaki sade lambayı yaktı. Loş ışık odaya dolarken Regulus'u daha net gördü.

"Bilirsin, sen küçük halindeyken okulun yüzde yetmişi sana tapıyordu. Seni çok merak ettiler ve Remus sayesinde ne olduğunu bildiğim için iyi olduğuna dair küçük bir açıklama yapma gafletinde bulundum. Sonra da peşimi bırakmadılar. Yoksa uyandığın ilk an gelirdim," dedi ve aceleyle ekledi. "Tabii Madam Pomfrey beni içeri alsaydı."

"Sorun değil Regulus."

Sessizlik oluştuğunda başını eğip elleriyle oynayan küçük Black'e baktı. Sirius'a öyle çok benziyordu ki...

Elbette farklılıklar vardı. Onun yüz hatları yumuşaktı. Sirius'un yüz hatları zarif ama daha keskindi.

Sirius'un gözleri açık gri gibiydi. Dumanlı. Regulus'un ise daha koyuydu. İkisi de aynı düzgün buruna sahipti, aynı elmacık kemiklerine.

Ona bakmak, Sirius'un küçük bir kopyasına bakmak gibiydi. Bu benzerlikler safkan ailelerde daha çok olurdu.

Aklına küçük bir çocuk geldi. Sirius'un oğlu. Acaba ona benzer miydi? Onun kopyası mı olurdu yoksa eşine mi benzerdi?

Regulus'un çocuğu ona benzer miydi?

Ya da... Bebeği doğsaydı, Severus'a benzer miydi? Onun gibi gülüp, onun gibi bakar mıydı?

Asla bilemeyecekti...

"Ben biliyorum." dedi Regulus bir anda. "Remus'ı sıkıştırdım. Sana ne olduğunu öğrenmek için çok çaresizdim. Tek bir kelime bile yeterdi ve ben Remus'tan öğrendim. Dominic'in sana ne yaptığını, sana ne olduğunu."

Severus bildiklerini tahmin ediyordu zaten. Regulus da biliyordu, hadi profesörler de biliyor desek başka kim vardı? Herkesin bilmesini istemiyordu.

"Özür dilerim. Ben berbat bir arkadaşım. Fark etmeliydim! Nasıl çöktüğünü gördüm, sana destek olmaya çalıştım ama bunun Dominic ile ilgili olduğunu anlasaydım... Yemin ederim onu mahvederdim. Ve..." Tereddütte gibi Severus'a baktı.

Gri gözleri yaşlarla doldu. "Kaybın için çok üzgünüm Sev."

Bende...

"Olan oldu," dedi Severus iç çekerek. "Yapacak bir şey yok."

"Var," dedi Regulus kararlılıkla. "O hak ettiği cezayı çekecek."

"Nasıl? Şikayet mi edeceğiz onu? Ailesi herkesi ikna edebilir."

Regulus başını iki yana salladı. "Öyle ama... Dominic itiraf ederse yapacak bir şeyleri kalmaz."

Severus kaşlarını kaldırdı. Dominic öyle bir şey yapar mıydı ki sanki? Ne diye kendi hayatını mahvetsin ki.

"Yapmaz."

"Yapacak. Yarın." Severus'un gözlerini kocaman açarak ona baktığını gördüğünde iç çekti. "Bana söyledi. Seni korumamı istedi. Yarın Seherbazları çağıracak."

Severus derin bir nefes aldı. Ne hissedeceğini bilmiyordu. Mutlu mu olmalıydı? Muhtemelen.

Öyleyse neden değildi?

///////----//////

Sarışın genç adam yavaş adımlarla çimenlerin üzerinde yürüdü. Çıplak ayaklarıyla çimenleri son kez hissederken başını kaldırıp güneşi teninde hissetti. Güneşin yumuşak sıcaklığı, havanın esintisi, bir yerlerden gelen çikolatalı kekin kokusu...

Yüzünde gülümseme oluşurken içi huzurla doluydu. Sonra yavaş adımlarla göle ilerledi. Suya baktı uzun uzun. Dalgaların sıçrattığı suyu hissetti. Gözleri gördüğü her şeyi zihnine kazımak ister gibi ağaçlarda, kuşlarda, gökyüzünde gezindi. Sonra yavaşça kıyıya oturup elini cebine attı ve cüzdanını çıkardı. Bölmelerinden birinde ikiye katlanmış bir fotoğraf vardı. Tebessüm ederek gözlerini gezdirdi.

Severus'tu. Siyah saçları ıslak ve dağılmış, dalgaların arasında kahkaha atıyordu. Gülüşünün sesi kulaklarında yankılandı. Sonra kamerayla onu çeken Dominic'e döndü ve öpücük attı. Dominic hareketli resme güldü. Sevgiyle fotoğrafı okşayıp iç çekti. Sonra yavaşça kalktı yerinden fotoğrafı yerine koydu. Ağır adımlarla okula ilerledi. Birkaç kişiye dikkatle baktı. Belki de birkaç yıl sonra hafızası o kadar kötü olacaktı ki, bu yüzleri unutacaktı.

Kim olduğunu unutur muydu? Severus'u, ona yaptığı şeyi, bebeğini unutur muydu?

Acıtsa da unutmak istemiyordu.

Okulun koridorlarında ilerledi. Buraya ilk geldiği günü hatırlıyordu. Daha o gün, evinin burası olduğunu biliyordu. Ve şimdi biliyordu, burada doğmamıştı ama burada ölecekti.

Merdivenleri çıktı. Biraz bekleyip yer değiştirmelerine son kez şahit oldu. Derse geç kaldığı zamanlar ne kızardı merdivenlere. Okul müdürü olup bu merdivenleri kırdırtacağını söylediği bile olmuştu. Gülümseyerek uzayan yoluna rağmen devam etti. Bu kez hiç kızmadı.

Profesör McGonagall'ın şu an boş olan odasına girip odayı süzdü. Ne cezalar yemişti bu odada. Bir keresinde McGonagall kafasına dergi fırlatmıştı. Dominic de çok kızıp McGonagall porno dergisi okuyor diye dedikodu çıkarmıştı. Öfkeli yüzünü hiç unutmazdı.

Güldü. Kadına da ne çok çektirmiş...

Saatine bakıp iç çekti. Haber gitmiş olmalıydı. Yarım saate burada olurlardı. Sessizlik içinde beklerken kapı bir anda açıldığında irkilerek oraya döndü. Tek kaşı kalkmış, nefes nefese olan siyah saçlı güzeline baktı.

Kaşları çatılmıştı. Aylar sonra ilk defa gözleri kesişti. "Ne yapıyorsun!?"

Dominic sakin bir sesle konuştu. Elleri önünde, asası falan olmadan ondan uzak duruyordu. Severus'u rahatsız etmek istemedi.
"Hiçbir şey. Sadece bekliyorum."

"Seherbazlara haber verdin mi? Kafayı mı yedin sen? Orası oyun parkı değil!"

Dominic tebessüm etti. "Bu benim kefaretim Severus. Yapılan her şeyin bir bedeli olur ve ben bu bedeli ödeyeceğim. Artık bir korkak olup sana eziyet edemem."

Severus endişeyle baktı. O güzel kalbi, nasıl hala Dominic gibi iğrenç biri için yumuşayabiliyordu hiç anlamadı ama onun sevdiği Severus buydu. Bu merhameti, bu güzel kalbi...

"Hayatın mahvolur-"

"Karma." dedi bir anda. "Yaptığımın bedeli bu Severus."

"Çoktan haber verdin, değil mi?"

"Evet."

Severus öfkeyle ona yaklaştı. "Kaç aptal! Ruh emiciler orada seninle evcilik oynamayacak! Yurt dışına git! Amerika büyük ama yönetimi katı, yakalanabilirsin, orası olmaz. Bulgaristan daha iyi. Evet, evet. Hemen oraya git!"

Dominic onun tatlı tatlı konuşmasını sevgiyle izledi. Gözlerinin yaşardığını hissetse de burnunu hafifçe çekip ona bakmaya devam etti. Her mimiğini, her ifadesini, sesinin her tonunu zihnine kazıdı.

"Bulgaristan'a gitmek yaptıklarımı silecek mi? Ya da bebeğimizi getirecek mi?"

Severus'un şokla yutkunduğunu gördü. "Biliyorsun..."

"Evet. Ben de bebeğimi kaybettim Severus. Korkunç bir şekilde oldu ama o benim de bebeğimdi. Sen benim her şeyimdin. Her şeyi mahveden ise bendim. Hataların bedeli ödenmeli güzelim."

Severus'un dolu gözlerle derin bir nefes alıp dışarı baktığını gördü. Sonra koridordan sesler geldi. Onu almaya gelmişlerdi.

"Kimliğin halktan gizli tutulacak. Seni rahatsız edecek bir şey olsun istemiyorum."

"Dominic," dedi titreyen bir sesle. "Yapma."

"Senin için, bebeğimiz için yapacağım. Emin ol cezamı çektiğimde çok daha mutlu olacağım. Dilerim ki sen de mutlu olursun." Durup zorlukla yutkundu. "Black'e güven, sana değer veriyor. Hayallerini gerçekleştir. Güçlü ol."

Severus'un yüzünü kurulamasını izledi. "Severus," dedi titreyen bir sesle. "Haketmediğimi biliyorum ama... sana son kez sarılabilir miyim?"

Severus dolu gözlerle baktı. Burnunun ucu kızarmıştı, tıpkı gözleri gibi. Sonra başını salladı. Dominic ona ilerleyip tam önünde durdu. Kalbi şiddetle atarken gülümseyerek ona sarıldı. Kokusunu, onu rahatsız etmeden içine çekti.

Elinde olsa ciğerlerine hapsederdi. Son kez saçlarını okşadı. Kalbi acıyla titredi. Sonra kollarını kaldırdığını hissetti. Severus ona sarıldı.

Sımsıkı sarıldı. Son kez...

Sonra Dominic tebessüm ederek ondan ayrıldı. Profesör Dumbledore'un sesini duyabiliyordu. Kapının hemen diğer yanındaydı.
"Kendine iyi bak Severus. Hoşçakal... güzelim."

Severus cevap veremeden kapı açıldı ve Seherbazlar içeri girdi. Götürülürken son kez ağlayan Severus'a baktı.

Dominic Cromwell, Severus Snape'i sevmişti. Çok sevmişti ama hatası büyüktü, affedilemezdi. Ve biliyordu ki ölürken bile kalbinde olacak kişi bu yaralı, merhametli genç adamdı. O Dominic'in anılarında her zaman kahkahaları, zeki konuşmaları ve güzel gözleri ile canlı kalacaktı.

Kapı ardından kapandı. Bu onu son kez canlı olarak görüşüydü. Çünkü bu bir hoşçakal değildi, vedaydı.

///////----///////

Severus boş gözlerle gazeteye baktı. 17 yaşındaki Hogwarts öğrencisi Dominic Cromwell

tecavüzden yargılanmıştı. Suçunu kabul etmişti. 16 yıllık cezası, ailesinin güçlü avukatları sayesinde 12 yıla indirilmişti. Dumbledore, Severus'a Seherbazların ifadesini almak için geleceğini söylemişti.

Gözlerini Büyük Salonda gezdirdi. Yüzündeki ifadeyi gören herkes onu rahatsız etmemek için uzak duruyordu. Gözleri soluna döndü. Arkadaşları arasındaki yeri boştu. Dalmış bir şekilde oraya bakarken Sirius'un sesini duydu. O fark etmeden yanına gelmişti.

"Konuşalım mı?" dedi Gryffindor. Severus diğer Slytherin'lerin bakışları altında ayağa kalkıp çantasını aldı. Daha izini vardı ama diğerleri ile arayı kapatmak ve biraz da dikkatini dağıtmak için kendini kitaplara vermişti. Çantası da içinde ölü bir at varmış gibi ağırdı.

Yan yana kapıya ilerledikleri sırada Sirius'dan yayılan endişeyi hissedebiliyordu. Açık bir camın önünde durduklarında ikisi de çantalarını yere bıraktı ve dışarıyı izledi. Severus onun ne diyeceğini merak ediyordu. Son birkaç günde pek konuşmamışlardı. Aslında Severus odasından pek çıkmamıştı, muhtemelen o yüzden konuşamamışlardı.

Ellerini kenara yaslayıp öne doğru eğildi ve etrafı görmek için camdan biraz sarktı. Biraz daha eğildiğinde Sirius anında siyah tişörtünün eteğini tuttu. "Düşeceksin şimdi," diye homurdanıyordu bir yandan da.

Severus Fawkes'ın yere yakın uçuşunu, sonra da gökyüzüne yükselişini izleyip gülümsedi.

Sirius çekiştirince geri çekildi.

"Ne konuşacaktık?" dedi Slytherin, tek kaşını kaldırmış ve ona dönmüştü.

"Üzgünsün. Onun gitmesi, seni mutlu etmedi mi?" dedi Sirius gergin bir şekilde.

Severus iç çekerek tekrar dışarıya baktı. "Dominic... Cezasını çekmeliydi. Ancak bu içimi soğuturdu ama fark ettim ki ondan nefret etmiyorum. Dominic kendinde değildi ve o sadece 17 yaşında. Bütün hayatı korkunç bir hata yüzünden mahvoldu. O hata... Pek çok şeye mâl oldu.

Ama sorun şu ki, o iyi biri. Dominic her zaman iyi biriydi. Kötü şeyler yapsa bile gözlerindeki pişmanlığı ve acıyı gördüm. Onu affettim mi? Kesinlikle hayır. Yine de Azkaban'da çürüyecek bir hayat söz konusu. Reşit olalı bir ay olmuş bir çocuk o. Yanlış şeyler yapıp kimseye kalmadan bunun bedelini ödemeyi kabul etmiş bir çocuk." İç çekip gülümsedi. "Azkaban'a gitmesi beni mutlu etmedi çünkü ne olursa olsun onu bir zamanlar sevdim. Üzgün de sayılmam çünkü o gece benim de hayatımdan pek çok şey aldı."

Sirius'un omzuna koyduğu eli hissetti. "Seni anlayamam ama yanındayım. Seni dinlerim, destek olurum, anlayamayacağım şeylerde bile seni anlamak için uğraşırım. Bunu unutma."

Asla unutmazdı. Severus gülümsedi.
"Sanırım ona, bebeğe ve geçmişe veda etmem gerekiyor. Geleceği yaşamak için."

Sirius gri gözlerinde bariz bir hayranlıkla baktı. "Çok güçlüsün Severus. Düşsen bile her zaman ayağa kalkıyorsun. Sanırım bunun için sana her zaman hayranlık duyacağım."

Severus gülümsedi. Belki bir gün Dominic'i affederdi. Hazır olduğunda.

//////----//////

Bir gün geçti, bir hafta iki haftaya dönüştü. Sonra bir ay bitti...

Severus derslere döndü ama geçmişten farklı olarak yalnız değildi. Alicia her zaman eline şeker çikolata tutuştururdu, kütüphaneye her gittiğinde büyük bir grup Ravenclaw tarafından çekilir ve derslerine, ödevlerine onlarla birlikte çalışırdı.

Profesörler onunla ilgilenir, bazı Slytherin'ler çok daha yakın davranırdı. Hufflepuff'lar tam zaten sevgi pıtırcıklarıydı. Gryffindor'ları saymıyordu bile. Küçük halindeyken onlarla kaldığı için çoğu Severus'u seviyordu.

Büyüdüğü için biraz uzak duran ya da ondan hiçbir zaman hoşlanmamış olanlar da vardı ama Severus onları umursamıyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar sevildiğini ve önemsendiğini hissediyordu.

"Sev! Kurtar beni!" diye bağırdı Peter ve bir anda üzerine atladı. Yapabilse üstüne tırmanacaktı. Severus ne olduğunu anlamak için onu tutarken etrafa bakındı. Büyük ve öfkeli bir kedi tıslayıp duruyordu.

"Ciddi misin? Bir kedi mi?"

Peter arkasına geçip kısa kollu gömleğine tutundu. "Öfkeli bir kedi! Kuyruğunu görmedim ve bastım, Quidditch sahasından beri beni kovalıyor!"

Severus iç çekerek eğildi ve öfkeli kediyi kucakladı. Peter anında geriye kaçarken, kurtulmaya çalışan kediyi sevdi. Bir süre sonra mırlayarak Severus'a sokulmuştu.
"Harika, sakinleşti! Şimdi o küçük canavarı bir yere bırakabilir misin?"

Severus kediyi yavaşça ağacın dibine bıraktı ve biraz daha sevdi. Sonra da ellerini birbirine vurarak tozu attı ve çantasını düzeltti. Dersten yeni çıkmışlardı ama hem Alicia hem de Çapulcuların ısrarı ile bahçeye çıkmak zorunda kalmıştı.

Peter bir anda kolundan tuttu ve çekiştirdi. "Hadi, biz gidemeden tüm börekleri bitirecekler!"

Evet, nerede kalmıştı...

Bir de Çapulcular vardı. Ona biraz yalnız kalması için zaman verseler de sonradan tam bir sülük gibi yapışıp kendilerini affettirmeye çalışmışlardı.
Aslında hala uğraşıyorlardı. Severus affedeli çok olmuştu ama bu onları süründürmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Peter'ın sürüklemesine rağmen yavaş adımlarla Quidditch sahasının yanına ilerlediler. Büyük bir çınar ağacının altında toplanan, büyük bir grup vardı. Alicia elinde mikrofon gibi tuttuğu asasıyla şarkı söylüyordu. Biraz daha yaklaştıklarında Severus, zaten onları bekliyormuş gibi görünen Sirius'la göz göze geldi. Gryffindor sırıttı ve göz kırptı. Severus gözlerini devirdi ama sonra küçük bir gülümseme dudaklarına yayıldı.

Bir kez olsun her şey iyiydi...

10. Bölüm

Zaman acımasızdı... Öyle ki Severus daha ne olduğunu bile anlamadan, karmaşa içinde geçip gitmiş, yazı beraberinde getirmişti.

Mezun olanlar bunu büyük bir partiyle kutlarken Severus onlardan uzaklaştı. Artık reşitti ve okula gitme zorunluluğu da yoktu. Boşluğa düşmüş gibi hissetti. Şimdi ne yapacaktı? Evi yoktu, ailesi yoktu, işi yoktu... Onun hiçbir şeyi yoktu.

Gölün kenarına oturup elindeki beyaz güle baktı. Arkadaşları var mıydı? İçerideki o kişiler gerçekten arkadaşları mıydı? Belki.

Yine de onca şey yaşadığı bu okuldan kurtulurken bunu onlarla kutlamak yerine bebeğiyle kutlamaya karar vermişti. Daha önce huzura kavuşmak, ölmek için atladığı o yerde, şimdi bir veda için oturuyordu.

Bebeğine veda ediyordu. Hogwarts'tan ayrıldığında, bu göle gelmesi çok zor olacaktı ve Severus bebeğini, onu kaybettiği yerde ziyaret edemeyecekti.

"Gittiğim için üzülme, bebeğim." diye fısıldadı sessizce. "Seni de kalbimde götürüyorum. Her zaman orada olacaksın."

Beyaz gül parmaklarının arasından kayıp durgun göle düşerken siyah gözleri onu takip etti.

Adım sesleri duyana kadar öyle kaldı. Sakar adımlar, gürültülü bir yürüyüş... Elbette Sirius.

Başını kaldırıp ona baktı. Elleri cebinde sakar bir şekilde yürüyordu. Yüzü bir gülümsemenin izini taşıyordu. Gömleği dağılmıştı. Severus kaşlarını kaldırdı. Düğmeleri dökülmüştü.

"Severus!" diye bağırdı Sirius. Kıkırdayarak ona yanaştı. Düşe kalka yanına oturduğunda Severus tek kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Seni özledim!" dedi kollarını ahtapot gibi ona dolayarak. Severus birkaç saniye kurtulmaya çalıştı ama faydasızdı. Köpek gücü vardı bu çocukta!

"Severus sarıl bana!" diye sızlandı.

"Ne?"

Sirius kedi gibi sokuldu ona ve sıkınca sarılmaya devam etti. Yüzünü Severus'un boynuna gömüp güldü.

"Çok güzel kokuyorsun."

Severus'un gözleri kocaman açıldı. Boynundaki sıcak nefesi ve Sirius'un saçlarının yumuşaklığını hissederken sözlerinin gerçekliği iki kat arttı.

Güzel mi kokuyordu?

Ellerini Sirius'un omzuna koydu çekingence. "Sirius, iyi misin?"

"Seninle uyumak istiyorum Sev."

Sonra işler çok hızlı gelişti. Severus kendini bir anda yepyeni bir evde buldu. Her gün gelip saatlerce gitmeyen kalabalık arkadaş grubu kendi karanlık düşüncelerinde tamamen yalnız kalmasına engel oluyor, suçluluğunu bastırıyordu. Severus bunun için onlara minnettardı.

Her biri kendi tarzında Severus'a destek oluyor, arkadaşlık ediyordu. Severus, onları düşünürken dudaklarında oluşan tebessümle ayağa kalktı ve arkasındaki eve baktı. Bir kulübe gibiydi. Muhtemelen büyük bir evde yalnız kalmaması ve pahalı bir yerde parasını ödeyemeden yaşayıp kötü hissetmemesi için seçilmişti.

İki katlıydı. İksirlerini yapabilmesi için mükemmel bir bodruma sahipti. Hoş bir yatak odası, her geçen gün daha çok eşya ile dolan oturma odası ve bir tane de küçük misafir odası vardı. Severus misafir odasına üst üste bir sürü döşek atmıştı. Kalmaya karar verdiklerinde misafir odasındaki yatağın yanına iki tane yatak yapabiliyorlardı.

Sirius her zaman üst katta, yanında yatıyordu. Neymiş, onun yatağı daha yumuşakmış, başka yerde yatamazmış...

Gözlerini yeni evinde gezdirdi. İki katlı, mütevazı bir yerdi. Büyük bir bahçesi vardı, etrafı da ormandı. Yürüme mesafesinde ise Hogsmeade vardı. Neyse ki mahremiyet ve koruma sağlayan büyüleri vardı da, onlardan herhangi biri bile evine yaklaşamıyordu.

Batan güneşin yumuşak ışığı yüzüne vururken hafif bir rüzgar tenini okşadı. Yaz daha da boğucu bir hale gelmeden önce, oldukça hoş bir sıcaktı. Ağır adımlarla, elindeki sepeti daha sıkı tuttu ve kulübeye ilerledi. Kaybolmuş bakışları etrafta geziniyordu.

Gerçi o öyleydi. Kaybolmuş.

Gelecek için ne yapması gerekiyordu? Para kazanması lazımdı ama ne bir şey için hevesi vardı, ne de imkanı.

Şimdilik, bahçesinde yetiştirdiği meyve ve sebzelerle geçinip yaptığı iksirleri satacaktı. Evet bu iyi bir fikirdi. Bir iksir ustası, iksirlerini iyi bulur da yanında çalışmasını isterse bu onun için harika olurdu. Derin bir nefes aldı. Ciğerleri ani ve yoğun nefesle acırken eve girdi. Kapıyı kapatıp mutfağa ilerledi. Küçük ama ona ve elbette kuyruklarına yetecek kadar büyük bir mutfaktı. Masası başta küçüktü ama hepsi oturup yemek yiyemediği için James ve Remus gidip daha büyük bir tane almışlardı. Küçük masa da bodrumdaki iksir şişeleri için taşınmıştı.

Siyah gözleri fırına dönerken burnuna gelen tavuk kokusuyla iç çekti. Akşam yemeğini bir an önce hazırlayıp sonra da duş alması gerekiyordu. Seherbaz Akademisine gitmek için birkaç gündür evrak işleri ile uğraşan James ve Sirius'un, okulda olan Alicia'nın, hepsini şaşırtıp bir aşçının yanında çalışmaya başlayan ve bu yönde eğitim alan Peter'ın ve elbette Remus'ın, ki kendisi bir kütüphanede çalışıyordu, eve doluşmaları an meselesi gibi bir şeydi.
Nedense kendi evlerinden çok burada vakit geçiriyorlardı.

Eline kalın fırın eldivenini geçirip eğildi ve fırındaki sıcak tepsiyi çıkardı. Tezgaha bıraktığı tepsiden uzaklaşıp geçen gün Sirius'un bağıra bağıra söylediği şarkıyı mırıldanmaya başladı.

"Love of my life you've hurt me.
Hayatımın aşkı beni çok incittin.
You've broken my heart and now you leave me.
Kalbimi kırdın ve şimdi terkedip gidiyorsun.
Love of my life can't you see?
Hayatımın aşkı göremiyor musun?
Bring it back bring it back.

Geri ver onu bana, geri ver."

"Don't take it away from me.
Koparıp alma benden.
Because you don't know,
Çünkü bilemezsin,
What it means to me.
Benim için ne denli önemli olduğunu."

diyerek ona katıldı tanıdık, hoş bir ses.

Sirius'un sesini duyduğunda irkilerek ona döndü. Sırıtarak her zaman açık olan mutfak kapısına yaslanmıştı. Sonra sustu ve Severus'a doğru yürüdü. Yanında arkasında durup öne eğildi ve derin bir nefes aldı.

"Mis gibi kokuyor." dedi keyifli bir sesle. Severus ani yakınlıktan çekinse de Sirius'un varlığı onun için başlı başına bir güven bölgesi olduğundan umursamadı.

"Erken mi geldin?"

"Evet, biraz vakit geçirelim diye erken ayrıldım." dedi ve Severus'a sarıldı. "Seni özledim."

Severus yanaklarının yandığını hissetse bile yakınlığın verdiği rahatlığa çekildi ve Sirius'un göğsüne yaslandı. "Seni özlememe izin vermiyorsun," dedi gülerek. Sirius'un sürekli burada olmasını kastediyordu.

Sirius saçlarını geriye atıp şakağından öptü. "Asla izin vermeyeceğim."

Severus da öyle olmasını umuyordu...

///////-----///////

Günler öyle devam etti. Her geçen gün sattığı iksirlerin sayısı artarken bazen Lily, bazen Remus ve bazen de Alicia ona yardım ederdi. Yazın sonunda, sonbahar tüm büyüleyici renkleri ile gelmişken hep birlikte arka bahçede oturuyorlardı. Severus, Alicia'nın yanındaydı. Alicia heyecanla yeni tasarımından bahsediyordu. Kendisi bir Muggle üniversitesinde moda ile ilgili bir bölüm okuyordu. Aynı zamanda da Moda uzmanı bir cadı olan Clarissa Blair'in yanında çalışıp çıraklık eğitimi alıyordu.

Alicia'nın çok büyük ve güzel hayalleri vardı. Muggle modasının en ince ayrıntılarıyla, bütün güzelliklerini büyülü dünyanın modası ile karıştırarak yepyeni tarzlarda kıyafetler tasarlamak ve iki ayrı dünyaya da satmak istiyordu.

Çok güzel bir fikirdi ve Severus biliyordu ki Alicia bunu yapabilecek kapasiteye sahip bir Ravenclaw'dı.

Tek sorun yaptığı her tasarımı en ince ayrıntısına kadar anlatmaya bayılmasıydı... Severus onu dinlemeyi severdi ama 2 saatten sonra sıkılıyordu!

İç çekerek kırmızı kemerin neden orada olduğunu ve neleri ön plana çıkardığını dinlemeye devam etti. Bir eli yanağında, içi geçmek üzereyken James tam ortaya pat diye bir dosya yığını bırakıp herkesin irkilmesine sebep oldu.

Yüzünde dehşet içinde bir ifade vardı. Hayalet ya da önünde parçalanan birini görmüş gibiydi.

"James, ne oldu?" dedi Lily, Alicia'nın diğer yanından.

"Bu benim proje ödevim." dedi ağlamaklı bir sesle. "Yılda dört proje veriliyormuş, bu da ilki."

Sirius kahkaha attıp kolunu Severus'un omzuna sardığında Severus ona acıyarak ve bekleyerek baktı. Anlamasını bekliyordu.

Sirius'un yüzündeki gülen ifade yavaşça düştü. Resmen bir imparatorluğun yıkılışı gibiydi. Sadece biraz daha komik.

"Bu..." dedi korkuyla. "Bütün öğrenciler için mi?"

"Evet," diye cevapladı keyifli bir sırıtışa sahip olan James. "Boşuna güldün yani Patiayak, bu acıyı birlikte çekeceğiz. 3 gün içinde kendi dosyalarını alman gerekiyor, sakın unutma."

Sirius şokla derin bir nefes aldı. "Siktir et," dedi bir anda. "Sev'in işler iyi, o çalışıp bakar bana."

"Yoo," dedi Severus kıkırdamamak için kendini zor tutarken. Diğerleri kıkırdaşmaya başlamıştı bile.

"Niye ya? Cidden sorun çıkarmam, yatarım kenarda köşede, sesimi bile duymazsın."

Severus gözlerini devirdi. "Bu devirde kim kime bedava bakıyor? Git zengin birini bul, evlen. Tabii o kadar zengin biri seni yakışıklı bulursa..."

Sirius dehşetle elini göğsüne bastırdı. "Ben yakışıklı değil miyim?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Sessizliğiniz çok kırıcı!" dedi Sirius trip atmaya karar verip eve giderken. Severus onun aslında gizlice mutfaktaki pudingleri yiyeceğini biliyordu. Daha yaparken köpek gibi koklana koklana içeri girmiş, sonra heyecanla başında beklemiş ve tencerede kalan bütün pudingi de yemişti.

Belli ki akşam yemeğinden sonra yedikleri birer kase onu kesmemişti.

Severus onun tam bir puding aşığı olduğunu biliyordu.

Gözleri üzerinde hissettiğinde kaşlarını kaldırdı. "Ne var?"

"Sev," dedi karşıdaki Peter. "Gidip gönlünü almayacak mısın?"

"Ben niye alıyorum?" dedi şaşkınca gözlerini kırpıştırarak. Hepsi bir anda konuşmaya başladı.

"Çünkü seni daha çok sevi-"

"Yani pudinglerini seviyor!"

"Git ve ona puding ver!"

"Evet, kalk hadi!"

Alicia alttan tekme attığında şaşkın şaşkın kalktı. "Peki tamam," diye mırıldandı sesten ürkerek. Yüksek sesten hoşlanmıyordu.

Eve yürüdü ve bahçeyi gören bir pencereye sahip olan mutfağa girdi. Sirius dudaklarının etrafı çikolata olmuş bir şekilde şaşkınca ona baktı ve dibini sıyırdığı devasa kaseyi masanın altına

saklamaya çalıştı.

"Ciddi misin Sirius? Hepsini yedin mi onun?"

"Tadı güzel," dedi suçlu suçlu sırıtan Sirius. Siyah gözlü olan iç çekerek yanına oturdu.

"Suratın çikolata olmuş." dedi düz bir sesle.

Sirius hin hin sırıttı. "Senin de."

"Ne-"

Bir anda yanağına yapışıp kocaman bir öpücük verdiğinde Severus yüzünü buruşturarak aceleyle uzaklaşmaya çalıştı.

"SİRİUS!"

//////-----//////

Kışın ortasına geldiklerinde, hayatında ilk defa güzel geçen Noel'in ardından camından bir ses geldi.

Yeni yılın ilk haftasıydı.

Bay Snape'e,

Ben Alix Roussel, Fransa'da çalışan bir iksir ustasıyım. Başarılarınızı duydum. Ayrıca eğitim ile ustalığınızı alamadığınızı da. Sizinle bunun için konuşmak istiyorum. Eğer uygun olursanız iki gün sonra benimle buluşun.

Sihir Bakanlığı, uluslararası görüşmeler bölümü, saat 14.30.

Alix Roussel

Severus şaşkınlık ve heyecanla bütün uykusunun kaçtığını hissetti. Küçük, boş kulübesi bir anda onun sevincine şahit oldu. Bu bir iş ve eğitim görüşmesi olabilirdi!
Aklına anında arkadaşlarına bunu söyleme isteği geldi ancak eğer olmazsa onları da boş bir şey için rahatsız etmek istemedi.

Bu yüzden, haberi kendine sakladı. İki gün sonra neler olduğunu öğrenip, o zaman söylerdi...

İki gün sonra, Alix Roussel isimli, zaten adından ne kadar büyük bir iksirci olduğunu tanıyıp anladığı, tuhaf kadınla tanıştı. Başta biraz fazla burnu havadaydı ama bir şekilde sohbetin sonunda gülüp eğlendiği birine dönüştü.

İnanılmaz bir bilgi birikimi vardı. Zengin ve yetenekliydi. Ayrıca gördüğü potansiyelleri de toplamaya bayılırdı. Severus dışında üç kişinin de olacağı bir gruba eğitim vereceğini söyledi. Hepsi de işin sonunda ustalığını alabilecekti. Severus, en gençleriydi. Yine de sorun olacağını düşünmüyordu.

Severus hayatının fırsatı olduğunu bilerek Fransa'daki eğitimi kabul etti. Ne kadar süreceği belli değildi ama yine de işi bittiğinde, bu kadar tanınan bir iksir ustasının çırağı olarak çok iyi bir yerde olacaktı. Ülkeye geri dönüp bir dükkan açar, iksirlerini satardı. Hatta belki çok istediği gibi St. Mungo'ya bile iksirleri satabilirdi.

Hayatı kurtulacak, annesinin gurur duyacağı bir oğul olacaktı.

Zayıf olmayacaktı. Geçinmek için profesör Dumbledore'a veya arkadaşlarına yük olmak zorunda kalmayacaktı. Her şey harika olacaktı.

....

"Gidiyor musun?" dedi Sirius kaşlarını kaldırarak. Öyle... kötü görünüyordu ki Severus'un kalbi kırıldı. Kaşlarını kaldırarak derin bir nefes aldı. "Ben... evet. Bu bir çıraklık ve eğitim fırsatı Sirius. Hemde Alix Roussel ile!"

Sirius başını salladı. "Anlıyorum," dedi kısık bir sesle ama gri gözleri acıyla kaplanmıştı.

"O zaman neden öyle bakıyorsun? Sirius, geri geleceğim. Olabildiğince kısa sürede, söz veriyorum." dedi üzülmesine engel olmak için. Diğerlerine haberi çoktan vermiş, yarın ayrılacağı için de kısaca vedalaşmıştı. Bilerek son güne bırakmamıştı veda işini.

Gidememekten korkmuştu.

"Sorun değil, Sev." dedi Sirius gülümseyerek. Uzanıp alnından öptü. "Sorun değil. İyi olacaksan kısa bir ayrılık sorun olmayacak."

Yine de süresini sormadı. Severus bunu, o kadar da umursamamasından kaynaklandığını düşündü. Duymaktan korktuğu için olabileceği aklına gelmedi.

Severus uzanıp ona sımsıkı sarıldı. Şöyle ki, çocuk halindeyken de, sonrasında da Sirius hep onun için orada olmuştu. Her zaman yanındaydı. Güven veren, ev gibi hissettiren bir tarafı vardı.

Severus onu bırakıp dünya ile başbaşa kalmaktan, yalnız yüzleşmekten korkuyordu. James'in, Remus'ın, Peter'ın ve Alicia'nın, hatta son zamanlarda aralarının iyi olduğu Lily'nin ihtiyaç duyduğunda ya da sadece yalnız hissettiğinde yanında olmayacağını biliyordu.

Sirius ve diğerlerinin olmadığı, o kadar uzak bir yerde, koskoca bir ülkede yalnız kalmaktan çok korkuyordu.

Ama bu, bebeğinin ona bağışladığı hayattı ve bunu bir yük olarak, bir sığıntı olarak çürütmeyi istemiyordu. Yapamazdı.

"Orada kendine çok dikkat edeceğine, en ufak şeyde bana ulaşacağına söz ver." dedi Sirius çaresiz bir sesle. "Söz ver Severus çünkü lanet olsun ki zaten Akademiye devam ederken seninle gelemiyorum ve ben seni burada, bu evde gece için yalnız bırakırken bile rahatsız olurken başka bir ülkede-" susup iç çekti. Hıçkırık gibiydi.
Severus dolu gözlerle kokusunu içine çekti.

"Söz veriyorum Sirius. Sana bol bol mektup yazacağım."

"Bende bulduğum her fırsatta yanına geleceğim."

Severus gülümsedi. Şimdiye kadar her zaman Sirius'un yanında ve bu kadar yakın oluşunun sebebinin ona acıması olduğunu düşünmüştü ama şimdi, belki de... Sirius onu seviyor olabilirdi. Gerçekten de düşündüğünden daha fazla değer veriyor olabilirdi.

"Seni çok özleyeceğim," dedi ister istemez kırık çıkan bir sesle. Burnunu çekip gözyaşlarını bastırdı. Sirius'u ne kadar parçalandığını bilmiyordu.

"Benim yerime sana bakacak iki kişi biliyorum." dedi Sirius uzaklaşarak. Koltuğun diğer yanında duran büyük paketi Severus'a uzattı. "Onları Dumbledore yolladı."

"Ne bu?" dedi Severus şaşkınca paketi açarak. İçinde yastık gibi yumuşak bir şey vardı.

Gördüğü iki ayıcıkla boğazı düğümlendi. "Bay ve Bayan Ayıcık." diye fısıldadı duygulu bir şekilde. Dolu gözlerle Sirius'a baktı. "Kaybolduklarını sanıyordum!"

"Öyleydi. Fawkes bulup müdüre vermiş."

Severus şefkatle en sevdiği, ilk oyuncaklarından olan ayıları okşadı.

Sonra sevinçle Sirius'a atıldı ve sarıldı. "Teşekkür ederim!"

"Önemli değil," diye mırıldandı Sirius durgunca. Severus belki de tahmin ettiğinden daha çok üzmüştü onu gidişiyle.

///////----///////

1 ay sonra

Sirius elindeki mektubu heyecanla açıp kendini sandalyeye bıraktı. Akademideki yemekhanede duruyorlardı. James ve o, burada edindikleri birkaç arkadaş ve elbette kısa sürede tanıdıkları diğer okul sakinleri ile akşam yemeği yiyorlardı. Sirius burada olmak yerine Rem ve Pete ile yemeyi tercih ederdi. Ve elbette diğer herkesle yemek yerine Sev ile olmayı isterdi.

Ne yazık ki hayatta istediğiniz şeylerin kendiliğinden olma olasılığı düşüktü.

Sevgili Sirius,

Burası harika. Bildiğimi sandığım pek çok şeyin daha da ince ayrıntısını öğreniyorum. İksirler gerçekten benim tutkum. Diğer takım arkadaşlarım Enoch, Polo ve Vivian bana çok iyi davranıyorlar. Yalnız değilim. Ayrıca her seferinde soruyorsun, merak etme kaldığımız ev inanılmaz korunaklı. Alix'in kendi evi burası. Ve elbette odam için de bir ton korucu bariyere sahibim.

Biliyor musun, Enoch bana fiziksel dövüş için birkaç şey söyledi ve olay bir anda değişti. Artık onun öğrencisiyim, bana dövüşmeyi ve kendimi korumayı öğretecek!
O bu konuda harika, inanılmaz yetenekli ve güçlü biri. Bu sayede kendimi daha iyi hissedeceğim. Sen de benim için endişelenme. Çok iyiyim.

Bu hafta sonu hep birlikte kısa bir tatil için Eiffel'e gidiyoruz. Akşam oranın iki kat daha güzel olduğunu biliyor muydun?
Ayrıca dondurması da harika!

Buraya gelmenizi dört gözle bekliyorum.

Sevgiler, Severus

Sirius gülümsedi ve mektubu iki kez daha okudu. Bundan önceki iki mektubun her kelimesini ezbere biliyordu.

Kalbinizdeki kişi sizden kilometrelerce, şehirlerce uzak olduğunda, onun kelimelerini ezberlemek çok basitti. Bu mektuplar yeterli değildi.
Kokusu yoktu, gülüşü yoktu, konuşurken çatılan kaşları ve sevimli mimikleri yoktu...

Sirius onsuz öyle bir haldeydi ki, açıklaması çok zordu. Sanki ruhu onu terk etmiş, neşesini de beraberinde götürmüş gibi hissediyordu.

Ama en azından Sev iyiydi...

Dur bir saniye... ENOCH DA KİM OLUYOR BE?

//////----///////

1 ay sonra

Sevgili Severus,

Paris ziyaretimiz bozulduğu için çok üzgünüm. Seni görmeyi hepimiz istiyorduk ama durumlar kötü. Sihir Bakanlığı son zamanlarda ülkeler arası geçiş sırasında öldürülen çok sayıda sivil için endişeli. İngiltere'ye giriş de, çıkış da süreli olarak durduruldu.
Bakanlık alarm halinde.

Hepimizin oraya gelemediğimiz için hayal kırıklığı yaşadığını bilmeni istiyorum. Seninle tekrar konuşmayı dört gözle bekliyordum. Seni özledim.

Kendine orada çok dikkat et.

En kısa sürede buluşmak dileğiyle,

Sirius

----

2 ay sonra

Çok Değerli Baş Belam Sirius,

Fransa'da birilerini ayarlayıp beni takip etmelerini ve güvende olduğumdan emin olmayı istediğini biliyorum. Sorun ne Sirius, endişeleniyorum. Bu cevap vermediğin 4. mektup olursa sana yemin ediyorum bir yolunu bulup oraya gelirim. Zaten tatil için dönmenin bir yolunu bulacağım.

Sadece iyiyim desen yeter.

Severus

Sevgili Severus'um,

Durumlar çok karışık. Uygulamalı bir sınav için göreve yollandık. Burası biraz tehlikeli. Ölüm Yiyenler ilk kez bu kadar ısrarcı bir şekilde büyük bir Muggle kasabasına saldırıyor. Şu an sana kasabadaki karakoldan yazıyorum. James yanımda, bunun sana olduğunu ve ona okutmak istemediğimi bilmesine rağmen okumaya çalışıyor.

Biz iyiyiz. Hayır, aslında iyi sayılmayız. İngiltere'de durum kötü. Zar zor dayanıyoruz. Bunun bir sınav olduğunu biliyoruz ama sanırım en yüksek notları alanlar, geri dönmeyi başaranlar olacak. Çünkü ellerinde doğru düzgün Seherbaz kalmadı. Akademi'deki öğrencilerin de desteğine ihtiyaç duyuyorlar.
Buraya gelme Severus. Sana söz veriyorum telafi etmek için orada uzun süre kalacağız. Hepimiz. Ama lütfen, buraya gelme. Tek istediğim güvende olman.

Seni seviyorum,

Sirius

Enoch kıkırdadı.

"Vay Sev! Hemde asker sevgili ha?" dedi keyifle.

Severus nefes nefese yattığı yerden ona baktı. Gözler küfürleri iletebiliyor olsaydı Enoch çok korkunç şeyler duyardı. Kemikleri iç içe geçmiş gibi ağrıyor, nefesi ciğerlerine yetmiyordu. Enoch onu o gün içinde sekizinci kez yere sermişti. Bir de üstüne mektubunu izinsiz okumuştu!

Doğrulup elini uzattı. "Seherbaz o, salak." dedi bir anda.

Mektubu alır almaz arkadan sevgililik ile alay eden Enoch'u duymazdan geldi ve okumaya başladı. Daha en baştaki Severus'um kısmı yanaklarını kıpkırmızı yaparken yüzü bir gülümseme ile aydınlanmıştı.

Ancak sonrası tam bir dehşeti. Ayağa fırlayıp, dengesini kaybederek düşmekten son anda kurtuldu ve korkuyla Enoch'un yeşil gözlerine baktı. "Enoch!" dedi titreyen bir sesle. "İngiltere-"

"Dur, bir otur." dedi sarı saçlı, iri yarı arkadaşı. Severus korkudan hızla atan kalbiyle kenardaki sandalyeye oturdu.

"Ne yazıyor? Sadece üstün körü baktım ben."

Severus tek kelime etmeden mektubu uzattı ve zihninde şiddetle dönüp duran düşüncelerle oturdu. En kısa sürede girişin yasak olduğu bir ülkeye nasıl girebilirdi? Ne yapıp edip o lanet görevden Sirius'u çekip olmalıydı. Ya ölürse? Ya Severus onu da kaybetmek zorunda kalırsa?

Dolu gözlerle Enoch'a baktı. "Ne yapacağım şimdi?"

"Severus onun için endişelendiğini biliyorum ama en iyisi Fransa'da kalman. Oraya gidersen tehlikenin içine girmiş olursun."

"Sirius o tehlikenin içinde ama!" dedi kızgınca. "Orada olmak istiyorum."

"Mantıklı düşün!" dedi sarışın öfkeyle. "Oraya gidersen onu görebilecek misin? Sınav yerine geçen bir görevde ve zaten nerede olursan ol onu göremeyecek, görevi bırakmasını sağlayamayacaksın."

"Anlamıyo-"

"Anlıyorum! Benim kız kardeşim de bir Seherbaz, Severus. Bunu o seçti. Tehlikenin ve diğer her şeyin farkındaydı. Ben her ne kadar onun için endişelensem de onu seçtiği işten alıkoymaya çalışmadım. Sirius'u oradan alamazsın ve eğer oraya gidersen yapacağın şey hem kendini hem de onu tehlikeye atmak olur. Senin için endişelendiğinden dikkatinin dağılmasını ve görev esnasında ölmesini mi istiyorsun?"

Severus çaresizce ellerini yüzüne kapattı ve küçük bir hıçkırığı serbest bıraktı.

--

Sevgili Sirius,

İngiltere'ye gelmeyeceğim. Yine de senin için çok endişeleniyorum. Lütfen kendine çok dikkat et ve bulduğun her fırsatta bana yaz.
Benim için çok değerlisin. Sirius benim için sandığından çok daha değerlisin. Lütfen, beni bu dünyada yeniden yapayalnız bırakma.

Seni seviyorum,

Severus

Sevgili Severus,

Seni endişelendirmek istemedim ama şu an durumlar biraz karışık. Çok kötü hissediyorum. Gözlerimin önünde, haftalarca aynı ortamda yemek yiyip çalıştığım arkadaşım öldürüldü. Sana bunu anlatıp, endişelenmene sebep olmak istemedim ama içimde de tutamadım. Çok üzgün hissediyorum. Sanki her an tekrar buraya gelecekmiş gibi. Birinin ani ölümünü kabul edememek böyle bir şey mi?

Seni üzdüysem özür dilerim. Sadece bunu paylaşmak istedim. İçimde tutmayacağım kadar beni boğdu çünkü.

Lütfen kendine çok dikkat et.

Sirius

Sevgili Sirius,

Sana birini kaybetmek ile ilgili onlarca şey söyleyebilirim ama bunun nafile olduğunu biliyorum.
Ölümler, bir insanın asla alışamayacağı bir şey.
Sadece o acıyla yaşamaya zamanla alışıyorsun.

Arkadaşın için gerçekten üzgünüm. Keşke yapabilecek bir şeyim olsaydı ama ne yazık ki yok.
Sende kendine çok dikkat et. Senin için endişeliyim.

Seni seviyorum,

Severus

//////----//////

1 ay sonra

Sevgili Sev'im,

Seni düşünmediğim bir günüm bile yok. Görev biteli iki hafta oldu ama hâlâ izin alamadım. Ama söz veriyorum çok yakında mektubum değil, ben orada olacağım.

Son mektupta yazdığın o meşhur makaleni okudum. Dürüst olacağım, tek kelimesini anlamadım ama burada epey konuşuluyor ve sen yazdın. Yani eminim ki çok zekice ve iyidir.
Sakın aptal olduğumu düşünme, iksirler hiçbir zaman en iyi dersim olmadı.

Peki, şu Enoch kim oluyor? Her mektupta o var.

Kendine çok dikkat et,

Sirius

Severus, Sirius'a yazdığı mektubun mürekkebi kurur kurumaz katlayıp zarfa koydu ve dikkatle kapatıp mühürledi. Alix, her iksircinin kendine ait bir mührü olması gerektiğini savunarak geçen ay bir mühür yaptırmıştı.

Annesinin soyadından esinlenerek bir taç istemişti. Tacın alt kısmında belli olan ama çok da göze batmayan bir yılan dolaşıyordu. Arka kısmında ateşi andıran çizgiler vardı.

Tacın ortasında ise S.S yazıyordu.

Severus tam anlamıyla bayılmıştı. Her yere mühür yapası vardı. Bir aydır da hiç gitmemişti hevesi. Herkes dalga geçiyordu onunla!

Ayrıca son zamanlardaki durgunluğu herkesçe bilinen bir şeydi. Ev halkı, yani Vivian, Enoch ve Polo, ayrıca Alix ve oğlu Rayden da dahil onu tanıyan bütün korumalar durgun ve üzgün halinin farkındaydı. Ama elinden hiçbir şey gelmiyordu ki... Sirius orada, savaşın içindeyken güven içinde yatıp uyumak bile rahatsız ediyordu onu. Biri için hiç yapacağını düşünmediği kadar çok endişeleniyordu.

Zaten bu hayata zar zor tutunmuştu, onu buraya bağlayan en büyük etken olan Sirius da giderse ne yapar, nasıl devam eder hiç bilmiyordu.

Düşük omuzlarla elindeki zarfı sımsıkı kavradı ve bayık bakan gözlerle merdivenleri indi ve Rayden'ı gördü. Onu fark eder etmez günün tamamında yaptığı gibi ayağa fırladı ve bahçeye doğru koştu. Severus şaşkınca duraksadı. Neyi yanlış yaptığını anlayamıyordu. Rayden'ın kendisinden kaçmasını sağlayacak ne yapmıştı ki?

Bunu düşünerek basamakları bitirdi ve arka bahçeye yöneldi. Küçük baykuşhaneye gidip Fransız posta bölümüne ulaşması için bir baykuşa mektubu verecekti. Oradan da uluslararası bölümden İngiltere'ye gidecekti. Büyülü postanın hızına rağmen bu bile iki haftayı buluyordu.

Güneşin yüzüne vuran yumuşak sıcaklığının tadını çıkararak yürüdü. Ta ki gülüşme seslerini duyana kadar. Gözleri tanıdık gülüşün sahibini aradı. James'in sesine benziyordu.
Hatta bir diğer sesin Peter'a ait olduğuna yemin edebilirdi.
Kalbi tuhaf bir heyecanla hızlanırken mektubu cebine sıkıştırıp koşmaya başladı. Sağa sola bakarak ön bahçeye kadar geldi ama kimseyi göremedi.

Hayal kırıklığıyla omuzları düşmüştü ki evin büyük beyaz kapılarının kapandığını duydu. Sonra aynı gülüş sesleri boğuk bir şekilde kulağına geldi. Tekrar boş bir alan bulmaktan korksa da koşarak eve ilerledi ve kapıyı hızla açıp içeri girdi. Siyah gözleri ses sayesinde kendisine dönen kalabalığı buldu. Tanıdık yüzler, gözlerini doldururken gri bir çift gözde durdu. Kalbi de onun gibi kaskatı kesilmişti sanki.

"Sirius..." diye fısıldadı inanamayarak. Onsuz geçen onca haftadan sonra yeniden aynı havayı solumak, ona sarılabilecek kadar yakın olmak hiç beklemediği bir şeydi.

"Sev'im," dedi Sirius gülümseyerek. Değişmişti. Saçları kısalmış, çenesinde bir yara izi oluşmuştu. Gözleri yorgun bakıyordu ama orada sevgiyi ve özlemi gördü. Ona doğru attığı ilk adımda tökezledi ama durmadı. Kendini toparlayıp titreyen dizlerine rağmen ilerledi ve kollarını sıkıca ona sardı. Tanıdık olan ve çok özlediği güven, Sirius'un kollarıyla birlikte bedenine sarılırken engel olamadığı bir hıçkırık dudaklarını terk etti.

"Şşt, ağlama," diye fısıldadı Sirius onu sakinleştirmeye çalışarak. Sesi sadece daha çok ağlamasına sebep oldu. Ondan ayrıldığından beri bastırdığı tüm duygular gün yüzüne çıktı.

"Ha yani Severus'unki sensin." dedi Vivian.

"Senin için ölüp ölüp bitiyor, haberin olsun." dedi Enoch da gülerek. Severus utançla Sirius'tan ayrıldı ve öfkeli bakışlarla onlara döndü.

"Saçmalamayın!"

"Yalan mı?" dedi normalde en sessizleri olan Polo. "Geçen ondan mektup aldıktan sonra Enoch'un o kadar dil dökmesine rağmen Sirius'a gideceğim diye ortalığı birbirine katmadın mı? Ondan mektup gelecek diye her gün baykuşluğa gitmiyor musun?"

Severus ona öldürücü bir bakış attı. Eğer bakışlar bir bıçak olsaydı, Polo delik deşik olurdu. Sonra sırıtan diğerlerini görmezden gelip kıpkırmızı bir suratla Sirius'a döndü.
Hoşuna gitmiş gibi gülüyordu.
"Yok öyle bir şey."

"Tabii, tabii!" sesleri yükseldiğinde elleriyle yüzünü kapattı. Çok utanıyordu. Hepsini öldürürse belki bu utançtan kurtulabilirdi!

Evet, evet... En iyi çözüm sorunu toplu olarak imha etmekti.

"Utandırmayın benim Sev'imi!" dedi yalandan sinirli bir sesle konuşan Sirius. Aynı zamanda kollarını da omuzlarına doğru sarmış, Severus'u göğsüne çekmişti. Siyah saçlarına bir öpücük kondurdu. "Seni çok özledim." diye fısıldadı.

Birkaç saniye utançla öyle kalan Severus da kollarını ona doladı ve yutkundu. "Bende seni özledim, Sirius." diye karşılık verdi sessizce.

Neden... Neden ona karşı eskiden olduğu gibi hissetmiyordu?
Neden ona sarılmak, kokusunu solumak her zaman olduğundan çok daha fazla nefesini kesiyordu?

Severus sıcaklığa sokulurken düşünmemeye karar verdi. Sirius buradaydı. Severus her zaman düşünebilirdi ama Sirius, ve elbette diğerleri her zaman burada kalmayacaktı. Severus tekrar onlarsız kalmadan önce olabildiğince keyfini çıkarıp özlem gidermeye karar verdi.

Tekrar veda edene kadar mutlu olacaktı.

11. Bölüm

Mutluluk cidden en göreceli kavramlardan biriydi. Kimine göre para, kimine göre aile, kimine göre yalnızlık ve kimine göre de aşktı. Severus için ise tek bir şeyle açıklanamazdı.
Özgürlük mutluluktu.
Arkadaşları mutluluktu.
Uzun zaman sonra onlarla birlikte olmak mutluluktu.
Sirius, mutluluktu...

Gülümseyerek, lüks salonun koltuklarına yayılıp oturanlara bakarken tam bir sevgi topuydu. Sonra James ve Peter birbirlerini ittirmeye başlayıp ortalarındaki çerez kasesini devirdiler ve yere dökülenleri de ayaklarıyla fark etmeden ezdiler.

Tam o an sevgi topundan öfkeli bir canavara dönüşüp yanındaki küçük yastığı aldığı gibi inanılmaz bir güçle kafalarına fırlattı. Hayır kendi evindeyken zaten her boku yiyorlardı da burada da yapamazlardı yani. Ya tam şu an Alix ya da Rayden içeri girip salonlarının halini görse Severus nasıl açıklardı?

"Temizleyin orayı!"

İçini çekerek yana döndüğünde sevgiyle gülümseyen Sirius'la göz göze gelip az önceki muhabbet yüzünden içten içe utansa da aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. Sirius uzanıp kolunu tuttu ve hafifçe çekiştirdi. "Sen gelsene buraya, niye gittin en uca oturdun?"

Severus gülümseyerek yanına kaydı, Sirius hemen kolunu ona sarıp başına bir öpücük kondurdu.

"Özledim seni." dedi sevgiyle. Severus başını ona çevirip, bilmese bile küçük halini çok andıran bir gülümseme ile yanağından öptü.

"Bende seni biraz özlemiş olabilirim." dedi burnu havada bir şekilde. Ciddi duruyordu ama Sirius onu, dalga geçtiğini anlayacak kadar tanıyordu.

"Demek biraz?" diye sırıttı ve dibine girip burunlarını birbirine sürttü. "Her gün baykuşluğa gidip mektuplarımı beklemiyordun yani?"

Severus kızgınca elini suratının ortasına koyup onu ittirdi ve başını başka tarafa çevirdi. "Beklemiyordum tabii! Polo'nun uydurması."

Sirius gülerek ona daha çok sarıldığında homurdanmaya devam edecekti ki yanağına konan büyük öpücükle vazgeçti. Sirius'a karşı hep böyleydi zaten. Uzun süre asla kızgın kalamıyordu.

Rayden içeri girdiğinde, gözleri otomatik olarak James'le Peter'ın pislettiği yere kaydı. Neyse ki ilk defa söz dinleyip temizlemişlerdi.

"Severus," dedi her zamanki gülümsemesi ile Rayden. Elindeki içecek dolu bardakları taşıyan tepsiyi ortadaki masaya bıraktı ve gözlerini gözlerine dikti. "Son davranışlarım için üzgünüm. Biraz kırmış olabilirim seni diye düşündüm... Ben onların geleceğini biliyordum ve eğer yanında olsaydım pot kırıp sürprizi bozardım. O yüzden öyle yaptım yani!"

Severus gülümsedi. "Sorun yok Ray."

Rahatlayarak derin bir nefes alan Rayden ile daha çok gülümsedi ve yanını gösterdi. Kızıl çocuk hemen yanına oturdu. Aralarında yaş farkı yoktu ama Severus'un küçük kardeşi gibiydi. Severus

etrafa bakınıp gözlerini tek tek orada bulunan arkadaşlarında gezdirdi.

Lily yoktu. Son zamanlarda James ile arası biraz soğuktu. O yüzden gelmemiş olmalıydı. Regulus, Remus'a yaslanmış, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle bir şeyler anlatıyordu. Remus ise onun için eriyormuş gibi görünüyordu. Severus ikisine gülümseyerek diğerlerine baktı. Polo sessizce konuşmaları dinliyordu. Enoch James'in sağında rahatça oturmuş cips yiyordu.

Severus kaşlarını çattı. Enoch yiyordu. Sürekli yiyordu! Ama her zaman kaslı falan görünüyordu. Severus hâlâ bunun sırrını çözememişti.

Alicia hararetle Vivian'a yeni elbiselerini anlatıyordu. Tabii devlet meselesi tartışır gibi bir hali vardı o ayrı...

Peter kendi halinde takılıp arada sohbete katılıyordu. Sirius da Severus'un yanından bir sürü soru soruyordu.

Rayden herkese ürkek ceylan yavrusu gibi bakıyordu. Severus onun serseri gibi gezinip minnoş olmasını çok ilginç buluyordu. Kedi gibi çocuktu yahu!

Ve neticede, hayatında en değer verdiği insanlar buradaydı. Ailesi...

//////-----//////

Sirius yeniden kollarında olduğuna inanamadığı Severus'a hayranca bakmaktan kendini alamadı. Üzerinde her zaman giydiklerinin aksine pahalı lacivert bir cübbe, beyaz bir gömlek ve siyahı bir pantolon vardı. Kaliteli kumaşlar içinde, özensiz kıyafetlerinin içinde olduğu gibi güzel görünüyordu.

Her ne kadar özlemedim dese de belli ki onu çok özlemişti çünkü Sirius'a yakın duruyor, bir eliyle de tişörtünün ucunu sıkıca tutuyordu. Küçükken de aynısını yapardı. Sirius'u ne zaman özlese kucağına çıkar üstündeki kıyafete de sımsıkı tutunurdu. Sanki bıraksa Sirius gidecekmiş gibi...

Sirius başını yana eğip alnından öptü. Kokusunu içine çekip onsuz kaldığı zamanların acısını çıkardı. Off, resmen ölüp bitiyordu bu çocuğa ya. Gülüşü, bakışı, hatta nefes alıp verişi bile tatlı olabilir miydi bir insanın?

Tabii söz konusu tatlı insanın bunu duyması takdirde Sirius'un iç organlarını kusmasını sağlayabileceği gerçeğini görmezden gelebilirsek...

Severus iyice kedi gibi sokulunca huzurla ona daha sıkı sarıldı. Bir haftası vardı. Onunla geçirebileceği uzun bir hafta ama aynı zamanda o kadar az bir süreydi ki geri dönmek şimdiden gözünü korkutuyordu. Ülkenin durumu her geçen gün daha da kötüye giderken, kaybetmeleri bu kadar yakınken geri dönerse Sev'i bir daha ne zaman görebileceğini bilmiyordu.

Pek çok aile şimdiden ülkeyi terk etmenin yolunu arıyordu.

Sirius ölümüne savaşmayı isteyen kişilerden biri olsa da, geri dönüşü olmaz bir şekilde kaybedecekleri bir noktaya geldiklerinde her şeyi bırakıp kaçmanın bir yolunu düşünmeye başlamıştı bile. Elbette yaşayan son Ölüm Yiyen karşıtı kişi de ölene kadar savaşmaktan hiçbiri vazgeçmeyecek, kaçsalar bile bir şekilde daha güçlü geri dönüp eski hayatlarını geri alacaklardı.

Sirius sadece, durum çok kötü olursa kısa bir süreliğine yurt dışına kaçmayı planlıyordu. Elbette bundan bir süre önce böyle bir düşünce kabul edilemezdi onun için ama şimdi söz konusu olan Severus'du. Onu yalnız bırakıp ölmeyi düşünmüyordu. En azından yakın zamanda...

Ortada dönen savaş muhabbetine katıldığı sırada Vivian'ın, hiç Azkaban'ı görüp görmediklerini sorduğunu duydu. Sirius bir Ölüm Yiyeni götürme görevi için oraya gitmişti. Tıpkı James gibi. Ve söylemek gerekirse, Azkaban lafını duymak bile tüylerini ürpertiyordu.

Öyle korkunç bir yer daha var olamazdı!

Sonra konuşma bir anda oradaki kötü şeylere geçti. Bir tane mahkûmun kir ve pislik içinde ölüsünün atıldığını anlatan James'e kızarak yüzü bembeyaz olan Severus'a uzandı ve kulaklarını kapayıp, başını göğsüne doğru çekti.
"Duyma sen bunları."

Severus gülerek kurtulmaya çalıştığında ona izin vermemek için bir süre debelendi. En son, pes edip kollarını Sirius'a sarmayı başardı ve sonra uyuya kaldı.

"Uyudu mu seninki?" dedi James. Bayağıdır Sirius'un, Severus'a yanık olduğunu bildiklerinden Sirius sırıtıp başını salladı.

"Odası nerede?" dedi yeni tanıştığı kişilere dönerek. Enoch ayağa kalkıp sarı, kısa saçlarını geriye doğru attı.

"Ben göstereyim."

Sirius ona tek kaşını kaldırıp kısaca bir süzdü. Kendince potansiyel rakibini gözden geçirdi. Herif bayağı iri yarıydı. Neyle besledilerse...

En az 1.90 boyu, geniş omuzları, yapılı bir bedeni vardı. İksir Ustası değil de boksör falan olmalıymış gibi görünüyordu. Mavi gözleri de soluk sarı saçları ile uyumluydu. Yakışıklı denebilirdi işte. Bir Sirius etmese de...

Severus'u uyandırmadan kalktı ve eğilip dikkatle kucağına aldı. Aklına eskiden de aynısını yaptığı geldi. Severus bütün okulu gezmiş, peşinden koşan Çapulcuların canını çıkardıktan sonra ortak salona Peter'ın sırtında gelmişti. Kendini koltuğa atar atmaz da uykuya dalmıştı minik bedeni. Sirius da uykusu derinleşir derinleşmez onu kucağına alıp yatağa götürmüştü. Severus çok uykusu olduğunda her yerde uyuyabilme yeteneğine sahipti.

Kucağında her zamankinden biraz daha az küçük kalan Severus'la büyük salondan çıkarken James arkalarından gülüp laf attı. Remus da ona kızdı. Sirius arka planda onların sesi varken sarı devi takip etti.

Herif cidden devdi ha. Gelecekteki eşine yazık...

Gözlerini Sev'ine çevirip gülümsedi. Kilo almıştı, yüzüne renk gelmişti. Belli ki Bayan Roussel, Severus'un mektuplarında da bahsettiği gibi ona iyi bakmıştı. Kucağında kaydığı için onu hafifçe düzeltip merdivenleri çıktı. Bir odanın önünde durdukları sırada kolları biraz ağrımaya başlamıştı.

"Burası onun odası. Ben içeri giremem, özellikle kendinden başka kimse, izni yokken girmesin diye eski bir mimari büyüsünü yaptırdı. Ama o kucağında olduğu için sen girebilirsin."

"Ya giremezsem ne olur?" dedi Sirius kaşlarını kaldırarak. Severus'un dediği gibi odasını böyle korunaklı yapması da hoşuna gitmişti.

"Büyü seni karşı duvara fırlatır." dedi çok da olağan bir şeymiş gibi. Sirius kaşlarını çatarak ona baktı ama sonra bir şey dememeye karar verdi.

Ufaktan korkuyla kapıdan geçerken Severus'u sıkıca tuttu. Olur da dediği gibi duvara falan atılırsa,

Severus'u da düşürürdü. Neyse ki sorunsuzca içeri girdi. Kapıdaki Enoch tekrar konuştu.

"Bil diye söylüyorum, senin için bir tehlike falan değilim." dedi samimi bir ses tonuyla. Kapının kenarına yaslandı. Sirius onu dinlerken Severus'u dikkatle yatağa yatırdı ve üzerini örtüp alnından öptü. Tam doğrulacakken yetmediğini hissedip bir daha öptü.

Sonra da Sarı Deve döndü. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Bana nasıl baktığını gördüm. Seni temin ederim ki Severus'un iyiliğini isteyen, sadece arkadaşı olan biriyim. Ne yaşadı bilmiyorum ama gözlerindeki hüznü görmemek imkânsız. Sen bu hüznü dağıtan tek kişisin. Tek bir mektubun bile onun tüm duygu durumunu olumlu olarak değiştiriyor. Ben sadece mutlu olmasını umuyorum. Zaten, eğer onu seviyor olsam da birbirinize nasıl baktığınızı gördükten sonra vazgeçerdim."

Affet be Sarı Dev, mektuplarda adının geçtiği her seferde, duyulsa insanların dehşete düşeceği şeyler düşünmüş olabilirim.

"Nasıl bakıyoruz ki?" dedi işkence içerikli düşüncelerinin hatırasını görmezden gelerek.
Sirius kıskanç değildi, sadece paylaşmayı sevmezdi.

"Aşık gibi."

///////-----//////

Severus, Sirius'u çekiştirerek büyük merdivenleri koşarak inmeye devam etti. Arkaya attığı bir bakışla diğerlerini anlık olarak yokladı.

Peter ve Vivian arkadaydılar. Remus biraz daha sağda ama daha yakındaydı. Polo hepsinin önündeydi zaten. Çocuğun içinden resmen kırk yıllık kaçış uzmanı çıkmıştı. Alicia topuklu ayakkabılarını elinde tutarak sol taraftan ilerliyordu. Enoch iri cüssesine rağmen iyi idare ediyordu. James ise... Ah, Tanrım! "James!"

"O bende!" diye seslendi arkadan Enoch. Severus köşeyi dönerken ikinci kez baktığında James'in, Enoch'un sırtında olduğunu gördü. En azından düştüğü yerde yakalanmamıştı.

Severus önüne döndü. Az daha takılacağı tek basamağı atlayıp bir kahve dükkanının içine giren Polo'ya uyarak Sirius'u soldaki kıyafet mağazasına soktu. Biraz ilerleyen Alicia da çaprazdaki yere girmişti. Umuyordu ki diğerleri de öyle...

Sirius nefes nefese elinden çekerek bir mankenin arkasına çökmelerini sağladığında elini göğsüne bastırıp nefes aldı ve yere pat diye oturdu. Bir saniye sonra ikisi de gizlice kafalarını uzatmış, vitrinin önündeki camdan dışarı bakmaya başlamışlardı. İri yarı dört adam koşa koşa geçip gittiğinde derin bir nefes verdiler.

"Az daha yakalanıyorduk." diye fısıldadı Sirius gülerek. Severus da güldü. İçeri o adamlardan biri girdiğinde ikisinin de suratındaki sırıtış balon gibi söndü.

Adam sinirli bir ifadeyle önündeki kadına bir şeyler soruyor, bağırıyordu. "O piçlerden birini gördün mü?" dedi öküz gibi. Kaba bir Fransızcası vardı.

"Ha-hayır. Kim-kimden bahsediyorsunuz?"

"Beş altı tane velet! Dükkanımda yemek yiyip kavga çıkardılar! Sonra da parayı bile ödemeden kaçıp gittiler! Yemeği geç, ben o pisliklerin verdiği hasarın parasını istiyorum!" dedi ve öfkeli bakışlarla etrafa bakındı. Tam Sirius ve Severus'un tarafına bakarken Sirius başından bastırıp

eğilmesini sağladı. İkisi de adamın çıkmasını gergince beklerken arkalarında duydukları boğaz temizleme sesiyle gözleri kocaman açıldı.

Korkuyla başını çevirip baktı. O kadındı. Elleri belinde, bir ayağı kızgınca yere vuruyordu. "Demek sizdiniz! Derhal dükkanımı terk edin, başımı belaya sokacaksınız!"

Sirius ayağa kalkarken Severus da önündeki yüksek vitrinden destek alarak kalktı. Bir çıtırtı sesi duysa da umursamadı. Sirius'un mahçup özür sözlerinin ardından hızlıca oradan kaçtılar. Hep birlikte yolun ortasında buluştuklarında James'in gergin suratına gülmek istedi ama dikkat çekip yakalanmak istemiyordu.

"Hadi gidelim." dedi Polo, ellerini cebine sokarak.

"Tamam ama ben hâlâ açım." dedi Peter ellerini cebine sokarak. Severus gözlerini devirdi.

"Zaten dükkanda bir ton şey yemedin mi?" diye sordu kavga çıkmadan önce sipariş ettiği bir ton yemeği gözlerinin önüne getirirken.

"Hayır!" diye neredeyse yakındı Peter. "Masaya tabakalar gelir gelmez bu salak kavga çıkardı! Açım ben!"

Başına bir darbe alan James mahçup mahçup güldü. "Kusura bakmayın."

Tam ona kızacakken gelen çığlık sesiyle endişe içinde oraya döndü. Arka çaprazlarında, az önce Sirius ile girdikleri dükkanda bir karmaşa vardı. Vitrin çökmüş, mankenler ve süsler devrilmişti. Önüne dönüp şokla Sirius'a baktı. O da aynı şoku yaşıyordu. O çıtırtıyı hatırladı.

Galiba bunun sorumlusu Severus'du.

Sirius'la bakışırken ikisi de bir anda gülmeye başladılar. Merlin, bir günde Paris'i birbirine katmayı başarmışlardı!

Diğerleri de katılırken hepsi katıla katıla gülmeye başladılar. James nefes almak için kendine hava yaparken Alicia da arkadaki sokak lambasına yaslandı.

"Hey! Siz!" diye bir bağırış koptuğunda gözlerini kocaman açarak irkildi. Bu kalın sesi nerede duysa tanırdı artık. "Gelin buraya pislikler!"

"Kaçın!" diye bağırdı Peter önden koşmaya başlarken. Hepsi onu takip ederek kalabalığı ittire ittire koşmaya başladılar. Severus yorgunluktan arkada kalırken Sirius uzanıp elini tuttu ve gülerek koşmaya devam etti.

Aslında her şey Paris'te bir yerde yemek yemek istemeleri ile başlamıştı. Sonra yan masadan bir grup Fransız ile laf dalaşına girmiş, James de kendini tutamayınca fiziksel kavga başlamıştı. Dükkanın biraz içinden geçerek öfkeli mekan sahipleri yüzünden ölümüne kaçmışlardı.

Adamlardaki de hırstı yani. Hâlâ kovalıyorlardı!

//////------//////

Ertesi gün Eiffel'i görmeye anca vakit bulabildiler. Akşam vaktiydi, güneş batarken çıkmışlardı evden. Hepsi yan yana yürüyüp büyük kuleye ilerlediler. Severus daha önce gittiği için çok da bir heyecanı yoktu açıkçası ama diğerleri epey heyecanlı görünüyordu.

Severus onlara gülümseyip Enoch ile konuşmaya etmeye devam etti. Alix'in verdiği yeni görev

hakkındaydı. Vivian ve Polo çoktan sıkılmış, diğerleri ile havadan sudan sohbet etmeye geçmişlerdi.

"Vi!" diye seslendi Enoch sağa doğru. Vivian ona dönünce devam etti. "Sev, Polo, sen, ben haftaya Mısır'a gidiyoruz."

"Nereden çıktı o?" dedi şaşkın kız.

"Alix'in verdiği görev kağıdında yazıyor."

Polo umursamazca önden ilerlediğinde Severus gözlerini devirdi. Çoğu şeyi umursamazdı ama kendi canı da çok tatlıydı. Daha çok, bana dokunmayan yılan bin yaşasın havasındaydı.

Mesela peşinde kızgın dükkan sahipleri olduğunda en önden koşup giderdi ama Enoch üst kattan düşüp başını yardığında ona bir bakış bile atmadan, 'Sen o fil gibi cüssenle jimnastik yapmaya çalışırsan olacağı bu işte.' diyip gitmişti.
İşin komik yanı, Vivian'ın verdiği gazla Enoch'un cidden jimnastik yapmaya çalışmasıydı...

O an çok korkmuştu ama şimdi düşününce gülesi geliyordu.

"Vay! Mısır, ha? Bayılırım öyle yerlere! Acaba insanlar çölde mi yaşıyordur?" Severus gözlerini devirdi.

Polo kafasını çevirip baygın baygın baktı. "Vivian," dedi bir salağa anlatır gibi anlatmaya başlamadan önce. "Mısır'ın her yeri çöl değildir. Neden tanıdığım en aptal insan olma yolunda emin adımlarla ilerliyorsun?"

Vivian öfkeli öfkeli baktı. Onun yerinde başka biri olsa -Severus, Enoch, Rayden veya evin korumaları- oldukça acı verici bir karşılık alırdı. Vivian'ın eli ağırdı. Epey... Ama Polo'dan korktuğu için kesinlikle ona ses edemiyordu. Severus bu grupla her zaman eğleniyordu. Yine de onları geride bırakıp Sirius'a yaklaştı ve bir anda kolunun altına girip konuşan diğerlerine baktı.

Hepsi mutluydu. İngiltere'deki savaşa rağmen biraz da olsa mutlulardı. Severus da, onca ayın ardından onlarla birlikteydi. Elbette mutluydu!

"Ee, Sev? Buralarda en iyi içecek nerede satılır?" dedi Alicia, Sirius'u ittirip Severus'un koluna girerken.

"Ne yapıyorsun ya?" dedi Sirius kızgın kızgın.

"Sen sus!" diye çemkirdi Alicia. "Yapıştın çocuğa sülük gibi zaten! Biraz da bana ver!"

"Niye veriyormuşum ya? Yürü git!" dedi Severus'u çekiştirirken. Alicia da diğer taraftan çekiştirince Severus şaşkın şaşkın baktı.

"Ya durun... Ne yapıyorsunuz?"

En son, onu ikiye bölmekten vazgeçip tek parça halindeyken paylaşmakta karar kıldılar. Severus gözlerini devirip iki yanında eşit uzaklıkta yürüyen ikiliye baktı. Çocuk gibilerdi...

"Orası en iyi içecekleri satar." dedi yolun aşağısındaki renkli dükkanı gösterirken. Alicia heyecanla kolundan tutup oraya doğru çekiştirdiğinde Sirius arkadan bağırdı. "Hani temas yoktu?!"

/////----/////

"Burası çok romantik," diyip sırıttı Sirius. Biraz gergin de duruyordu. Severus ona endişeli bir

bakış atsa da üzerinde çok durmadı.

Eiffel Kulesinin önünde insanlar toplanmıştı. Tam ortada bir grup, keman ve birkaç müzik aleti eşliğinde şarkı söylüyordu. Etraflarında ise çiftler dans ediyordu. Severus çoktan dans etmeye başlayan Regulus ve Remus'a baktı. Polo, Vivian'la zoraki bir şekilde dans ediyordu. Rayden bir centilmen gibi Alicia'ya dans teklifi etti.
Bir an sonra Peter bir kızla dans etmeye başladı. Geriye Enoch, James, Severus ve Sirius kalmıştı.

"Öyle," diye mırıldandı Severus. Sirius önüne geçip eğildiğinde şaşkınca baktı.

"Değerlim benimle dans etmek ister mi?"

Severus yanaklarının kızardığını hissederken uzattığı eline elini bıraktı ve onu diğerlerinin arasına sürüklemesine izin verdi. Muggle bölgesinde olduklarından biraz çekindi ama kimse dans eden iki erkeği umursuyor gibi değildi.

Sirius durup Severus'un beline bir elini koydu ve diğer eliyle elini tuttu. Severus çekingence elini omzuna koyarken gözlerini ondan kaçırdı. Burada, çoğu gerçekten çift olan onlarca kişi gibi dans ediyorlardı. Sevgili gibi...
Biraz utanmıştı.

"Bana bak," diye fısıldadı Sirius. Severus ona baktı. Gri gözleri ışıkları yansıtıyor, birer yıldız gibi parlıyordu. "Severus..."

"Ne?" dedi Severus kısık bir sesle.

"Çok güzelsin."

Severus şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. Sirius ona gülerek eğildi ve alnından öptü. "Severus, benim için herkesten daha fazla değerlisin. Sen olmasaydın nasıl nefes alırdım bilmiyorum."

Severus gülümseyerek gözlerini kaçırdı. Yüzüne ateş basmıştı.

"Sirius... Ben..."

"Bitirmeme izin ver," dedi Sirius gülümseyerek. "Severus onca şey oldu ve geçmişimiz de ortada. Sana karşı hiç iyi değildim ama artık öyle biri olmadığımı biliyorsun. Belki bu söyleyeceklerim aramızdaki her şeyi mahvedecek ama ben... daha fazla içimde tutamam. Yarın ne olacağı, kimin ölüp kimin yaşayacağı belli değil. Dönmeden önce sana söylemezsem daha sonra çok pişman olacağımı biliyorum."

Severus endişeyle kaşlarını çattı. "Sirius, ne oluyor?"

"Seni seviyorum."

Ne...

"Ne?"

"Seni seviyorum Severus ve inan bana bu arkadaşça bir şey değil. Seni çok seviyorum ve... Biliyorum bu bazı şeyleri mahvedebilir ama sana yemin ediyorum duygularımda tamamen dürüstüm. Eğer bana bir şans verirsen, sana asla ihanet etmeyeceğime, her zaman yanında olup asla istemeyeceğin bir şey yapmayacağıma yemin ederim. Sadece... bir düşün, olur mu?"

Severus dolu gözlerle başını sallayabildi. Ne diyeceğini, nasıl karşılık vereceğini ya da kendi

duygularının derinliğini bilmiyordu. Düşünecek çok şey vardı ama biliyordu ki Sirius onun için her şey demekti...

FİNAL I

Zaman acımasızdır. Siz daha fark etmeden günler gelip geçer. Mutlu olduğunuz anlar çok kısa sürer, acı ve üzgünlük anlarınız ise cehennem gibi uzun...

Severus bunu çok iyi biliyordu. Sevdiği insanlarla birlikteyken, zaman hep hızlı geçerdi. Onları tekrar görmeyi beklemek ise bir ömür gibi gelirdi. O hafta, inanılmaz hızlı geçti. Sirius ile ufak bakışmalar ve kısa konuşmalar...

Gideceği vakit, içi yana yana ona sımsıkı sarıldı.

Grilerine bakarken ona veda etti. Duygulu bakışları ve koruyucu kolları ile Sirius her zaman olduğu gibi o an da yanındaydı ama gidiyordu. Severus ilk kez o an onsuz yaşamanın ne denli zor ve can sıkıcı/yakıcı olduğunu anlamıştı.

Onu ilk kez öptüğünde ise aradan üç ay geçmiş, Mısır'dan dönmüştü. Lily ve James'in nişan haberinin duyulduğu sıralardı. Severus bunun haberini ekiple beraber kahvaltı ederken almıştı. Her biri James adına mutlu olurken pek umursamamış görünen Enoch ve Severus mutlu sayılmazdı. Severus, James ve Lily'nin uzun süre birlikte olamayacağını biliyordu. Aşk da olsa, anlaşmazlıklar hep olurdu ve bu ilişkiye zarar verirdi. James başına buyruktu, yaramazdı. Lily ise otoriter. Uyumlu görünebilirlerdi ama zamanla Lily ondan usanacak, James de Lily'den bıkacaktı.

Severus elbette mutlu olmalarını isterdi ama dürüst ve ileri görüşlüydü...

Geri dönmek güzeldi. İçinde barınan tüm kötülüğe rağmen ülkesi, evi, tanıdık sokaklar dünyanın geri kalan her yerinden daha iyiydi. Bir yandan, bir zamanlar kaçmak istediği bu yerin şimdi özlediği bir yer olması ona çok garip geliyordu. Elleri cebinde evinin yolunda ilerledi. Geleceğini bilmiyorlardı. Bu sefer de o sürpriz yapmak istemişti.

Ağaçların arasında ilerleyip koyu renk gözlerini etrafta gezdirdi. Aylardır içinde bulunduğu lüksten uzak, onun için yuva olan eve ilerledi. Tanıdık büyülü kalkanlar bedenini sarıp büyüsü ile iç içe geçerken ağır adımlarla evine yürüdü. Açık olan ışıkları görünce kaşları çatıldı. Asasını eline alıp kapıya yaklaştı ve sessizce açıp içeri girdi. Evin sıcağı onu ısıtırken burnuna dolan yemek ve yanık kokusuyla kaşları çatıldı.

Ne oluyordu be?

Mutfağa girdiğinde gördüğü kişiyle gerilen kasları gevşedi, asasını sıkıca tutan eli aşağı indi. Sirius dehşetle dumanlar çıkan tavayı akan suyun altına tutmuş küfür ederek söndürmeye çalışıyordu. Sevgiyle iç çekti ve arkadan ona yaklaştı. Hâlâ hiçbir şeyden haberi olmayan Sirius'a elini uzattı ve parmak uçlarıyla sırtına dokundu. Aynı anda tiz bir çığlık atan Sirius irkilerek ona döndü.

"Se- Sev?"

"Merhaba, Sirius." dedi yumuşak bir sesle. Sirius şaşkınca baktı.

"Sen... burada ne yapıyorsun?"

Severus gözlerinin devirerek ona uzandı ve kollarını bedenine sardı. O kadar özlemişti ki onu... Kokusu ciğerlerine dolunca fark etti; biraz daha onsuz kalsa yok olacak gibi hissettiğini.

"Seni çok özledim," dedi Sirius hafifçe titreyen bir sesle. "Çok."

"Bende-" dedi Severus sakarca. "Bende seni... özledim."

Sirius dolu gözlerle, orada olduğuna inanamıyor gibi yanağına dokundu. Arkada Mercury'nin büyüleyici sesi Love Of My Life'ı söylüyordu. Yanık kokusu ciğerlerine acı acı dolarken bunu umursayamayacak kadar gri gözlerin büyüsüne kapılmıştı.

Güven...

Yıllarca şiddet gören ve...

Ve tecavüze uğrayan kişilerin genelde asla hissetmediği bir şeydi bu.

Ama Severus'un hayatında öyle biri vardı ki; gözlerinde yıldızları ve gizemli sisleri taşıyan, baştan aşağı güven ve sevgi veren...

Severus yaralıydı, paramparçaydı. Öyle ki ölmek istemişti. Belki normal şartlarda onu asla affetmezdi ama şartlar normal değildi. Tüm geçmişlerine rağmen Severus'a hiç bilmediği o güzel çocukluğu vermişti. Hiç hissetmediği güveni, sevgiyi; hiç tatmadığı şekerleri, abur cuburları.

O Severus'a çocukluğunu yaşatmış, kimsesizken her şeyi olmuştu.

Sirius uzanıp dudaklarına yaklaştığında, boğazındaki yumruyu görmezden gelerek ona izin verdi. Bütün kasları gevşerken yer ayaklarının altından kaydı.
Dudaklarının üzerinde öylece duran sıcak, kor gibi dudaklar ruhunu aleve verdi.

Elini omuzuna çıkarıp gözlerini sıkıca kapattı ve dudaklarını hafifçe, çekingence oynattı.

Ya yeniden kalbi kırılırsa? Bu önemli değildi. Çünkü Enoch ona, kalbi kırılacak diye korkup geride durursa daha çok pişman olacağını, üzüleceğini öğretmişti.

Ya güveni kırılırsa? Rayden ona her şeye rağmen güvenmeyi öğretmişti.

Ya yeniden paramparça olursa?
Hayat ona her zaman ayağa kalkmayı öğretmişti.

İşte bu yüzden durmadı. Onu öptü. Sirius'un eli şefkatle yüzünü okşarken iç çekerek omzundaki elini ensesine çıkardı. Dudakları sanki büyüleyici bir dansta gibi uyumla hareket ederken yumuşak dudakları, dudaklarına batan kirli sakala rağmen nefesi bitene kadar öptü.

"Seni seviyorum," dedi Sirius nefes nefese, alınları birbirine yaslanmışken. Sonra uzanıp ensesinden tuttu ve Severus'u göğsüne yaslayıp saçlarına öpücükler kondurdu.

///////

Sirius onu rahatsız etmemek için ertesi gün sabah işe ve oradan da Remus ile paylaştığı evine gitti. Aslında Regulus'la da paylaşıyordu. Remus'dan hiç ayrılmadığını duymuştu.

Severus gelir gelmez ayrı kalmak istemese de Sirius'un düşünmesi için ona zaman tanıdığını biliyordu. Bu çok hoş bir jestti ve bir kez daha Severus'a Sirius'un ne kadar değiştiğini ve düşünceli olduğunu göstermişti.

Ne yaparsa yapsın, ayakları yerden kesilmiş gibi mutlu hissetmeden edemiyordu. İçten içe yükselen bir panik, her şeyi mahvedeceğine dair güçlü bir his ve boğucu bir endişe var olsa da şu anlık bunları göz ardı edebiliyordu.

İçini çekerek onca zaman sonra oldukça bakımsız olması gereken evine baktı. Sirius ve

muhtemelen diğerleri sayesinde evi temiz ve canlıydı. Hâlâ sağlam olan çiçeklerine biraz su verip sevgiyle yapraklarını okşadı. Bahçeyi gezdi, odasını düzenledi, bavulunu yerleştirdi.

Eğitimi bitmişti, sadece resmi olması için birkaç iş kalmıştı ama ondan sonra bu yüzyılın Avrupa'daki en genç iksir ustası olacaktı.

Sonunda herkesten finansal anlamda bağımsız olacaktı. Birilerine yük olmayacaktı. Bu fikir sonunda hayatını daha iyi hâle getirdiğini düşünmesini sağlamıştı.

Titreyen elini karnına bastırdı ve alt dudağını ısırdı. Bebeğim... Affet beni... Söz veriyorum senin için bu hayatı heba etmeyeceğim.

////////

Mektuplaştıkları birkaç günün sonunda, sabah erken saatlerde, izin günü olmasının verdiği rahatlıkla çıkıp gelmiş olan Sirius, yüzüne çarpan rüzgarın altında gerginlikle kasılmıştı. Kaşlarını çattı ve elindeki buketi sıkıca tuttu.

Yüzünde çapkın bir sırıtış olan sarışın bir kadın Severus'un evinin önündeki çitlere yaslanmış -korumalardan geçmesine izin verilen sınırlı sayıda kişiden biriydi yani- Severus'a onu yiyecekmiş gibi bakıyordu.
Parmaklarının arasında çevirip durduğu saç tutamı ve göğüs dekoltesiyle Sirius'un değerlisine doğru eğilmiş konuşuyordu.

Kadın belli ki flört ediyordu. Sirius öfkeyle ilerledi. Miniği her şeyden habersiz bir yüz ifadesiyle kadına başını sallıyor ve bir şeyler söylüyordu. Siyah saçları biraz dağınıktı, üzerinde ise aceleyle giyilmiş bir cübbe vardı. Belli ki planlı bir ziyaret değildi.
En azından bu, içini rahatlattı. Eskiden asla fark etmezdi böyle detayları ama Seherbaz olmanın -acemi de olsa- getirileri vardı.

Yanlarına yaklaşıp kadınla göz göze geldi. Sarışın tek kaşını kaldırıp onu süzerken arkadan yanaşıp Severus'unun beline sarıldı ve boynuna ani bir öpücük kondurdu.
"Günaydın bebeğim," dedi sahiplenici bir sesle. Tüyleri huylandığı için diken diken olan değerlisinin boynuna derin bir öpücük daha kondurdu, kokusunu içine çekti.

"Sirius... günaydın..."

"Bu sana... bebeğim."

Severus çiçekleri görünce şaşırarak gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi mutlu bir şekilde. "Geç istersen sen içeri, kahvaltı etmediysen yeni hazırladım."

"Tabii, güzelim," diyip şok içindeki kadına döndü. "Hanımefendi kim?"

"Ah, o Alix'in eski asistanı. Benim gerekli belgeleri almam için İngiltere'deki en bilgili kişi. Bana yardımcı oluyor."

"Ne güzel," dedi tek kaşını kaldırarak. Kadına üstten bir bakış attı. Ben Sev'imi sana yedirir miyim be çıngıraklı yılan?
"Ben Sirius Black."

"Christine Wintons."
Uzattığı eli tutan bakımlı eli büyük bir hızla bıraktı.

"Sende çok kalma burada," dedi Severus'a. "Hava serin."

"Tamam."

İçeri geçip mutfağa girdi ve perdenin arkasından cama yapıştı. Kadının bozulmuş yüzüne, kısa bir sürede ayrılışına zevkle baktı.

"Hah," dedi ve keyifle sandalyeye kendini attı. "Bugünde bebeğimi kimseye kaptırmadım çok şükür."

Severus'un içeriye girişini dinlerken soğuk portakal suyundan büyük bir yudum aldı. Bir anda içi yanmıştı bak...

Hele hele kadına bak! Aylar sonra ilk kez anca bir öpücük alabilmiş, daha değerlisinin yüzünü doğru düzgün görememişti ki kadın resmen içine düşmüştü. Eh, neticede artık Severus bir iksir ustasıydı. En iyisinden eğitim alan, en genç iksir ustası...

"O da neydi öyle?" dedi Severus içeri girip çiçekler için bir vazo ararken.

"Ne neydi?"

"Christine'e karşı beni sahiplenmen falan..."

Onu fark etmiş miydi yahu?

"Fark ettim tabii!" dedi Severus kızgınca ona dönerek. "Ama belli ki ondan hoşlanmadın, onun yanında seni rencide edecek bir şey yapacak değilim."

Sirius sırıttı, yanından geçecek olan Severus'u tuttuğu gibi kucağına çekti ve yanağından öptü. "Çok da düşüncelisiniz majesteleri."

Severus gözlerini devirerek kafasını ittirdi. "Öyleyimdir." dedi sahte bir kibirle. Sirius ona içinin gittiğini hissetti. Mimikleri, kıvrılan dudağı...
Tam şu an onu ısırarak falan sevmemek için kendini tutması tüm iradesini gerektiriyordu.

Aman Sirius, ilk gün bile değil... Korkutma sakın.

Severus başını eğip gözlerine baktığında nefesi daraldı. Yine aynı şey oluyordu. Bu bakış, aynı sıcaklıktı.

Tüm bedenini yakıyor, ruhunu ateşe veriyordu. Severus eğilirken dudaklarına bakıyordu. Kesikleşmiş nefesi Sirius'un kalbini durduracak kadar etkiliydi.

Sirius belindeki eliyle onu rahatsız etmekten korkarak kendine çekti ve dudaklarını birleştirdi. Yumuşak dudakları cennet gibiydi. Hele tadı...

Onu öperken dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

"Severus... sevgilim olur musun?"

Severus parlayan gözlerle gülümsediğinde içi sıcacık oldu. Başını sallayıp utanarak diğer tarafa döndü.

///////-----///////

Mutlu geçen haftaların sonunda Severus ustalığını almış, bir de dükkan açmak için kollarını sıvamıştı. Çıraklık sırasında kazandığı parayı akıllıca kullandığı ve birikim yaptığı için bir miktar parası vardı.

Ellerini cebine sokup gezdiği dördüncü dükkana baktı boş boş. Devasa camlar, küçücük depo, boş ve geniş bir ana alan. Elbette işine yaramazdı! Severus kek çörek değil iksir satacaktı!

"Burası da olmaz," dedi adama neredeyse kızgınca bakarak. Yorgun ve açtı, adamın onu gezdirdiği saçma sapan yerler yüzünden sinirleri bozulmuştu. "Size iksir satacağımı söyledim. Sizce burası iksir satmak için uygun mu?"

Tombul ve kel adam üstten üstten baksa da bozulmuş gibiydi. "Neden olmasın?"

Severus kapıya ilerlerken gözlerini devirdi. "İksir dersinden aldığınız en üst not ifrit miydi?"

//////

Başka bir emlakçı ile gezdiği ikinci yer en uygun olanıydı. Hatta Severus bayılmıştı. Adam evrakları getirmek için çıktığında son kez gezmek istedi. Aynı zamanda zihninde bir liste oluşturdu. Dükkanın camları tavandan yere kadar değil, yarıya kadardı. İçeri ilk girdiğinizde büyük bir alan sizi karşılıyordu. Eşyalar geldiğinde sıkışık bir dükkan olmayacaktı ama gereksiz büyüklüğe de sahip değildi.

Alt katta geniş bir depo artı ikinci bir kat daha vardı. Havalandırması iyiydi, rutubet kokusu yoktu. Işıklandırması da mükemmeldi, yine de Severus sol ön taraftaki ışıkları değiştirecekti. Burası iksirleri yapacağı yer olacaktı. Depo da iksirleri depolayacağı yer...

Gülümseyerek merdivenlerden çıktı ve son şeyleri halletmek için kapıdan dışarı attı kendini. Diagon Yolunun ortalarında bir dükkan olduğu için ekstra maliyetliydi ama Severus bunu karşılayabilirdi. Dükkan açılmadan birkaç ay evden siparişle iksir satsa, eşyaları da zamanla alırdı ve en fazla 4 aya dükkan açılmış olurdu.

Ufak bir tebessümle dükkana bakarken yan gözle gördüğü bedenle gözleri kocaman açıldı. Platin sarısı saçlar, uzun boy, pahalı cübbeler.
Lucius.
Göz göze geldiklerinde Lucius gülümsedi. Yanında Narcissa vardı.

"Merhaba Severus, seni görmeyeli uzun zaman oldu." dedi nazikçe.
"Geri dönmene sevindim."

Severus ona başıyla selam verdi. "Seni görmek güzel, Lucius. Seni de öyle Narcissa."

Narcissa uzanıp kollarını ona sardığında Severus da karşılık verdi. Narcissa hep böyleydi. Bazen kibirli bir safkan, bazen de anaç bir dost olurdu.

"Ah, Sev! Ne olduğuna inanamayacaksın!"

"Ne oldu?" dedi Severus ayrılırken şaşkınca. Gözlerini Narcissa'nın mutlu yüzünde gezdirdi. Narcissa elini karnına koyup kocaman gülümsedi.

"Bir bebek bekliyoruz!"

Severus şaşkınca bir ona bir Lucius'a baktı. Genç safkan dudakları kıvrılmış bir şekilde eşine bakıyordu. Uzanıp kolunu beline sardı ve alnından öptü.
"Üç haftalık." dedi sessizce.

"Tebrik ederim!" dedi Severus mutlu bir şekilde. "Umarım sağlıklı bir şekilde doğar."

"Severus!" dedi Narcissa gülümseyerek. "Hafta sonu bize yemeğe gelmek ister misin? Akşam

yemeği!"

Severus isteyip istemediğini öğrenmek için Lucius'a bir bakış atsa da sarışın adam yumuşak bakışlarla ve ifadesiz bir yüzle bakıyordu.
İçten içe omuz silkti, Narcissa'yı reddetmeyecekti.

"Neden olmasın... Saati ve adresi uygun olduğun bir ara bana yolla yeter."

//////----/////

Aylar geçti. Severus sevgililik işinde ara sıra bocalasa da, iş yükü altında ezilse de Sirius hep yanındaydı. Her zaman olduğu gibi en büyük destek kaynağıydı. Geçen zamanda Remus ile kurt adamlık hakkında yüzleşmişti. Çünkü ne kadar zaman geçerse geçsin bu konu yüzünden hep kötü hissediyor gibiydi.

Artık iyice yakınlaştığı Narcissa bebek eşyaları almak için Severus'u sık sık peşine takar olmuştu. Hatta bu zaman içerisinde Sirius'la bile sohbet etmişti. İlk seferler tam bir fiyasko olsa da kuzenler sorunlarını halletmek için birbirlerine tahammül etmeye çalışıyorlardı. Aynı zamanda James ve Lily de evlilik için kolları sıvamışlardı

Severus her geçen gün James'in ezildiğini görebiliyordu. Gülüşü yüzünden eksik olmayan Çatalak en son ne zaman gülümsemişti?
Onunla da ne zaman konuşmak istese hep bir şekilde geçiştiriyordu.

Diğer yandan Lily ile bağları kopma noktasına gelmişti. Belli ki Lily bir şekilde gaza gelmiş, geçmiş olayları için Severus'a karşı olmuştu. Hatta kavga çıkarmış, Severus'u aşağılamıştı.

Verdiği acı ve öfkeyi geç, o an Sirius'u tutmak çok zor olmuştu. Noel kutlaması sırasında kan çıkacaktı az daha.

Ocak ayı buz gibi gelmişti. Severus, Sirius'un kollarının arasında huzurlu bir uykudaydı. Ta ki içeri parlak bir ışık, bir patronus girip Lucius'un titreyen sesiyle onu uyandırana kadar.

"Se-Severus, biz St. Mungo'dayız. N-Narcissa fenalaştı, sa-sanırım düşük yapıyor."

Severus nasıl fırladığını bile bilmiyordu. Kalkmış, Sirius'u uyandırmış ve aceleyle giyinmişti. Kalın cübbesini ve botlarını üzerine geçirdiği gibi şöminenin önüne geçmişti. Sirius arkasından dağılmış saçları ve deri ceketi ile geliyordu. İlk kendisi girdi. Artık alıştığı yolculuktan sonra hastanenin giriş kısmında asasını çıkardı ve üzerini temizlerken gördüğü ilk şifacıya ilerledi.

"Narcissa Malfoy, nerede?"

"3. kat, 36. müdahale odası. Şifacı Jenkins'in bakımında."

Severus aceleyle başını salladı ve endişeyle asansöre ilerledi. Arkasından gelen Sirius da en az onun kadar endişeli ve korkmuş görünüyordu. Asansör hızlı bir şekilde yukarı çıkarken Sirius'un elini tutup sıktı. Sirius da aynı şekilde karşılık verdiğinde derin bir nefes aldı.

Asansör durduğunda ve kapısı sessiz bir 'tıs'la açıldığında aynı anda dışarı çıkıp el ele koridorda ilerlediler.
Adımları hızlı, gözleri endişeliydi.
Numaraları takip edip sola döndüklerinde omuzları düşmüş olan Lucius'u görüp nefesini tuttu.

Hayır... Lütfen düşündüğüm şey olmasın.

"Lucius," dedi yanına oturarak. Amacı varlığını belli etmekti. Çekinerek koluna dokunduğunda ilk defa başını kaldırdı ve göz göze geldiler.
Metalik gibi bir maviye sahip gözleri kızarmış, yüzü acıyla kasılmıştı.

"Severus," dedi çatlayan bir sesle. Acıyı iliklerine kadar hissetti küçük olan. "Kız-kızımız olacaktı."

Öyle çaresizdi ki Severus dilinin tutulduğunu hissetti.

"Ö-öldü ama..." dedi çocuk gibi omuzlarını silkerek. Gözleri dolmuştu.
"Benim kızım öldü."

Severus yaşların dolduğu gözlerini tavana dikip titrek bir nefes aldı.
Ne diyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Sadece uzanıp sarışın arkadaşına sarılabildi.
Diğer tarafa oturan Sirius da hayatında yapacağını kimsenin, asla düşünmeyeceği bir şey yaparak Lucius'a sarıldı. Omuzları titreyen adam ölen kızı için ağladı.

////

Severus 5 aylık bebeğin küçük bedeninin gömüldüğü Malfoy aile mezarlığının görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Bir türlü... Unutamıyordu.

Narcissa onun varlığını biliyordu. Bebeğini hissetmişti. Ona bağlanmıştı ve sonra kaybetmişti. Acısı inanılmaz yoğundu. Severus da acı çekmişti ama aynı durumda olsa nasıl devam edeceğini bilemiyordu.

Nasıl Narcissa'ya destek olacağını...

Ama zamanla insan acıya alışır. Narcissa da alıştı. Kızının ölümü kalbinde her zaman bir açık yara olacaktı ama yaranın varlığına alıştı.
İlk başlarda depresyondaydı.
Severus onun yemek yemediğini, bayılmadan uyumadığını, ayağa bile kalkmadan hazırladığı pembe, mor ve turkuaz renkli odadan hiç çıkmadığını biliyordu.

Artık bunun olamayacağını düşündüğü sırada, onu konuşturmaya çalışıyordu.
Ve o gün ilk defa yaşadığı her şeyi birine anlattı.
Bebeğinin ölümü, Tanrıça Hekate,
çocuk olmak, Sirius, kendi çocukluğu...

Narcissa ağlayarak onu dinledi. İlk defa da o gün, uzun zamanın ardından konuştu. "Fark etmedim. Hiç fark etmedim Sev... Özür dilerim."

Severus ona sarıldı. Her şeyin zamanla nasıl düzeldiğini anlattı. Bebeğinin ruhu için nasıl ayakta kaldığını, nasıl kendine sıfırdan bir hayat kurduğunu. Hatta yeri geldiğinde arkadaşlarından ve Sirius'dan nasıl destek aldığını.

Sözleri acıyı dindirmeyecekti ama belli ki istediği şekilde, Narcissa'ya ulaşabilmişti. Çünkü Narcissa toparlanmak için ilk önce Lucius'a izin verdi. Sarışın adamın yaralarını sararken destek olmasına izin verdi.

Zamanla Severus ve Sirius da buna dahil oldu. Hatta bu süreçte yıllardır konuşmadığı ablası ile mektuplaşmaya başladı. Lucius yakınlaştığı Ölüm Yiyenlerden ona destek olabilmek için uzaklaştı.

İkisi de dimdik ayakta durdular.

Bir yıl sonra da sağlıklı bir oğulları oldu.

//////---//////

Peter'ın büyüyen restoranında akşam yemeği yiyorlardı. Aslında genelde iş çıkışı burada yemek yeseler de bugün bir farklılık vardı.
Restoranın arkasında, deniz kenarında tüm masalar boştu. Birinde yemekler vardı. İki mum, bir şarap şişesi, bir de kutu vardı.

İçeri ilk girdiklerinde Sirius'un yüzünde oluşan ifadeye güldü. Heyecandan eli ayağı titriyordu ama neticede bunun olacağını da biliyordu. Sirius ile henüz cinsel anlamda ileriye gidememiş olsalar da duygusal olarak en üst seviyeye çıkmış olabilirlerdi. Birbirlerini anlıyor, saygı duyuyor ve seviyorlardı. Ten uyumları gibi kişilikleri de uyuyordu.

Yanlış anlaşılmasın, kişilikleri benzer değildi, aksine oldukça farklı kişiliklere sahiplerdi ama kişilikleri birbirini tamamlıyordu.
Zıtlıkların uyumu...
Mesela Severus geceyi severdi, Sirius gündüzü. Severus kitap okumayı severdi, Sirius sosyal olan pek çok şeyi.
Severus ona kitap okuturdu, Sirius da onu konsere, saçma festivallere götürürdü.

Yani evet, bir şekilde uyumluydular...

Ve bugün Severus çok... çok önemli bir şey yapacaktı.
Ona evlilik teklifi edecekti. Kesinlikle fevri bir karar değildi, üzerine çok düşünmüştü. Şimdi bir savaşın içindeyken ölürse en azından onun eşi olarak ölmek istiyordu.
Daha da kötüsü Sirius'u kaybederse...
Öyle ya da böyle, bir şekilde hayatlarının resmi olarak birleşmiş olmasını çok istiyor ve Sirius'un kabul etmesini umuyordu.

Şaşkın Sirius ve gergin olan kendisi masaya oturduklarında Peter'ın en sevdiği garsonlardan biri, Laila, masaya yaklaştı ve elindeki en taze olması gereken yemeği masaya bıraktı. Peter'ın kısa sürede tüm büyülü İngiltere'de ünlenen özel yemeğiydi. Taze ve soslu olarak getirilirdi. Görsel olarak iştah açıcı olmasının yanısıra iki seçeneği vardı. Baharatlı ve soslu, baharatsız ve hafif soslu. Yine de patenti Peter'a ait olan ve içeriği tam olarak bilinmeyen bir yemekti.

Galiba bu gizem ve lezzeti de Peter'ın restoranını daha da ünlü yapan şeydi.

Hem Severus, hem de Sirius baharatlı olanı daha çok severlerdi. Sirius hatta en çok bu yemeği severdi. O, gözlerinden kalp çıkararak yemeğe bakarken Severus dudağının kenarı kıvrılmış bir şekilde masadaki özel işlemeli mendillerden birini açıp kucağına serdi ve dik bir şekilde oturarak kaşığını eline aldı.

Önce çorba ile başlayacaktı. Sirius üzerindeki Seherbaz üniformasının cübbesini çıkartıp sandalyesinin arkasına asarken Severus da onu izledi. Yorgundu. Şu sıralar hepsi yorgundu. James de aynı Sirius gibi canını dişine takarak çalışıyordu.

Sevgilisinin göz altları morarmış, yanakları bile hafifçe çökmüştü. Seherbaz bölümündeki acemilerden Jensen'ın dediğine göre özellikle genç olan Seherbazlar, yaşlılara göre daha dinç olduklarından görevden göreve koşuyorlardı ve yemek yemeği geç, su bile içecek vakti bulamadıkları oluyordu.

Severus bunu duyunca tam bir ay acaba ne yapsa da Sirius'un istifa etmesini sağlasa diye düşünmemiş değildi...

Her neyse, şu an odaklanması gereken asıl mesele bugündü. Dün veya yarın daha sonra düşünülecek bir işti.

Sohbet ederek yemeği yerken Laila'nın radyoyu getirdiğini gördü.

"Çok sessizdi," dedi omuzlarını silken genç kadın. Radyoyu bırakıp gittiğinde Sirius uzanıp kanalları karıştırmaya başladı.

Belki başkası olsa restoranın malına böyle rahat rahat dokunmazdı ama zaten patron dostları olduğu için -tabii Sirius'ta var olan aşırı rahat kişiliği de unutmamak gerek-Sirius'da mekânın ortak sahibiymiş gibi rahattı.

Severus sonunda durduğunda eline vurmak üzereydi. O kadar çok ses karmaşası olmuştu ki başı ağrımıştı.
Çalan Queen şarkısıyla ikisinin de dudağı kıvrıldı.
Severus uzunca bir süre klasik müzik ve piyano gibi şeyleri tercih etse ve rock müziği baş ağrıtıcı bulsa da Sirius ona Queen aşkını bulaştırmıştı.

Pek çok şarkısı Severus'un zihninde kazılıydı.

Love Of My Life, We Are The Champions, We Will Rock You, Don't Stop Me Now, Killer Queen, Bohemian Rhapsody...

Sirius bir yandan Bohemian Rhapsody'i mırıldanırken uzanıp cübbesinin cebinden bir şey çıkardı ve Severus'a uzattı. Küçük bir kutuydu. Severus şaşkınca uzanıp aldı.
"Ne bu?"

"Hediye," dedi Sirius gülümseyerek. "Görünce aklıma sen geldin."

Severus siyah kutuya sarılan kırmızı kurdeleyi çözdü ve açtı. Bir dolma kalemdi. Siyah ve zarif görünüyordu. Oldukçada pahalı. Altın rengi bir şerit ortadan dolaşırken üzerinde de güzel bir yazıyla 'Severus' yazılmıştı.

"Bu çok güzel," dedi Severus ve gülümseyerek ona baktı. "Teşekkür ederim."

Sirius dudaklarını büzdü. "Bu çok soğuk bir teşekkürdü bebeğim." dedi sitem eder gibi. "Hani öpücüğüm?"

Siyah gözlere sahip olan gözlerini devirerek ayağa kalktı ve ona yaklaşıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Oldu mu, hayatım?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Bilmem," diye mırıldandı hipnoz olmuş gibi dudaklarına bakan Sirius. "Biraz daha ateş katabilirsin bence..."

Severus gülerek kafasına vurup yerine geçti ve kutuyu kapayıp kenara koydu. Hediyesini cidden beğenmişti.
Sirius'un gülümsediğini görünce tebessüm edip lezzetli yemekten ilk kaşığını aldı. Ağzına yayılan tat öyle güzeldi ki resmen ağzı sulandı.
Pete harbiden yapıyordu bu işi...

Yemeğin yanında yudumlayıp bitirdiği bir bardak kırmızı şarap daha iyi hissetmesini sağlasa da evlilik teklifi için yeterli rahatlığı vermemişti. İmkanı olsa daha sert bir şey isterdi ama sarhoş

olmak gibi bir hata da yapamazdı. Bu yüzden bir bardak daha doldurdu ve karnı da doymuş bir şekilde geriye yaslanıp Sirius'un anlattığı tatili dinlemeye devam etti.

İzin almayı planlıyordu sevgilisi. Bir haftalık bir izin hakkı vardı ve Severus da işlerini halledebilirse ayarlayıp tatile çıkmak istiyordu. Açıkçası çok iyi bir fikirdi.

"Bir hafta içinde biriken işlerimi halledip küçük de bir stok yapabilirim. Sonraki hafta sen de izni alırsan gidelim."

"Harika. Nereye gitmek istiyorsun?"

"Sen nereye istersen orası olur. Fark etmiyor." dedi Severus gülümseyerek. Bir tatil harika olurdu ama Sirius olmadan anlamsız olurdu. Yani o olduğu sürece neresi olduğu önemli değildi.

Sirius uzanıp elini tuttu ve birkaç öpücük kondurdu. "Hiç görmediğimiz bir yer olsun istiyorum."

"Aslında..." dedi Severus tereddütle. "Rio güzel olabilir. Sanırım gideceğimiz zamana denk gelen bir karnaval vardı."

Sirius memnunca başını salladı. "Hiç aklıma gelmemişti! Çok güzel olur. Yemekleri de güzeldir oranın."

"Hâlâ doymadın mı sen?" dedi Severus gözlerini devirerek.
Sirius sırıttı. "Ama ne yapayım? Doymuyorum ki!"

"Neyse ki doyamayacağını tahmin etmiştim." dedi Severus ve eliyle işaret verdi. Bir ev cini anında Sirius'un önüne iki devasa dilim pizzayı bıraktı.

"Sen bor tonason!" dedi Sirius koca bir ısırık alırken. Severus bu kaba ve hayvani yemek yiyişine rağmen göğsünde büyüyen sevgi nedeniyle psikolojik sorunu olmasından endişe ediyordu.

Sonunda üçüncü bardağı da bitmişken Sirius'da biraz gevşemiş, Severus'u sandalyesiyle birlikte yanına çekmişti. Aynı ortamdayken ona temas etmeden en fazla bu kadar durabiliyordu.

Temas hastalığı vardı resmen. Neyse ki Severus bundan oldukça hoşnuttu.

"Sirius, aslında bu gece seninle önemli bir şey konuşmak istiyordum," dedi Severus gergince ay ışığının vurduğu sahile bakarken. Deniz hemen altlarında uzanıyordu. "Eğer kabul etmezsen veya hazır olmazsan elbette seni anlarım ve sakın bunun için endişe de etme; saçma sapan triplere girmem."

"Sev... Ne oluyor?" dedi endişeli bir sesle. "Kötü bir şey mi?"

"Hayır! Sanırım... Dinle, Sirius, birkaç yıl önce Hogwarts'ta, ağacın altında uzanıyorduk. Sana bir şey söylemiştim."

Sirius kafası karışık bir şekilde bakınca gülümseyerek elini tuttu.
"Sana; seninle evleneceğim demiştim. Sende; ama ikimiz de erkeğiz demiştin." Sirius güldü.
"Bende sana-"

"Olsun koca-koca oluruz demiştin."

"Evet," dedi Severus uzanıp ellerini tutarken. "Sirius... Bu yıldızlar, bu deniz şahidim olsun ki seni çok seviyorum. Ve bir gün ölürsem hiçbir pişmanlığım olsun istemiyorum. Benimle... koca-koca olur musun?"

Dolu gözlerle ve şokla bakan Sirius alt dudağını ısırıp birkaç saniye sessizce bekledi. Severus gerginlikten kalbinin kulaklarında attığını hissediyordu.
"Merlin... Evet. Evet seninle koca-koca olurum." dedi titreyen bir sesle. Gözleri mutlulukla parlıyordu.

Uzanıp yanaklarını elleri arasına aldı ve yumuşakça Severus'u öptü.

/////---/////

Nişanlı oldukları duyulduğunda yakın çevreleri oldukça mutluydu. Polo düğün davetiyesini parlak ve saçma bir şey yaparsa gelmeyeceğini söyleyip onları tebrik etmişti. Enoch zaten İngiltere'de olduğu için onları yüz yüze tebrik etmiş, Sirius'u bir kenara çekmişti. Ne dediği hakkında hiçbir fikri olmasa da Sirius geri döndüğünde yüzündeki tüm renk gitmişti.

Lily basit bir mektupla tebrik etti, Alicia ise ertesi gün kapıdaydı. Severus'u da alıp alışverişe götürmüştü. Daha şimdiden damatlık için aklındakileri öğrenmek istemişti. Elbette Severus'un başka bir yerden giyinmesine izin vermezdi. Onun deyişiyle 'bebeğine kimse saçma sapan şeyler giydiremezdi. Alicia hayalindeki her ayrıntıyı öğrenip onu büyüleyici bir prense çevirecekti'

Sirius ise aynı hafta gidip bir büyücü mücevhercisinden yüzük almıştı. Evet şey, Severus onu unutmuştu...
Her neyse, bu yüzüğün en güzel özelliği eşinin yoğun duygularını hissetmeni sağlamasıydı. Ayrıca tehlikede olduğunda da yüzüğün diğer eşinin sahibi bunu hemen hissedecekti.

Severus dükkandan çıkan safkan müşterisinin ardından koltuğuna oturup kitabını okurken başparmağı ile yüzüğünü okşuyordu. Yüzükten yayılan duygular ile iç çekti. Sirius yine birilerine sinir olmuştu.

Sevgilisi bela çeker biriydi ve birinden hoşlanmadığında... ondan asla hoşlanmazdı.
En azından korkunç bir olay sonucu çocuk olup bakımına alıp sevmediği sürece, evet...

Kapı açıldığında gördüğü yüzle gülümsedi. "Al, seni buraya hangi rüzgar attı?" dedi kitabını kapatıp ayağa kalkarak. Sakallı, yaşlı büyücü içeri girip bekleme koltuklarından birine oturdu ve gülümsedi.

"Seni görmeye geldim, oğlum." dedi Albus mavi gözlerini gözlerine dikerek. Severus gülümseyerek ona yaklaştı ve yanına oturdu.

"İyi yapmışsın, bende seni özlemiştim."

"Dur bakayım sana," dedi Albus geriye çekilip baştan aşağı süzerek. "Mutlu görünüyorsun. Seni üzmüyor değil mi?"

Severus gülerek başını iki yana salladı. "Arada bir kavga ediyoruz. Bir keresinde onu kovmuştum ve o da üç saat kapıda oturmuştu. Ama bir şekilde hep barışıyoruz. Beni kırmamak için her şeyi yapıyor."

Albus rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Harika... Düğün haberinizi aldım. Şimdiden tebrik etmek istedim."

Severus başını salladı. "Teşekkür ederim Al."

"Biliyor musun," dedi Albus gök mavisi gözlerini iksir şişelerine dikerek. "Aslında işin sonunda

birlikte olacağınızı tahmin etmeliydim."

"O da ne demek?"

"Sirius'dan ayrı asla duramazdın. O dönem yani. Ona hayrandın ve çok seviyordun. Ona güveniyordun. Bunun kolayca kopmayacağı çok açıktı."

Severus utançla yere baktı. Küçük haliyle Sirius'a hayran bir çocuk olduğunu biliyordu ve bu onu biraz utandırıyordu. Sohbet devam edip görüşemedikleri zamanın acısını çıkardıklarında Severus oldukça mutluydu. Profesör ile sohbet etmeye uzun zaman önce başlamıştı. Yine küçük halindeyken yaşlı büyücü ile bir bağ kurmuş, aralarındaki sorunları zamanla hallettikten sonra da babacan bir figürün hayatına girmesine izin vermişti

Ve bundan mutluluk duyuyordu.

//////-----///////

Sirius alt dudağını ısırarak evden çıkan Severus'u izledi. Aslında şu an işte olmalıydı ama artık dayanamamış, izin almıştı.

Severus çok... Tuhaftı! Son zamanlarda çok mutluydu. Sirius'u öperken çok daha cesurdu. İnsanlarla daha sık sohbet ediyor ve sıklıkla da ortadan kayboluyordu. İlk kez olduğunda Sirius onu görmek için dükkana gitmişti ama boştu. Severus yoktu. İşi çıkmıştır diye düşünüp üzerinde durmamıştı. Sonra Sirius'un bazı izin günlerinde birkaç saat ortadan kaybolmaya başladı. Sirius ona mektup yazıp yolladığında normalden daha geç cevap verdi, evde olacağını söylediği zamanlar sesini duymak için şömineden ona ulaşmaya çalıştığında cevap vermedi.

Daha pek çok şey!

Sev'inin onu aldatacağını düşünmek istemiyordu. Sev asla öyle bir şey yapmazdı. Düşünmek bile kötü hissettiriyordu ama olanları göz önünde bulundurunca da aklına başka bir şey gelmiyordu.

Nasıl gelebilirdi ki?

Üzgün, uykusuz ve kötüydü. Severus bunu fark etmemiş gibiydi ve Sirius daha çok üzülüyordu. Ne yapacağını hiç bilmiyordu. Bu yüzden Severus kendisini aldatıyorsa da aldatmıyorsa da öğrenmek istiyordu ne olduğunu.

Mutlu mutlu ilerleyen sevgilisini takip etti. Kedilere mama verip sevdiğinde gülümseyerek baktı. Severus, Hogsmeade'in diğer ucuna doğru ilerledi. Köyün aşağısındaki pastaneden birkaç Cheesecake aldı. Limonlu... Sev limonlu sevmezdi ki...

Sonra ilerledi ve iki katlı beyaz bir binanın önünde durdu. Çiçekler ile süslenmiş yer güzel görünüyordu. Kapı açıldığında güzel bir kadın göründü. Başta Severus her ne dediyse ona kızgınca baktı ama sonra kocaman gülümseyip yanağından öptü.

Severus içeri girerken Sirius başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissederek kalakalmıştı. Yüzü, elleri buz kesmiş, kalbi paramparça olmuştu. İçinde zayıf bir ses hâlâ arkadaş olduklarını haykırırken o, oturup ağlamak istiyordu.
Başını inkar ederek iki yana salladı. Boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Yapmazdı. Severus asla yapmazdı. Sadece... Gözyaşlarını sildi. Sadece arkadaşıydı.

Titreyen dizeleriyle kapıya ilerledi ve zayıf bir şekilde vurdu. Kadın kapıyı açıp şokla baktığında, gözlerindeki bakıştan onu tanıdığını biliyordu.

Sadece arkadaş...

Öyle olmalıydı.

///////

Yaşadıklarından sonra biriyle seks yapmak onun için düşünülemezdi en başta. Sonra içten içe kötü hissetmeye başladı. Sirius genç bir erkekti ve elbette böyle bir şey yapması normaldi ama Severus ona engel oluyordu. Evet düşüncelerinin genel özeti buydu. Tabii bu konuda bir şey yapma fikrini kendine kabul ettirmesi tamamen tesadüfen duyduğu bir konuşmayla olmuştu.

Biri, bir kadın konuşuyordu. Eşinin, onunla yeterince ilgilenemediği için onu aldattığını anlatıyordu.
Sirius'un kendisini aldatacağını elbette düşünemezdi. Öyle bir şey mümkün değildi ama... ya sıkılırsa? Ya Severus'un onca zaman sonra bile hâlâ o olaydan kurtulamaması onu bıktırırsa?

Severus onun ileri gitmek istediğini biliyordu. Tabii ki biliyordu onlar sevgiliydiler! Siri hiç böyle bir şey söylememişti. Bahsi bile geçmemişti ama Severus'un içine o kurt düşmüştü bir kere...

Sonra Severus, her şeyden önce tamamen normal hissetmek ve geçmişin izlerini silmek için bir terapist aramaya başladı. Bulduğu kişi Bianca Lorenzo'ydu. Kadın işinde en iyisi olan, terapiden önce konuşulan her şeyin sır olarak kalması için bozulmaz yemin etmeyi kabul eden biriydi. Severus için adeta bir kurtarıcıydı.

Bianca ona çok yardım etti. Bazen iki saat, bazen üç saat ortadan kaybolması Sirius'un gözüne batsa da bunu pek umursamadı. Sonuçta işin sonunda ilişkileri için bir şey yapıyordu. Ve kendi hayatı için.

Bir ay sonra inanılmaz iyi hissediyordu. Biriyle birliktelik yaşama düşüncesi normal geliyordu. Ayrıca birkaç hafif ilaç ve hayatının diğer dönemlerine de sıçrayan tedavi nedeniyle belki de hiç fark etmediği kötü olayları da kendi içinde atlatmaya başlıyordu.

Bianca ilk seansa, tecavüz sonucu böyle bir şeyin olmasının çok sık görüldüğünü, zamanla ve doğru tedaviyle bir yere kadar atlatılabileceğini; ama işin çoğunun kişide olduğunu söyleyerek başlamıştı. Bir yandan bu konu bir yandan da çocukluğundan başlayan tedavi onun için kurtuluş gibi bir şeydi.

Çok daha mutlu ve biraz daha konuşkandı. Elbette bunun Sirius'un gözüne daha çok batacağından bihaberdi.

O gün Bianca'ya gitmek için hazırlanmış, Alicia'nın zorla aldırdığı ipek cübbeleri giymişti. Evden çıkarken yüzünde tebessüm, diline dolanan bir şarkı vardı. Evden çıkıp Hogsmeade'in içinden ilerledi. Gördüğü tanıdık kedilerle cebinden çıkardığı küçük poşetin içinden mamayı bir ağacın altına döktü ve birkaç dakika kedileri sevdi.

Sonra zihninden bugün yapılacakların bir listesini oluştururken oldukça dalgındı. Hogsmeade'in diğer ucunda ikinci iş yerinde bulunan Bianca'ya birkaç tane de limonlu cheesecake aldı. Kendisi daha çok çikolatalı severdi. Sirius da öyle.
Oradan çıkıp elindeki paketle tanıdık beyaz, küçük binaya ilerledi. Kapıya vurup bekledi. Kendisinden 9 yaş büyük olmasına rağmen oldukça genç görünen kadına tebessüm etti.

"Günaydın ihtiyar."

Bianca kızgınca baktı. "Sen canına susadın galiba?"

Severus gülerek paketi kaldırdı. "Su değil, içecek bir şeyler güzel olurdu. Cheesecake aldım." dedi ve bir anda mutlu olan kadına baktı. Cheesecake'i çok severdi kendisi.

"Harikasın tatlım!" dedi az önceki kızgın halinden bir anda sıyrılarak. Uzanıp Severus'un yanağına bir öpücük kondurdu, paketi kaptı ve içeri girdi. Severus arkasından başını iki yana sallayıp içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Ah, Severus! Polly okuldan dönecek birkaç saat içinde. Onu görmek için kalabilir misin? Geçen sefer seni göremediği için tüm hafta susmadı."

Bianca'nın 5 yaşındaki kızı Polly, Severus'u çok severdi. Severus da ona bayılırdı. Kızla ne zaman vakit geçirse bir çocuk istediğini düşünürdü. Sonra da bebeğine ihanet etmiş gibi hissedip üzülürdü. Yine de Polly'e bayılırdı.

"Tabii kalırım. Keşke bilseydim, ona oyuncak almıştım ama evde kaldı."

Bianca ağzını sonuna kadar doldurmuş bir şekilde ona bakıp elini salladı. Boşver demekti bu galiba. Sonra masayı ve çikolatalı Cheesecake'i gösterdi. Bu da otur ye demekti muhtemelen.

Severus sandalyeye çöküp yiyeceğini önüne çekti. Acıkmıştı biraz.

Kapıya vurulduğunda içtiği kahveyi bırakıp merakla Bianca'ya baktı. Kadın da kimseyi beklemediğini belli ederek omuz silkti ve kapıya ilerledi. Birkaç saniye sonra tuhaf bir ses tonuyla seslendi.

"Severus! Gelebilir misin?"

Severus kahveyi bırakıp merakla ayağa kalktı ve kapıya yaklaştı. Sirius'u gördüğünde adımları durdu. Şaşkınca derin bir nefes aldı. "Sirius?"

"Severus," dedi kızarmış gözlerine rağmen güçlü tuttuğu sesiyle. "Konuşabilir miyiz?"

Severus başını sallayarak cübbesine uzandı ve üstüne geçirerek kapıya ilerledi. "Bianca, üzgünüm söz veriyorum Polly için daha sonra uğrayacağım." dedi kadının kahverengi gözlerine bakarak. Bianca başını salladı.

Severus, Sirius'la birlikte yürürken merakla ona baktı. Severus'un orada olduğunu nereden biliyordu? Neden böyle görünüyordu?

"Sirius... sorun ne?"

"Severus ben... Sadece tek bir şey soracağım... Beni seviyor musun?"

Severus şaşkınca baktı. İçinden bu saçma soru için kızmak gelse de öyle kötü görünüyordu ki yapamadı. Uzanıp elini tuttu. "Seni her şeyden çok seviyorum."
Sirius durup onu göğsüne çektiğinde kollarını beline sardı. "Sorun ne Sirius?"

"Çok kızacaksın... Ama ben engel olamadım. Sana yemin ederim tamamen inanmadım ama en azından sana sormak istedim. Çünkü ben şey sandım..."

"Ne sandın?"

"Beni... aldattığını."

Severus geri çekilip öfkeyle ona baktı. "Ne? Nasıl böyle düşünürsün!"

Sirius üzgünce uzanıp ellerini tuttu. "Bebeğim... Sen benim en değerlimsin. Seni çok seviyorum. Böyle düşünmek istemedim ve bu düşünceye yüzde yüz inanmadım ama sen son zamanlarda çok gariptin. Sürekli ortadan kayboluyordun. Ne düşünebilirdim ki? O kadın seni... öpünce de..."

"O benim terapistim!" dedi Severus çatık kaşlarla. "Çünkü ben... Seninle birlikte olamadığım için kötü hissettim ve terapi almaya başladım. Bianca terapist!"

"Ne?" dedi şok içindeki Sirius. "Ne... Severus! Bunun için kendini kötü hissettiğini tahmin edebiliyorum ama benimle neden hiç konuşmadın?"

Severus başını eğdi. Zorlanarak konuştu. "Ben iyileştikten sonra sana anlatacaktım."

"İyileşmek mi? Sev... Merlin, tamam. Bunu evde konuşacağız!"

Severus nasıl bir anda suçlu olanın kendisi olduğunu anlayamadan şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı.

////////-----////////

Elbette konuşularak anlatılmayacak, açıklanmayacak hiçbir şey yoktu. Sadece iki bireyin oturup sakince anlaşması gerekiyordu. Neyse ki o gün bu olayı çözdüler. Severus buna inanılmaz memnundu.
Sonraki haftalar çok daha güzel geçti. Küçük Draco doğdu, Severus onun vaftiz babası oldu. Minik bebeği ne zaman kucağına alsa içinde bir yerler kıvranıyordu. Bir bebek istediğini kabul etmek zamanla daha kolay oluyordu. Yakın bir zamanda değil ama belki bir gün...

Sirius ile ise her şey yolunda sayılırdı. Geçen hafta yaralanmasını saymazsak tabii. O yüzden şu sıralar hep evdeydi. İyileşmek bahaneydi gerçi, evde çoktan iyileşmiş yatıyordu.

Severus son müşteri de gidince siparişle yollanacak iksirleri hazırladı. Yarın sabah göndereceği için akşamdan hazır ediyordu. İşi bitince ellerini çırpıp dükkanın güvenlik duvarlarını kurup şömineye ilerledi.
Alevlerin içinden evine gelince içini çekerek üzerini temizledi. Yine de pis hissediyordu. Bu yüzden bir duş için merdivenlere ilerledi. Sirius da kim bilir neredeydi...

Beyaz, gri ve turkuaz fayanslı banyoda duşa ilerledi ve üzerindekileri çıkarıp suyun altına girdi. Rahatlayarak gözlerini yumdu. Sıcak havaya tezat buz gibi su bedenine iyi gelirken şampuana uzandı.

İşi bitip de çıkacağı zaman suyun altında öylece bekledi. Su başından aşağı akıp giderken iç çekerek durdu. Sonra suyu kapatmak için uzandı ama kapı açılınca donup kaldı. Sirius içeri girmiş, şokla donup kalmıştı.
Daha önce birbirlerine dokunsalar da hiç tam olarak çıplak görmemişti Severus'u.
Severus irkilmemek için kendini kastı.

O Sirius.

Güvendesin.

Sirius'un bakışlarından etkilendiğini anlayıp dudaklarını birbirine bastırdı. Onu öylece durarak etkileyebiliyor olmak içten içe gurur vericiydi. Tebessüm ederek elini ona uzattı.
Belki de artık hazırdı.

Sirius anlayarak elini tuttu. Kıyafetlerine rağmen suyun altına girdi. Dudakları birbirini tamamlar gibi buluştuğunda içini çekerek ellerini Sirius'un omuzlarına koydu ve ilk defa kendini tutmadan,

özgürce öptü. Sonundan korkmuyordu. Artık değil.

"Emin misin?" diye fısıldadı Sirius nefes nefese. Severus gözlerine kararlılıkla bakıp başını salladı.

"Evet."

Sirius başını eğip boynuna bir öpücük kondurduğunda başı istemsizce geriye doğru eğildi. Heyecan ve korkuyla ona tutundu.
Yine de biliyordu... Uğruna her şeyi feda edebileceği adamı bulmuştu. Ne olursa olsun güveneceği kişiyi, ailesini, geleceğini...

Severus aşık olmuştu ve o doğru kişiydi.

Severus gerçekten yeniden hayattaydı.

Yeniden doğmuştu.

(Alive Again...)

FİNAL II

Kuş seslerinin olduğu, yumuşak bir orman kokusunun dolduğu güzel bir odada gözlerini açtığını söylemek isterdi ama şey... öyle bir sabaha uyanma hayalini uzun zaman önce unutmuştu.

Aksine gözlerini açmasını sağlayan şey sığındığı sıcaklığın ardından duyduğu çığlık sesleriydi. Çığlıklar, gülüşler ve bağırışlar...

Belli ki şeytanları uyanmıştı.

Kollarını bedenine sarmış olan bir diğer şeytan, ki o baş şeytandı, kıpırdandığında uyumaya devam etme isteğini içine gömdü. Yeni bir gün başlamıştı bile. Severus gözlerini açıp güneş yüzünden kısık bakarak Sirius'a döndü. Esneyerek yataktan doğruluyordu. Sonra döndü, daha uyandığını fark etmediği Severus'a eğilip alnından öptü.

"Günaydın," dedi Severus kısık bir sesle. Sirius iç çekti. "Sana da günaydın bebeğim."

"BABA!" diye bir çığlık duyuldu. Evet, başka biri olsa çocuğu öldürülüyor falan diye endişe ederdi ama Severus tepki bile vermedi. Asıl sessiz olsalar o zaman endişe ederdi. "BABA! BABA! BABABABABA!"

"NE?" diye seslendi Sirius dağınık saçlarıyla. Severus ona gülümseyerek doğruldu. Artık omuzlarına gelen saçlarını yüzünden çekip uzandı ve yere düşen bornozu üzerine geçirdi.

Ayağa kalkarken de üzerini düzeltti.

"AÇIZ BİZ!"

"BENDE AÇIM, NE YAPAYIM?"

"YEMEK YAP!"

Severus her sabah benzer bir sohbetin döndüğünü bilerek iç çekti ve kapıya ilerledi. Aceleyle giyinen Sirius'u bekleyip kapıyı açtı.

Üç küçük canavar kapının önünde kocaman gözlerle kıpır kıpır ona bakıyordu. İlk uzanan en miniği oldu. "Kucak!"

Severus eğilip onu kucağına alırken diğer ikisi de yanaklarından öpüverdi.

"Günaydın bebeklerim."

7 yaşındaki en büyük oğlu Luther küçük burnunu kıvırdı. "Büyüdüm ben bir kere!" diye çemkirdi. Sonra kocaman sırıtıp ön dişlerindeki boşluğu gösterdi. "Dişim düştü benim!"

Sirius arkadan gülerken Severus da sırıttı. Bu replik ona tanıdık gelmişti... Ortanca oğlu Lloyd ona bilmiş bir şekilde baktı. Luther'ın aksine yaramaz değil, oldukça havalı bir çocuktu. Bir çocuğun olamayacağı kadar havalı ve zarifti.

"Dişin düşünce büyümüş olmuyorsun." dedi sanki sadece bir yaş küçük olan o değilmiş gibiydi.

Luther ona laf yetiştirmeye çalışırken daha sadece 3 yaşında olan en miniği Leonis uslu uslu kucağında duruyordu. Doğru düzgün söyleyebildiği üç beş kelime vardı sadece.

Baba, abi, mama, uyu, kucak, oyun...

"Hadi düşün önüme," dedi Severus hepsini susturarak. "Kahvaltıyı hazırlayalım."

Luther koşa koşa aşağı inerken Lloyd onun aksine yavaş ve dikkatli bir şekilde indi. Severus da Leo'yu alnından öperek aşağı inmeye başladı.

"SEVERUS BENİM KIRMIZI GÖMLEĞİM NEREDE?"

Severus gözlerini devirdi. "NEREDE OLABİLİR, DOLAPTA!"

Mutfağa girip Leo'yu sandalyesine yerleştirdi ve dolaba ilerledi.

"YOK!"

Severus kızgınca derin bir nefes alıp tezgahta aceleyle bir şeyleri ayarladı ve merdivenlere ilerledi. Kaşları çatılmış, saçları yine önüne gelmişti. Büyük yatak odasına girip dolabın neredeyse içine girmiş olan kocasına gözlerini devirdi ve tişörtünden tutup geriye çekti. "Çekil şuradan!"

Dolaba eğilip göz gezdirdi. Sonra sol köşede, Sirius'un katlamadan atıp bıraktığı mavili beyazlı tişörtün altından apaçık görünen kırmızı gömleği aldı. "Al işte!"

Sirius şaşkın şaşkın baktı elindeki gömleğe. "Ama yoktu..."

"Gayet de ortadaydı Sirius." dedi ve kapıyı kapatıp üzerindeki bornozu çıkardı. Daha dün akşam giymek için seçtiği kıyafetlere uzanırken Sirius'un bakışlarını hissedebiliyordu. Ayak seslerini duyduğunda iç çekti. Kısa bir süre sonra Sirius'un sıcak elleri karnına sarılmış, dudakları boyuna öpücükler bırakmaya başlamıştı. Severus çıplaklığından utanmayı uzun zaman önce bıraktığı için dönüp gözlerine sadece uyarıyla baktı.

Sirius gözlerini devirip gömleği giydi ve saçlarını düzeltmeye başladı. Severus onu beklemeden aşağı inip küçük canavarlarına kahvaltı hazırlamaya başladı. "Pekala! Herkes yardıma!" dediğinde üç küçük canavar da ayağa kalktı. Luther masaya tabakları dizerken Lloyd marifetli bir şekilde bardakları dolduruyordu. Leo ise çatalları düzgün bir şekilde koymaya çalışıyordu.

Severus pankekleri tezgahın bir ucuna bıraktı. Asla tüm malzemeler hazır olana kadar masaya yiyecek koymazdı. Çünkü anında hepsi biterdi. Canavar diye boşuna demiyordu. Özellikle Leo tam bir çikolata canavarı olma yolunda ilerliyordu. Vaftiz babası Remus gibi çikolataya düşkündü. Severus sadece iki gün önce çikolata sosuyla boğulmasını engellemek zorunda kalmıştı.

Sirius sonunda gelebildiğinde ona baktı. Üzerinde Seherbaz üniformasını görmeyeli uzun zaman olduğu için resmi cübbeyi görünce kaşları havalandı.
"Bugün özel bir şey mi var?"

Sirius şokla baktı. "Bunu unuttuğuna inanamıyorum. Sana aylar önce söyledim! Seherbaz birimi başkanlığı için bugün önemli. Hani sonunda seçilebilirim?"

Severus gözlerini devirdi. "Dramatik olma."

"Bunu unutmamalıydın! Çok kırıldım!"

"En azından yıldönümümüzü unutmadım, köpek."

Sirius tam bir şey diyecekken Leo'nun kahkahası duyuldu. "Köpek! Baba köpek!"
Sirius şokla ona döndü ve mama sandalyesindeki bebeği kucağına aldı. "Hayır Leo! Babaya köpek

diyemezsin! Patiayak olabilir ama köpek değil. Hem, bu babana özel bir hakaret."

Severus gözlerini tekrar devirdi ve onlara döndü. Leo kaçmaya çalışırken Sirius'un onu sürekli öpmesi, ikisinin de gülüyor olması ve sevimli görüntüleri kalbini sıcacık yaptı.

Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle masaya tabakları yerleştirmeye başladı. İşte o an bir ölüm sessizliği çöktü.

Severus gelecek kıyameti bilerek kendine ayırdığı tabağı aldı ve büyük mutfaktaki, mutfakla oldukça uyumlu olan koltuklardan birine oturdu.
Zaten bir an sonra da yemek savaşı başlamıştı. Neyse ki Leo çikolata için çığlık atmaya başlamadan önce mamasını yeterince yemişti...

//////----//////

Üç hafta sonra

Yıllar sonra, Azkaban'ın karanlık havası ve soğuk ortamından uzaklaşmış, ilk defa güneşi görerek ağlamıştı. Azkaban pek çoğu için cehennemdi.

İşin sonunda hâlâ tanınmaktan çekinerek cübbesinin başlığını çekmiş, bir büyücü kafesinde, Diagon yolunda durmuştu.

Her yer öyle değişmişti ki... Bu kafeyi hiç görmemişti. Etraftaki bazı yerleri görmemişti. O içerideyken moda bile değişmişti ama 17 yaşında Azkaban'a atılan Dominic hiçbirine şahit olamamıştı.

Yine de üzülmedi. Görmesi gereken biri vardı. Önünde uzun zamandır içmediği büyük boy bir kahve varken mavi gözleri zihnine kazımak ister gibi insanların üzerinde, masalarda gezindi. Ta ki tanıdık bir yüzü görene kadar...

Severus.

Gözleri dolarken şaşkınca ona baktı. Zaman ona iyi gelmişti. Yüzü mutluluk ve sağlıkla parlıyordu. O sadece... Mutluydu ve bu Dominic'in istediği her şeydi. Yıllar geçmesine rağmen.

Sonra başını çevirdi ve arkasındaki birine seslendi. İki küçük çocuk koşarak yanına geldiler ve cübbesine tutundular. Dominic kalbinin şokla sıkıştığını hissetti. Ama hemen sonra kucağında çok daha küçük bir bebekle yanlarına gelen Sirius Black onu şaşırtmadı.

Görüntü kalbini kırdı. Nefesini kesecek kadar büyük bir acıydı. Yine de yanlarına gidecek cesareti olsa, Black'e teşekkür ederdi. Onu koruduğu, sevdiği ve hak ettiği aileyi verdiği için. Severus kahkaha attığında, ses kalbini hızlandırdı. Yüzünde bir gülümseme oluşurken önüne döndü ve onlar bir şeyler alıp çıkana kadar da başını kaldırmadı.

Göreceğini görmüştü, artık burada işi kalmamıştı.

Ayağa kalkıp aile evlerinden birinden aldığı parayla ödeme yaptı ve yüklü bir miktar da bahşiş bıraktı. Aceleyle oradan çıkarken sıradaki yeri belliydi. Hogwarts.

İçeri girmesi kolay olmuştu. Slytherin'lerin bildiği bir iki gizli geçit vardı. Yaz olması sebebiyle de boş olan okulda, o kadar da güvenlik yoktu. Yani tam anlamıyla elini kolunu sallaya sallaya içeri girmişti.

Bir an, bir süre erteleyip, zaten hapse girmesiyle yeterince yıpranan annesiyle vakit geçirmeyi

düşündü ama sonra, yapacak bir şeyi olmadığını biliyordu. Onun bu dünyada yeri yoktu. Artık değil...

Devam etmesi için hiçbir neden yoktu. Yarın için herhangi bir umudu yoktu.

Yıllar önce en değer verdiği varlığı ondan neredeyse alan, bebeğinin ölümü olan yere geldi.

Mahkeme sürecinde Severus'un intiharına dair çok fazla bilgi almış olması iyiydi, bu sayede tam olarak neresi olduğunu biliyordu.
Gölü gören, o yüksek yere çıktı. Büyük göl aşağıda güneşin altında parlıyordu.

Kalbi hızlanırken aşağıya baktı. Mavi gözleri hüzün doluydu. Gülümsedi.
Hogwarts'ta doğmamıştı ama burada ölecekti.
Kenara son bir adım daha attı ve derin bir nefes alarak üzerine giydiği beyaz kıyafetleri düzeltti. Siyah cübbesini çıkarıp eşyalarıyla birlikte yerde bıraktı.

"Mevictima." diye fısıldadı kırık bir sesle. Sev'i de böyle mi hissetmişti ölmeye karar verdiğinde? O da böyle kararlı ama korkmuş muydu?

Yoksa cesurca mı atlamıştı aşağıya?

Mevictima

Mevictima

Mevictima

Bedeni aşağıya düşerken Tanrıça Hekate'e dua ediyordu. Lütfen, bebeğimi görmek istiyorum.

Mutlu değildi, Azkaban ona çok zarar vermişti ve zihinsel olarak da en iyi durumda olması mümkün değildi. Ruh emiciler ilk zamanlardaki gibi olmadıklarından emin olmak için oraya yerleştirilen muhafız ve işkencecilerdi.

Ama en azından, bedeni bir işe yarayabilir, kutsal bir iyilik için kullanılabilirdi. Hatta belki Hekate izin verirse ölümünün ardından çıkan enerji Severus'u ve çocuklarını koruyabilirdi.

Bedeni sertçe suya çarptı ama hiç acı hissetmedi.

/////----/////

Severus gülerek Sirius'u ittirdi. "Sirius, uzaklaş aptal! Çocuklar her an gelebilir." dedi ama güldüğü için pek de kızgın görünemiyordu. Yine de pijamasını çıkarmaya çalışan Sirius'u durdurması gerektiğini biliyordu.

"Gelmeyecekler Sev! Onları uyuttuk, unuttun mu?" dedi ve dudaklarını birleştirdi. Sadece bir saniye sonra kapıdan zayıf bir vurma sesi geldi.

"Baba! Ba-ba! Kucak!"

Sirius dehşetle baktı. O kadar komikti ki Severus saatlerce gülebilirdi. "Gülme Severus," dedi Sirius kızgınca. Sonra umutla devam etti.

"Belki sessiz olursak vazgeçip gider?"

Severus gözlerini devirdi. "Gitmeyeceğini biliyorsun."

Leo kendi odasında uyur, bir saat sonra kalkıp yanlarına gelirdi. Yalnız yatmak onu korkutuyordu. Tabii alışmıştı Severus'la Sirius'un arasında yatmaya, odasını sadece oyuncak odası olarak kullanıyordu.

"Baba! Leo kabus!" Kabus görmüştü. Severus bir çırpıda Sirius'dan kurtulup kapıya gitti ve açıp minik oğlunu kollarına aldı.

"Bebeğim," dedi boynundan öpüp süt kokusunu içine çekerek. "Kabus mu gördün aşkım?"

Leo başını salladı. Küçük yüzünü ıslatan gözyaşları Severus'un kalbini sıkıştırdı. "Tamam oğlum, babaların seni koruyacak."

"Söz mü?" dedi Leo serçe parmağını uzatarak. Severus şefkatle alnından öpüp serçe parmağını onun parmağına doladı.

"Söz bebeğim."

Leo gülümseyerek başını Severus'un göğsüne koydu ve uykulu gri gözleriyle boş boş bakındı. Onun uyumak üzere olduğunu bilen Severus da kapıyı kapatıp yatağa ilerledi. Yüzünde sevgi dolu bir gülümseme olan Sirius yorganı açıp ikisinin de yerleşmesine yardım etti.

Leo uyurken ikisi de onu izledi.

"Severus," dedi Sirius büyülenmiş bakışlarla. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" dedi Severus şaşırarak. Sirius uzanıp dudağına bir öpücük kondurduğunda ve geri çekildiğinde gözlerini sevdiği adamın üzerinde tuttu.

"Bana verdiğin bu aile için, aşkın için, kavga etsek bile işin sonunda her zaman elimi tuttuğun için, dayanılmaz davrandığımda bile bana katlandığın için, yıllar önce bana bir şans verdiğin için." diyerek Severus'un yanağını okşadı. "Beni affettiğin için..."

Severus geçen yılların onu daha da duygusal yaptığını ve şu an gözlerinin dolduğunu bilse bile gülümseyerek yanağındaki eli tuttu. "Seni seviyorum."

"Baba!"

Bir anda kapıdan gelen sesle irkildiler. Bu Luther'dı. "Baba, gelebilir miyim?"

Sirius gözlerini devirdi. "Biz o odaları boşuna yaptık!"

Severus gülerek asasına uzandı, kapıyı açtı ve iki büyük oğlunu da yan yana gördü. İkisi de içeri girip yatağa yaklaştılar. Onlar da yerleştiğinde Severus huzurlu bir uykuya daldı.
Ailesi yanındaydı...

Bunun bir rüya olduğunu biliyordu. Uyumuştu. Ama şimdi bir rüyada olamayacak kadar kendindeydi. Tuhaflığı sezmemek imkansızdı. Gözleri içinde bulunduğu alanda gezindi ve tanıdıklık sertçe çarptı.

Burası Hogwarts'dı. Kara Göl'ün tanıdık köşesi. İntihar ettiği yer değil, hayır, burası sudan çıktığı yerdi. Sirius'un onu bulduğu, tüm hayatının değiştiği yer.

Siyah gözleri etrafta gezinmeye devam ederken farklılıklar da gözüne çarptı. Göl karanlık durmuyordu. Yüzeyi ilahi bir ışıkla parıldıyor, insanı rahatlatan su sesiyle sakin dalgalarını

sunuyordu. Gökyüzü parlaktı, ağaçlar hiç olmadığı kadar canlıydı. Çimenler, çıplaklar ayaklarını gıdıklasa da inanılmaz yumuşaktı.
İçinin huzurla dolduğunu hissetti.

"Baba!"

Luther? Ses onun sesine benziyordu ama çok daha inceydi. Kafasını göle çevirdiğinde küçük bir çocuk gördü. Boyu uzundu. 11-12 yaşlarında olmalıydı. Luther değildi. Bir kızdı.
Çocuk ışığın arasından çıkıp koşarak yaklaştığında kalbi kulaklarında atıyordu. Güneş gibi sarı, uzun saçları vardı. Bembeyaz bir teni, hepsine tezat gece karası gözleri vardı.
"Baba!" dedi tekrar ve koşup Severus'a sarıldı. "Seni çok özledim!"

Severus titreyen elleriyle saçlarını okşarken gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu. Biz kız. Onun kızı. Eğer ölmeseydi bir kızı olacaktı.

"Ağlama baba," dedi başını kaldırıp gülümseyerek. Bir melek gibiydi. "Biz senin üzüldüğünü gördüğümüzde çok üzülürüz."

Severus dizlerinin üzerine çöküp yüzünü elleri arasına aldı ve alnından öptü. Kokusunu derince içine çekti, ciğerlerine kazımak ister gibi... Bebek kokusu ciğerlerine doldu. Tıpkı Leo gibi, bir bebek gibi kokuyordu.

"Affet beni kızım," dedi perişan bir sesle. "Affet beni."

"Ağlama ama affettim." dedi küçük sarışın kızarak. Uzanıp Severus'un gözyaşlarını sildi. "Ben seni görmek için yıllarca bekledim."

Severus tüm yüz hatlarını zihnine kazımak ister gibi ona baktı. Oğullarına benziyordu. Hepsinden bir parçayı taşıyordu ama farklılıklar da vardı. Dominic'e de benziyordu. Severus sarı saçlarını okşadığında kızı da yere oturup sevimli bir gülümsemeyle baktı.

"Kızım..." dedi titreyen bir sesle. "Bebeğim."

"Kardeşlerim nasıl?" dedi sarışın uzanıp ellerini tutarak. Küçücük elleri vardı. "Bazen seslerini duyuyorum, onlar çok eğlenceliler. Ama sanırım en çok Leo'yu sevdim. Çok sevimli."

Severus dolu gözlerini gökyüzüne çevirdi ve ağlama isteğini bastırdı.
"Eminim onlar da seni çok severdi."

Kendi gözlerinin küçük bir kopyası olan gözler, gülümsediği için kısıldı. Öyle mutlu görünüyordu ki...

"Bunu duyduğuma sevindim. Bir gün, umuyorum ki yakında olmaz, buraya geldiklerinde onlarla tanışmayı çok istiyorum."

Severus küçük ellerini dudaklarına götürüp öptü. "Özür dilerim."

"Dileme. Böyle olmasını istemediğini biliyorum. Senin yerine buraya gelmeyi seçen bendim ve hiç pişman olmadım. Hem burada bana göz kulak olan insanlar var. Büyükannem Eileen beni çok seviyor. Büyükbabam Arnold da öyle. Hem artık babam da benimle."

Severus kaskatı olduğunu hissetti. "Ba-baban mı?"

"Evet." dedi küçük kız hüzünle başını sallayarak. "Bugün geldi. Tanrıça seni görmemize izin verdi."

Severus acıyla yutkundu. Onun Azkaban'da olduğunu biliyordu ama ölmesi... Bunca zaman sonra duyduğu bu haberin yarattığı acı şaşırtıcıydı.

"Peki o nerede?"

"Burada." dedi küçük, eliyle yan tarafı işaret ederken. Severus bir ağaca yaslanan sarışını gördü. Son gördüğü halinden biraz daha büyüktü. Sağlıklı ve mutlu görünüyordu. Yavaşça yanlarına yaklaştı ve ikisini de görebilecek şekilde yanlarına oturdu.

"Merhaba Severus," dedi gülerek. "Uzun zaman oldu."

"Dominic," dedi Severus kesik bir nefes alarak. Daha ne olduğunu kavrayamayan zihni çığlık atıyordu. Dominic ölmüştü. Uzanıp kollarını ona nasıl sardığını bile bilmiyordu. Tamamen uyuşmuştu.

Sıkı bir sarılmanın ardından yeniden oturdu ve ortadan kaybolmadığına emin olmak ister gibi kızına baktı. Güzel gülümsemesi ve parlak gözleriyle orada oturuyordu.
"Nasıl?" dedi Severus şokla. "Ben nasıl buradayım? Bunlar... Gerçek mi?"

Dominic gülümsedi ve uzanıp elini tuttu. "Gerçek." dedi şefkatli bir sesle. "Burası ikimizin de son hayatta olduğu yer. İkimiz de burada öldük. Hekate bu yüzden bizi hayata en çok bağlayan yere, öldüğümüz yere getirdi. Seninle buluşmamız için ise, senin kurtulduğun yeri seçti. Uyurken bilincini çekmek de o kadar zor olmadı. Yani evet, bu gerçek ve aynı zamanda da gerçeküstü bir boyut."

Severus titreyen eliyle hem onu hem de kızını tuttu. "Özür dilerim."

"Dileme." dedi Dominic şefkatle. "Sen hiçbir şey yapmadın. Asıl özür dilemesi gereken benim."

"Seni affettim." dedi Severus gözyaşlarının tekrar aktığını hissederken. "Seni çoktan affettim."

"Buna çok sevindim." dedi ve üzgünce saçlarını okşadı. "Artık gitmelisin."

Severus korkuyla kızına uzandı. "Gitmek istemiyorum." dedi hiç düşünmeden.

"Kardeşlerimin sana ihtiyacı var," dedi küçük kızı sakince. "Sirius'un da öyle. Hem, hâlâ yapabiliyorken hayatta kalmalısın. Günün birinde zaten kavuşacağız."

Severus uzanıp alnından öperken ve kızını kucağına çekip sıkıca sarılırken sessiz kalan Dominic konuştu.

"Angie haklı. Ölüler için yaşayanlardan vazgeçemezsin. Mutlu ol Severus ve unutma biz hep yanındayız."

"Angie?" diye fısıldadı şaşkınca.

"Evangeline. Adı bu. Eileen onu ilk gördüğünde böyle demiş. Angie de adını benimsedi."

Severus huzur veren ışık sönerken ve kızının güzel yüzü kaybolurken öyle bir acı içindeydi ki, sanki kızını tekrar kaybediyordu.

Her şey karanlığa gömülmeden önce ikisinin de gölgesini gördü. Baba kız el ele tutuşuyordu. Evet, acı inanılmazdı ama günün birinde hiç yaşama fırsatı bulamamış kızına, minik bebeğine kavuşacağını biliyordu.

Uyandığında ağlıyordu. Sirius'un endişeyle bakan gözlerini gördü ve ona sımsıkı sarılıp ağlamaya

devam etti. Bir süre sonra öylece dururken gözleri kızarmış, burnu tıkanmış ve başı ağrımaya başlamıştı.

Merhametli Tanrıça'ya kızını görme şansını verdiği için defalarca teşekkür etti. Belki de çocuğunu kaybeden binlerce insanın arasında, öyle şanslıydı ki çocuğunun yüzünü görmüş, sesini işitmiş, kokusunu solumuştu.

Daha da önemlisi mutlu olduğunu biliyordu. Yalnız değildi. Severus bir gün ölene ve kızına gidene kadar ona bakacak olan insanlar, ruhlar vardı. Dahası, belli ki Tanrıça'nın eli de kızının üzerindeydi.

"Sorun ne?" diye fısıldadı Sirius. Belli ki çok endişelenmişti. Severus cevap vermeden önce göğsüne sindi. Kokusunun onu sakinleştirmesine izin verdi.

"Bir rüya gördüm," dedi mutlu bir şekilde. "Ölen bebeğimi, kızımı gördüm Sirius. Evangeline... Melek gibiydi. Oğullarımıza benziyordu biraz. Gözlerini benden almış ama sapsarı saçları vardı. Dahası, orada mutluydu. Belki de sonunda kendimi affedebilirim, çünkü beni affetti..."

Sirius'un aklının karıştığını biliyordu. Başını kaldırıp yüzüne baktı ve pijamasını avucunun içinde sıkarken devam etti. "Dominic de onunlaydı."

"Nasıl?" dedi Sirius şokla.

"Bugün ölmüş." dedi durgun bir sesle. "Benim... Benim intihar ettiğim yerde."

Sirius saçlarını okşayıp alnından öptü. Böyle bir durumda ne diyeceğini bilememesi kadar normali yoktu tabii. Belki de Severus'a inanmamıştı ama ertesi sabah gelen Gelecek Postasını okuduğunda inanmış olacaktı.

Azkaban'dan yeni çıkan Cromwell ailesinin varisi Dominic Cromwell'in cesedi Hogwarts'da bulundu. Ölümünün intihar olduğu düşünülüyor. Okula nasıl girdiği ise bilinmiyor.

İki gün sonra Severus'un bedenindeki dövmelere bir yenisi daha eklendi.

Kalbinin tam üzerinde Sirius yıldızı vardı. Canis Major'un sembolik halinde en belirgin yıldızdı.

Sol bileğinin iç kısmında Luther Rigel yazıyordu.

Sağ bileğinin iç kısmında Lloyd Altair yazıyordu.

Sol bileğinin iç kısmında, daha yukarıda Leonis Devon yazıyordu.

Her birinin adının altında veya üzerinde, isimlerindeki yıldız veya takımyıldızların küçük bir şekli de bulunuyordu.

Sirius aile geleneği olan isimleri yıldızlardan koyma işini devam ettirmek istemese de sonradan bu fikre sıcak bakmaya başlamıştı. Yine de farklılığını tekrar göstererek ilk isimleri değil ikincilerini yıldız isimlerinden seçmişti. Hepsi Severus'a hoş geldiğinden kabul etmişti.

İlk isimlerinin ise hep bir hikayesi vardı. Sadece Leo ilk ismini yıldızlardan alıyordu çünkü Sirius elbette oğluna aslan takımyıldızının adını vermekten mutlu olurdu.

Lanet Gryffindor...

Ve şimdi, karnında, biraz daha alt kısımda Evangeline yazıyordu. Eğik, güzel yazının hemen üstünde belirli zamanlarda hareket eden küçük melek kanatları vardı.

Severus aynanın karşısında karnındaki küçük dövmeyi şefkatle okşadı. Onun üç çocuğu vardı ama bir kız çocuğu daha vardı. Ölmüştü ve her zaman kalbinde var olmaya devam edecekti. Küçük, sarışın bir kız çocuğu olarak...

Sirius'un kollarını hissettiğinde şokla titredi. "Korkma," dedi Sirius ve boynuna bir öpücük kondurdu. Uzanıp yeni yaptığı dövmeyi okşadı.
"Bu çok güzel olmuş."

Severus gülümseyerek ona döndü ve dudaklarını birleştirdi. Küçük öpücüğün ardından ayrıldıklarında Sirius elini tuttu.
"Diyorum ki, bu hafta sonu tatile mi çıksak? Sadece ikimiz. Biraz yalnız vakit geçirmeyeli epey oldu."

Severus başını salladı. "Olabilir. Nereye?"

"Fransa'ya gideriz diye düşünmüştüm. Hem oradakileri de özledik."

Severus gülümsedi. "Bu harika olurdu Sirius," dedi ve gözleri kısılana kadar gülümsedi. "Seni seviyorum."

Sirius da yoğun bir sevgiyle iç çekti ve gülümsedi. "Bende seni seviyorum bebeğim."

"Siri-"

"BABA LLOYD BENİ ÖLDÜRECEK!"

"BABA LUTHER KAR KÜREMİ KIRDI!"

Birkaç gümbürtü geldiğinde Sirius iç çekti. "Ah, Merlin." dedi ve kapıya ilerleyip oğulları gibi bağırdı.

"EĞER TAM ŞU AN DURURSANIZ ÇİKOLATALI PASTA YİYEBİLİRSİNİZ!"

Tüm ses bir anda kesildi. Sirius memnun bir şekilde gülümsediğinde Severus kaşlarını kaldırdı.
"Onlara pasta olmadığını nasıl açıklayacaksın?"

Sirius şaşkınca baktı. Belli ki bu kısmı hiç düşünmemişti.

"Baba pas-a?" diye bir ses geldi kapıdan. Leo, elindeki oyuncak ayısı Leydi Ayı ile onlara bakıyordu.
Sirius boğazını temizledi.

"Şimdi şöyle ki, ben baktım bizim pasta yok! Farenin teki onu yemiş!" dedi dehşetle.

Severus güler gibi bir ses çıkarıp öksürükle işi topladı.
Leo dolu gözlerle baktığında iç çekti. Hayır, Tanrım lütfen...
Ve ağlamaya başladı.

"Baba! Döv fareyi!" dedi kızarmış bir yüzle ağlayarak. Ellerinden birini uzattı, diğeriyle Leydi Ayı'yı tutuyordu.
"Kötü fare."

Sirius onu kucağına alıp yüzüne öpücükler kondurdu. "Tamam babacığım, döveceğim ben onu,

ağlama sen. Gidip pasta yiyelim mi, ha?"

Leo başını salladı ve titreyen dudaklarıyla Sirius'un fare yalanına tamamen inanmış bir şekilde ona yaslandı. Severus kendini tutamayıp bir kahkaha attı.

O gün, saat geç olmasına rağmen şanslarına buldukları ilk açık pastanede tam olarak 3 büyük boy pasta bitirdiler. Leo çok mutluydu, Luther hâlâ Lloyd'un gazabından korksa da babası Sirius'la pasta yeme yarışı yapıp kustu. Aslında Sirius da kustu. Lloyd ise farelerin pasta yemeyeceğini, bunun çok saçma olduğunu söyleyip gecenin sonunda da kendine tam 4 tane kar küresi aldırdı.

Yani, evet, her zamanki gibi sakin bir akşamdı...

Sirius sadece dışarı çıkıp biraz hava almak istemişti. Karagöl'ün yakınında küçük, tatlı, siyah saçlı bir çocukla karşılaşmayı hiç beklemiyordu.
Tatlı çocuk adının 'Sev'us' olduğunu söylediğinde ise tam anlamıyla şok oldu.

En büyük düşmanının minicik versiyonu kendini sorgulamasına sebep olurken bastırdığını bile bilmediği bazı duyguları zamanla açığa çıkmaya başladı...